

*Jared Mellinger tarafından
bir koleksiyona dönüřtürüldü*

ÖĞRENDİĞİN

İLKELERE

BAĞLI KAL

SOVEREIGN GRACE CHURCHES

C. J. Mahaney'den bir aile kilisesini
şekillendiren vaazlar

ÖĞRENDİĞİN İLKELERE BAĞLI KAL

C.J. MAHANEY

Bu kitabın ücretsiz e-kitap haline erişmek için yukarıdaki URL'yi kullanınız veya telefonunuzla QR kodu tarayınız.

**SOVEREIGN GRACE
CHURCHES**

SOVEREIGN
GRACE
CHURCHES

<https://tureuro.sovereigngrace.com/home>

ÖĞRENDİĞİN İLKELERE BAĞLI KAL

Yazar: C.J. Mahaney

Özgün Adı: Continue in What You Have Learned

Çeviri Tarihi: 2023

- Özgün Özdemir (Çeviri)
- Kaan Çerçi (Çeviri Editörü, Düzelti, Dizgi & Kapak Tasarımı)
- Mark Waite (Genel Yayın Yönetmeni)

Bu, C. J. Mahaney tarafından yazılan "CONTINUE IN WHAT YOU HAVE LEARNED" adlı kitabın yetkili Türkçe çevirisidir. Kitap orijinal olarak 2022 yılında Sovereign Grace® Churches tarafından İngilizce olarak yayımlanmıştır. Telif Hakkı © 2022 Sovereign Grace® Churches tarafından korunmaktadır.*

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'den alınmıştır. Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey (Kitab-ı Mukaddes Şirketi), The Translation Trust (Yeni Yaşam Yayınları), 2001, 2008. Tüm yayın hakları Kitabı Mukaddes Şirketi'yle Yeni Yaşam Yayınları'na aittir ve izin ile kullanılmıştır.

30 Ocak 2024

* This is an authorized Turkish translation of *Continue in What You Have Learned* by C. J. Mahaney, originally published in English by Sovereign Grace® Churches in 2022. Copyright © 2022 by Sovereign Grace® Churches.

*“İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak
gözlerinizin önünde tasvir edilmedi
mi?”*

GALATYALILAR 3:1

*“Müjde’ye ilişkin mevcut kavrayışınızla
asla yetinmeyin. Müjde hayata nüfuz
eden, dünyayı değiştiren, evreni değiştiren
bir gerçektir. Herhangi bir elmastan daha
fazla yönü vardır. Onun derinliklerine
asla tüketemeyiz.”*

C. J. MAHANEY

İÇİNDEKİLER

Giriş	1
1. Tanrısal Bakış Açısının Dönüştürücü Etkisi	
(1. Korintliler 1:1-9)	
Pastör Konferansı 1999	5
2. Olağanüstü Aşırı Bağlılık (Markos 14:1-11)	
2001 Kutlaması.....	19
3. Acı Çeken Kul (Yeşaya 53:1-11)	
2004 Kutlaması.....	39
4. Üzgün Gönül (Mezmur 42)	
Yeni Tutum Konferansı 2008	61
5. Arzular ve Karşılık (Yakup 4:1-2)	
Kutlama 2004	81
6. Sevinç Kültürü (1. Petrus 5:1-4)	
Tanrı'ya İbadet Konferansı 2016	95
7. Dünyadaki En Mutlu Yer (İbraniler 13:17)	
2003 Konferansı	115
8. Uygulama: Geleceğimizi Koruma (Yakup 1:22-25)	
2005 Sovereign Grace Pastörler Konferansı	135
Dipnotlar.....	146

GİRİŞ

Her vaize kiliseyi etkileyebileceği sayısız kürsüler verilmez. Tanrı her pastörü yeni bir inanç akımı oluşturmak için kullanmaz. Ve her Hristiyan önder yıllarca sadık bir şekilde hizmet etmez. Ama zaman zaman, Tanrı sadece yerel bir cemaati değil ama birçok kiliseyi bereketlemek için bazı pastörleri kullanmaktan zevk alır. Bu kişiler birçok sıkıntıdan ve acıdan geçen harika armağanları olan insanlardır. Dirilmiş Mesih tarafından kilisesine verilmiş hediyelerdir. Öyle ki onlardan yüceltilsin, öğrenilsin, hatırlansın ve sevgiyle hizmet edilsin.

C. J. Mahaney bu kişilerden biridir. C. J. sadece bir dost ve öğretmen değil ama aynı zamanda Tanrı'nın harika yollarını göstermek için kullandığı kişilerden biri. C. J. ile ilgili en eski anılarım yıllık kutlama yaptığımız zamanlara dayanıyor. Her Mayıs ayı ebeveynlerim eşyalarımızı toplar ve Indiana, Pennsylvania'da bulunan Sovereign Grace Kiliseleri toplantısı için Harrisburg'den üç saatlik bir yolculuğa çıkardı. C. J. burada kiliselerimize vaazlar verirdi.

Yıllar boyunca kiliselerle partnerliğimizi resmî bir düzene sokmak için “*Kilise Düzeni*” ve “*İnanç Açıklaması*” oluşturduk. Tek kişinin yönettiği bir organizasyondan farklı bölgelerde liderleri ve ihtiyarlar kurulu olan farklı komitelere sahip bir kuruluş olduk. Bununla birlikte C. J.'in neredeyse on yıl önce vaaz vermeye başladığı aynı değerlere hâlâ sahibiz. Doğrusu, Sovereign Grace Kiliseleri C. J. Mahaney'nin vaazları, önderliği ve örneği olmadan var olamazdı.

Sovereign Grace Kiliselerindeki bizler için C. J. “kardeşimiz, sevgili dostumuz ve sevgili yoldaşımızdır.”. Bazılarımız için sadece bir rehber değildir; babadır (1. Korintliler 4:15). C. J. Kentucky, Louisville’de bulunan Sovereign Grace Kilisesinde liderlik yapmaya devam ediyor. Ayrıca pastörel konferanslarda vaaz veriyor, Müjde okulundaki öğrencilerimize örnek oluyor, bölgesel direktör olarak hizmet ediyor ve genç pastörlere destek oluyor. Bütün Sovereign Grace Kiliseleri adına konuşmam gerekirse C. J.’e çok şey borçluyuz. Ayrıca onlarca yıl boyunca hizmetinde kendisine sadık bir şekilde destek olan eşi Carolyn’e de birçok şey borçluyuz. Carolyn olmadan Sovereign Grace Kiliseleri aynı olmazdı. Mahaney’e olan sevgimiz yıllar boyunca karakterine, sadakatini ve kiliseye olan sevgisini izledikçe geliştirdi.

C. J.’in vaazlarını derlediğimiz bu kitabın adı “Öğrendiğin Şeylerde Devam Et” olarak belirlendi. 2. Timoteos 3’te Pavlus’un ölmek üzere olduğunu görüyoruz. Gerçeğe karşı çıkanlara ve benliğini tanrısızca sevenlere karşı ağıt yakıyor. Ama Timoteos’a şunları hatırlatıyor, “Sense benim öğretimi, davranışımı, amacımı, imanımı, sabrımı, sevgimi, dayanma gücümü, çektiğim zulüm ve acıları, örneğin Antakya’da, Konya’da ve Listra’da başıma gelenleri yakından izledin. Ne zulümlere katlandım! Ama Rab beni hepsinden kurtardı.” (2. Timoteos 3:10-11). Pavlus elçisel rolü ve otoritesiyle kesinlikle özel biriydi ama gelecekte örnek olacak tek kişi kendisi değildi. Birçoğumuz C. J.’yi böyle takip etmek istiyoruz: Öğretisini, davranışını, amacını, imanını, sabrını, sevgisini, dayanma gücünü, çektiği zulümleri ve acılarını. Elçi Pavlus’un örneğinin çektiği zulümleri ve acıları içerdiğini unutmamak

gerekiyor. C. J. bize bu konuda Mesih merkezli bir örnek bıraktı.

Pavlus'un Rab'bin kendisini her acıdan kurtardığını deklare ediyor ve Mesih İsa'yı takip eden herkesin zulme uğrayacağını söylüyor. "Ama sen" diyor Timoteos'a, "öğrendiğin şeylerde devam et.". Timtoeos gençken annesi ve büyükannesi tarafından Eski Antlaşma'daki Kutsal Yazıları öğrenmişti. Büyüdüğünde Pavlus ona Mesih'in müjdesini öğretti, Hristiyan yaşamı ve hizmetine dair talimatlar verdi.

Şimdi Pavlus yarışı bitirmek üzereydi. Yaşamı ve hizmeti geride kalmıştı. "Ayrılma zamanım geldi" diyor. Ama artık aralarında olmayacağı zaman geldiğinde müjdenin mesajı paylaşılın ve Mesih'e sadakatte büyünsün diye Timoteos'a ve başkalarına bakıyordu. Elçinin arzusu Timoteos'un ve gelecek neslin "kendilerine emanet edileni korumasıydı". Sovereign Grace Kiliselerindeki pastörlerin ve üyelerin yapmaya çalıştığı şey budur. Bu vaazları yayınlama sebebimiz öğrendiğimiz şeylerde sadakatle durabilmektir. Öğrendiğimiz şeyleri asla unutmamaktır.

Bu kitaptaki vaazlar Tanrı'nın Sovereign Grace Kiliselerini tanımlamak, şekillendirmek ve etkilemek için kullandığı mesajlardır. Bunlar kiliseleri şekillendiren vaazlardır. Bunları basarken amacımız, bu vaazların gelecek nesillere ulaşması ve etkilemesidir.

Bu vaazları düzenlerken, C. J.'nin sesini aklımda buldurdum öyle ki bu sayfaları okurken onu işitebilin. C. J.'in kitaplarında alıntılıdığı vaazlara yer vermedik ancak Çarmih Merkezli Yaşam kitabını okumanızı öneririz. C. J.'nin vaazlarından bahsettiği başka kitaplar bulunmasına rağmen onları

bu kitapta göremeyeceksiniz. Vaazların içeriği, kısa ve net olması için hafifçe düzenlenmiştir ve aile kiliselerimizin başka isimleri varken bile metnin Sovereign Grace Kiliseleri'ne atıfta bulunması için ve dil güncellenmiştir.

Bu vaazları kiliselerimizin yararı için ve C. J.'nin onuruna yayınlamak büyük bir mutluktur. C. J. kendinden etkilenmez; kendisini sıradan bir pastör, Kurtarıcı'ya ihtiyaç duyan bir günahkâr olarak görür. Ama Tanrı'nın ve bizim gözümüzde o çok daha fazlasıdır: Sadık bir kurucu, alçakgönüllü, ilahi bir örnek ve Mesih'in çarmıhını tutkuyla vaaz eden bir vaizdir. Adil yargıç olan Rab'bin o gün ona vereceği doğruluk tacının var olduğunu biliyoruz (2. Timoteos 4:8).

Bu vaazların, gelecek nesil Sovereign Grace pastörleri ve üyelerinin öğrendiklerimizi sürdürmelerine, müjdeyi ve Tanrı'nın bize verdiği göreve sadık kalmamıza yardımcı olmak için kullanılmasını diliyorum.

JARED MELLINGER

Ağustos 2022

1

TANRISAL BAKIŞ AÇISININ DÖNÜŞTÜRÜCÜ ETKİSİ

Pastör Konferansı 1999

C. J. 1999'da Sovereign Grace Konferansı'nda iki vaaz verdi. İlk vaazı, 1. Korintliler 2:1-5'ten, yalnızca İsa Mesih'i ve O'nun çarmıha gerilişinden emin olmayla ilgiliydi. İkinci vaazı ise 1. Korintliler 1'den, başlangıçta "Lütuf ve Liderliğin Macerası" olarak adlandırıldığı bir mesajdı. Her iki vaaz da bize Tanrı'nın lütfunu görmemizi sağladı: İsa'nın çarmıhtaki lütfu ve Tanrı'nın halkının hayatlarında gösterilen lütfu. Bugün de Sovereign Grace kiliselerinin pastörleri ve üyeleri, başkalarında Tanrı'nın lütfunun işaretlerini belirlemeye ve kutlamaya adanmışlardır. Tanrı, C. J.'nin kişisel örneğini ve bu vaazı kullanarak bizim kiliselerimizde bu önceliği kurmuştur.

"Tanrı'nın isteğiyle Mesih İsa'nın elçisi olmaya çağrılan ben Pavlus ve kardeşimiz Sostenis'ten Tanrı'nın Korint'teki kilisesine selam! Mesih İsa'da kutsal kılınmış, kutsal olmaya çağrılmış olan sizlere ve hepimizin Rabbi İsa Mesih'in adını her yerde anan herkese Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten lütuf ve esenlik olsun. Tanrı'nın Mesih İsa'da size bağışladığı lütuftan ötürü sizin için her zaman Tanrım'a şükre diyorum. Mesih'le ilgili tanıklığımız sizde pekiştiği gibi

Mesih'te her bakımdan –her tür söz ve bilgi bakımından– zenginleştiniz. Şöyle ki, Rabbimiz İsa Mesih'in görünmesini beklerken hiçbir ruhsal armağandan yoksun değilsiniz. Rabbimiz İsa Mesih kendi gününde kusursuz olmanız için sizi sonuna dek pekiştirecektir. Sizleri Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le paydaşlığa çağıran Tanrı güvenilirdir.”

(1.Korintliler 1:1-9)

“Calvin ve Hobbes”, hayal gücü güçlü ve yaramaz bir çocuk olan Calvin'in yer aldığı popüler bir çizgi roman serisidir. Hobbes ise Calvin'in yakın arkadaşı olan bir kaplandır ve sadece yetişkinler yokken ortaya çıkabildiği görünmektedir. Bir çizgi roman karesinde Calvin gece yarısı oturur ve annesini çağırır. Annesi ortaya çıkar, ışığı yakar ve “Ne oldu?” diye sorar. Calvin, “Ahtapotlar ve tüylü böcekler gibi çirkin şeyler birbirleriyle üreyebiliyor mu? Yani birbirlerine çekici geliyorlar mı?” diye sorar. Calvin'in annesi, “Saat 3 oldu! Uyu!” diye bağırır. Ve son çerçevede Calvin yatağında uzanırken, Hobbes yanında belirir. Calvin okuyucuya bakar ve “Düşününce, insanların birbirlerine nasıl çekici geldiğini merak ediyorum.” der. Hobbes, “Sanırım öpüştüklerinde gözlerini kapatmalarının nedeni budur.” diye ekler.

İnsanların birbirlerine nasıl çekici geldiklerini açıklamaya çalışmayacağım. Ancak ait olduğumuz yerel kiliseye karşı sahip olmamız gereken çok daha zor ve önemli bir soruyu düşünmek istiyorum: *Pavlus neden kusurları ve kendisine karşı çıkanların bulunduğu Korint Kilisesi'ne ilgi duydu?*

Korint Kilisesi gerçekten karmaşık bir durumdaydı. Çarmıhın merkezinden sapsmışlardı ve insanın bilgeliğine kapılmışlardı. Ciddi bir yardıma ihtiyaçları vardı.

1. Korintliler 1:10-12’de, kilisede ayrılık olduğunu ve fraksiyonların ortaya çıktığını öğreniyoruz. Beşinci bölümde, putperestler arasında bile gerçekleşmeyen bir tür cinsel ahlaksızlık uyguladıklarını öğreniyoruz. Altıncı bölümde, inanlar arasında kavgalar olduğunu keşfediyoruz. On birinci bölümde, Rab’bin Sofrası sırasında bazılarının sarhoş olduğunu öğreniyoruz. 12-14. bölümlerde, Ruh’un armağanlarının yanlış anlaşılması ve yanlış kullanımı hakkında bilgi ediniyoruz. 1. Korintliler 11:17’de Pavlus, “Sizi övemem” diyor, “çünkü toplandığınızda iyi değil kötü şeyler yapıyorsunuz.”.

“Tanrı’ya Sizin İçin Her Zaman Şükrediyorum”

Açıkça, Korint Kilisesi düzeltme ve yönlendirme için umutsuz bir şekilde yardıma ihtiyaç duyuyordu. Ve yine de Pavlus 1:4’te şöyle yazıyor: “Her zaman Tanrı’ya sizin için şükranlarımı sunarım.”. 4. ayeti okurken şunu düşünüyorum, *Nasıl yani?! Nasıl her zaman Korintliler için Tanrı’ya şükrediyor...* Bu olağanüstü!

İşte ait olduğumuz yerel kiliseye karşı sahip olmamız gereken ders şudur: *Pavlus’un örnek tutumu ve sevgisi, sadece onun Korintlilere olan tanrısal bakış açısıyla açıklanabilir.* Ve bu, Tanrı’nın her birimizi ait olduğumuz yerel kiliseye karşı sahip olmamız için çağırdığı bakış açısıdır.

Açık olmak gerekirse, Pavlus’un Korintlilere mektubu öncelikli olarak düzeltici niteliktedir. Düzeltme

mektubun açılış paragrafında başlar. Pavlus, kilisede kendisine karşı yaygın bir karşıtlık olduğu için 1. ayette elçisel çağrısını vurgulamayı gerekli bulur. 2. ayette düzeltisine devam eder. Kendi özgüvenlerine ve bağımsızlıklarına değinerek, sadece kendilerinin Mesih'i Rab diye çağırmadıklarını hatırlatır. Düzelti, 4-7. ayetlerde devam eder. Ruh'un armağanları yerine, bu armağanları sağlayan Tanrı'nın lütuf işlerine dikkatlerini çeker. Ve 7. ayette, armağanlarını "şimdiden fakat ileride" gelecek olanın doğru perspektifine yerleştirerek, onların eskatolojisini düzeltir.

Bu mektubun temel amacı düzeltme ve yönlendirme olsa da Pavlus'un iman dolu ve sevecen tutumu Korintlilere olan düzeltiyi etkileyici, ikna edici ve etkili kılar. Başkalarına karşı tanrısal bir perspektife sahip olmak, üç gerçekliğin farkında olmamızla görülür: 1) *Tanrı'nın çağrısı*, 2) *Tanrı'nın lütü ve* 3) *Tanrı'nın sadakati*.

1. Tanrı'nın Çağrısı

Öncelikle, Pavlus'un Tanrı'nın çağrısını anlama şekline bakalım. İlk dokuz ayette üç kez bir çağrıya göndermede bulunulur: 1:1'de "Mesih İsa'nın elçisi olmak üzere Tanrı'nın isteğiyle çağrılmış"; 1:2'de "Kutsallar olarak çağrılanlara..."; 1:9'da "Oğlu'a ortak olmaya çağırıldınız." diyor. Teolog Sinclair Ferguson, "Yeni Antlaşma'da Hristiyanın en sık kullanılan tek kelimelik tanımının 'çağrılan' olduğunu" yazmıştır.¹

Hristiyan çağrılır ve şüphesiz bu, Pavlus'un düşüncelerinde ve yazılarında merkezi bir tema haline gelmiştir.

Pavlus, Tanrı'nın çağrısına atıfta bulunduğunda seçilmişlik veya hizmeti fark etmez, Tanrı'nın egemen lütfuna dikkat çeker. Pavlus burada ilahi bir işi vurguluyor. İnsan sorumluluğunun önemini küçümsemek veya görmezden gelmeye çalışmıyor.

Kutsal Kitap ilahî egemenlik ve insan sorumluluğunu öğretir, ancak Kutsal Kitap'ta vurgu ve odak noktası Tanrı'nın egemenliğindedir. Ve bu da yüreklerimizde ve yaşamlarımızda vurgulanmalıdır. Bu nedenle, Pavlus, Tanrı'nın işine dikkat çekmektedir. Tanrı'nın önceden gerçekleştirdiği eylemlere ve egemen lütfuna dikkat çekmektedir. Tanrı benim üzerimde harekete geçti! Tanrı senin üzerinde harekete geçti! Eğer yeniden doğmuşsanız, gerçekten dönüşmüşseniz, Tanrı sizin üzerinizde harekete geçti ve siz ona tepki vermeden önce bu hareketini gerçekleştirdi.

Bu gerçeğin ilişkisel faydasını bir an için düşünelim. Pavlus, ciddi eksikliklerin farkında, ancak bu mektupta bu kiliseyle ilişki kurarken Tanrı'nın önceden gerçekleştirdiği eyleme vurgu yaparak başlıyor. Pavlus, Tanrı'nın bu kiliseyi yaratırken, Tanrı'nın önceden gerçekleştirdiği eylemden mevcut eksikliklerine kıyasla daha fazla farkındaydı.

Ve şuna kulak verin, kendime şunu sormam gerekiyor ve sizin de kendinize aynısını sormanız lazım: Hangisinin daha fazla farkındasın? İlişkilerinde hangisinin daha fazla farkındasın? Yerel kilise bağlamında hangisinin daha fazla farkındasın? Hizmet etme ve birlikte hizmet etme ayrıcalığına sahip olduğun kişilerde hangisinin daha fazla farkındasın? Tanrı'nın çağrısı, Tanrı'nın işi ve Tanrı'nın egemen lütfunun mu, yoksa mevcut eksikliklerinin mi daha fazla

farkındasın?

Değişim İçin İman

Tanrı'nın çağrısını anlamamız, başkalarıyla ilişki kurma şeklimizi kökten etkileyecektir. Bu ilahi perspektif önemli bir fark yaratır. Tanrı'nın çağrısının farkında olmak, değişim için iman kazandırır ve kutsallaşma sürecinde dayanma gücü verir.

Arkadaşlarınıza ve hizmet ettiğiniz kişilere herhangi bir eleştirel gözlem sunmadan önce, onların hayatlarındaki çağrışı, Tanrı'nın önceden gerçekleştirdiği eylemi düşünmek için zaman ayırın. Bunu yaparken, değişim için iman kazanacaksınız. İletişiminizin içeriğini ve tonunu ayarlamaya yarayacak. Bu düzeltmenin alıcıları üzerinde farklı etki yaratacaktır. Çünkü bu sadece onlara karşı olan hayal kırıklığınızın, kendi doğruluğunuzla iletilen bir ifadesi olmayacak. Bunun yerine, iman dolu bir iletişimde, alıcıların bu düzeltmeyi kabullenmesinde fark yaratacaktır.

Pavlus'un liderliği burada çok etkileyici. İlk paragrafta ne ile başlıyor? Evet, bu mektup birçok eleştiriyle dolu olacak. Ancak başlangıçtan itibaren Tanrı'nın çağrısına dair bir anlayışı var. Bu ilahi perspektif, Korint Kilisesi üzerindeki etkisiyle tutumunu etkiledi. İman ve sevgi yarattı. Ve bu etki, bizim hayatlarımızda da aynı etkiye sahip olabilir.

2. Tanrı'nın Lütfu

İkinci olarak, Tanrı'nın lütfunun tanınmasında ilahi bakış açısı açıkça görülmektedir. Benimle birlikte 4. ayete tekrar

dikkatle bakın: “Tanrı’nın Mesih İsa’da size bağışladığı lütuftan ötürü sizin için her zaman Tanrım’a şükrediyorum. Mesih’le ilgili tanıklığımız sizde pekiştiği gibi Mesih’te her bakımdan –her tür söz ve bilgi bakımından– zenginleştiniz. Şöyle ki, Rabbimiz İsa Mesih’in görünmesini beklerken hiçbir ruhsal armağandan yoksun değilsiniz.” (1. Korintliler 1:4-7).

Bunu şaşırtıcı buluyorum diyor Gordon Fee. “Burada şaşırtıcı bulduğum şey yaptıkları hatalardan dolayı kederlenen elçinin, bu insanlar için Tanrı’ya şükredebilmesidir.”²

Bu mektup C. J. Mahaney tarafından Korintlilere kalemle alınsaydı, emin olun burada okuduğunuzdan çok farklı bir paragrafla başlardı. Ben bu mektubu onlar için Tanrı’ya şükrederek başlamazdım. Pavlus, Korintliler arasında bulunan armağanların Tanrı’nın lütfunun kanıtları olduğunu biliyordu ve bu nedenle armağanlar hakkında şükretmek, tutumlarını ve armağanların uygulamalarını ayarlama arzusuyla onlar için dua edebildi.

Görüyorsunuz, sadece alçakgönüllüler, açıkça düzeltilmeye ihtiyaç duyanlarda lütfun kanıtlarını görebilir. Kendinin iyi olduğunu düşünen insanlar böyle bir liderlik yeteneğine sahip değildirler.

Bir “*Peanuts*” çizgi romanı şöyle başlar: Lucy ve Linus salonda oturmaktadır. Linus bir koltukta sessizce kıvrılmış ve kitap okumaktadır. Lucy ise arkasında garip bir yüz ifadesiyle dikilmektedir. Linus’a dönüp “Çok tuhaf. Sadece sana bakarken bile görebiliyorum” der. Linus, “Anlamadım?” diye cevaplar. Ve Lucy sakın bir şekilde cevap verir: “Bir eleştirinin geleceğini görebiliyorum.”

Tanrısal bir bakış açısı olmadan ve Tanrı'nın lütfu olmadan, hepimiz Lucy gibi oluruz. Kilisenizi ve kilisenizdeki belirli kişileri düşündüğünüzde ne hissediyorsunuz? Eleştirel hissediyor musunuz, yoksa hayatlarındaki lütfun kanıtlarının farkında mısınız?

Hataları Görmek, Lütfu Görmek

Bir babanın özellikle üç kızı varsa kesinlikle *Gurur ve Önyargı*'yı izlemiştir. Ailele birlikte *Gurur ve Önyargı*'yı izlemek için kanepeye uzanmıştım. Bir noktada, Elizabeth'in babası Bay Collins'ten bir mektup aldı. Kibirli ve kendi doğrularına güvenen Bay Darcy'nin kızına ilgi duyduğunu öğrendi.

Baba, Bay Darcy hakkında şöyle bir yorumda bulundu: "Bay Darcy, bir kadına sadece kusur bulmak için bakar.". Kanepede üzerinde uzanırken, ailele geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyordum. *Gurur ve Önyargı*'yı izlemekle meşguldüm. Ve birdenbire, sanki Kutsal Ruh bana şunu söylüyor gibi hissettim: "Bu, sadece Bay Darcy için değil, genellikle senin için de geçerli oluyor."

Başka bir insana baktığımızda ne görüyorsunuz? Bir kusur mu yoksa çalışan lütfu mü görüyorsunuz? Hangisinin daha çok farkındasınız: Lütfun kanıtlarının mı, yoksa gelişmeye ihtiyacı olan alanları mı?

Lütfun kanıtlarının farkına varmak, hizmet ettiğiniz ve birlikte hizmet ettiğiniz insanlara karşı tutumunuzu değiştirecektir. Eşinize ve çocuklarınıza karşı tutumunuzu değiştirecektir. Evinizdeki kişiler, yaşamlarındaki lütuftan ziyade düzeltilmesi gereken alanların daha çok farkındaysa -

kurtarıcı lütfu olsun, genel lütfu olsun- onları sonunda üzeceksiniz. Eşinize ve çocuklarınıza en son ne zaman lütfun kanıtlarını söylediniz? Çocuklarımızın, sevgi ve teşviklerimizin zengin alıcıları olduğu bir ortamda büyümeleri için dua ediyorum.

Başka bir uygulama şu şekildedir: Pastör olarak, hizmet ettiğim ekibin hayatlarındaki lütfun kanıtlarına dikkat çekmek benim ayrıcalığım ve sorumluluğumdur. Bunu kendi ve partnerlik kurduğumuz kiliselerin pastörel ekiplerinde uyguluyoruz. Lütfun kanıtlarını işaret etmek zorundayız. Belli bir bireyi seçme ve diğer kişileri o bireyin hayatında gözlemlediğiniz bir lütfun kanıtını söylemesi için kaldırdığınız pratikler yapmanızı arzularım. Pastörler olarak birlikte dua ettiğinizde, kilisedeki lütfun kanıtlarına şükretmek için bir zaman dilimini sadece bu amaca ayırmayı düşünebilirsiniz.

Mesih'te olan Kilise

Korintliler üzerine yorumunda David Prior, “Üzücü olan şey, memnuniyetsiz kilise üyelerinin sıklıkla şu anda katıldıkları kiliseden daha iyi olacak bir başka kilise olduğunu naifçe düşünmeleridir... Bu birincil gerçeği unutmamız gerekiyor: Pavlus kiliseye dair diğer her şeyden önce kilisenin *İsa'da* olduğuna bakıyor.”³

Çoğu kilise, eleştiri yapmanın kendi rolü ve sorumluluğu olduğunu varsayan bireylerle doludur. Kendi kendilerini atayanlar ve kendi doğrularına güvenenlerle karşılaşırız. Lucy ve Bay Darcy gibidirler. Kiliseyi *İsa'da* olduğu gibi görmeyi öğrenmeliyiz.

Tanrı'nın kilisenizde nasıl çalıştığından haberdar mısınız? Lütfun kanıtlarının mı, yoksa büyümeye ihtiyaç duyan alanların mı daha fazla farkındasınız? Şüphesiz ki büyümeye ihtiyaç duyulan alanlar vardır ve pastörler genellikle bu alanların en çok farkında olan kişilerdir. Ancak Tanrı'nın lütfunun kanıtlarının farkında değilsek, eksik alanları anlamak veya ele almak asla mümkün olmayacaktır.

Eleştiri konusunda doğuştan uzmanız. Ancak Tanrı'nın lütfunun kanıtlarını ayırt etme konusunda da uzman olmak istiyorum. Pavlus Korint kilisesinde lütfu bulabiliyorsa kesinlikle biz de kiliselerimizde lütfu bulabiliriz. Bu, ilahi bir bakış açısının dönüştürücü etkisidir. Lütfu görmek ve kutlamakla, sadece Pavlus'un örneğini takip etmiyoruz; Tanrı'nın kendi örneğini de takip ediyoruz.

Her Kişi Övgüsünü Alacak

1. Korintliler 4:5 başka bir dikkat çekici ayettir: Tüm Kutsal Yazılar arasında en dikkat çekici ayetlerden biridir. Hatırlayın, Pavlus Korint Kilisesi tarafından günahkâr bir şekilde yargılanıyordu. Kendilerinin doğru olduklarını düşünerek motive ediliyorlardı. Günahkârca onu yargılıyorlar, Pavlus'u ve kendilerini kesinlikle yargılayabileceklerini varsayıyorlardı. Pavlus onlarla yüzleşiyor.

Ve 5. ayette şunları okuyoruz: “Bu nedenle, belirlenen zamandan önce hiçbir şeyi yargılamayın. Rab'bin gelişini bekleyin. O, karanlığın gizlediklerini aydınlığa çıkaracak, yüreklerdeki amaçları açığa vuracaktır.” İkinci satırda ne okumayı bekliyorsunuz? Ben kesinlikle şunu

beklemiyordum: “O zaman herkes Tanrı’dan payına düşen övgüyü alacaktır.”.

Bu inanılmaz! Her Şeyi Bilen Rab, seçilmişlerin yaşamında lütfun kanıtlarını bulacaktır! Her Şeyi Bilen Rab, günahlı eylemleri ve motivasyonlarına rağmen son günde lütfun kanıtlarını bulacaktır! O gün, değişiminizden ölüme kadar olan yaşamınızı inceleyecek ve lütfun kanıtlarını bulacak ve size bunu gösterecektir. Bu, günahı veya düzeltmenin önemini küçümsemek anlamına gelmez. Bu, ilahi bakış açısını ve Tanrı’nın lütfunun kanıtlarını vurgulamaktır. Pavlus’un örneğini takip etmek istiyorum, aynı zamanda Tanrı’nın kendi örneğini de takip etmek istiyorum.

3. Tanrı’nın Sadakati

Üçüncü olarak, başkalarını Tanrı’nın sadakati ışığında görmeliyiz. 1. Korintliler 1, Pavlus’un bu kilisenin geleceği konusunda tam bir güvene sahip olduğunu açıkça ortaya koyar. 8. ayette şöyle der: “Rabbimiz İsa Mesih kendi gününde kursesiz olmanız için sizi sonuna dek pekiştirecektir.”.

Bunu nasıl yazabilir? Elçi, mevcut davranışları bundan kesinlikle uzak olan bir kilise hakkında nasıl bu kadar güvenle konuşabilir? Güveninin kaynağı açıkça 9. ayette belirtilmiştir: “Tanrı güvenilirdir.”. Başkalarının geleceği için duyduğumuz güvenin kaynağı, Tanrı’nın sadakatinden başka bir şey değildir.

Tanrı'ya Güvenmek

Eşim Carolyn ile ilk tanıştığımda, babasının onayını almak için kaygılanıyordum. Saçlarım çok uzundu -ve babasının anabaptist bir adam olduğunu hesaba katarsanız- erkeklerde uzun saçtan hoşlanmadığını biliyordum. Babasından, onun kızıyla tanıştıktan birkaç ay sonra evlenme izni istedim. Ve bana izin verdiği için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

Düğün törenindeki özel müzikten hemen önce, bir yan odada onunla birlikteydim. Elimi ona uzattım ve “Baba, bana güvendiğin için teşekkür ederim.” dedim. Sıkıca elimi tuttu, gözlerime baktı ve “Sana güvenmiyorum.” dedi.

“Sana güvenmiyorum,” dedi, “Rab’be güveniyorum.”. O anda hızla seçeneklerimi düşündüm ve karşı çıkmanın akıllıca olmayacağına karar verdim.

O günden yıllar sonra, ortanca kızım Kristin’in birkaç yıl önceki düğün gününde, kendimi koridorun sonunda Kristin’in koluna girmiş bir şekilde buldum. Çok uzun ve duygusal bir yürüyüşe hazırlanıyorduk. Gece önce Kristin’e, o an geldiğinde, yürümeden önce ona söyleyeceğim özel bir şeyim olduğunu söyledim. Olan her şeyden dikkatimizi uzaklaştırarak, bunu mümkün kılan Tanrı’nın lütfuna odaklanmak istedim. Ve ona teşekkür etmek istedim.

Dedim ki, “Kristin, ebeveynlerini onurlandırdın ve itaat ettin. Bu nedenle, pişmanlık duymadan birlikte bu yürüyüşü yapabiliyoruz.”. Ve sözlerime şu şekilde devam ettim, “Ve bu yürüyüşten sonra artık otoritemin altında olmayacaksın. Artık benim himayem altında olmayacaksın. Brian’ın

otoritesi ve himayesi altında olacaksın, ama her zaman benim Kristinim olacaksın. Ve ben her zaman senin baban olacağım.”.

Gözleri yaşlarla doluydu. Koridordan aşağı yürüdük ve ben platforma çıktım. Kristin’in elini aldım ve Brian’ın eline yerleştirdim. Ve birkaç açıklama yaptım. Söylediğim şeylerden biri şuydu: “Brian, sana güveniyorum. Ve kızımı sana emanet ediyorum. Bugün sana olan güvenimi yüksek sesle açıklamak istiyorum.”. Ve başka yorumlarımı da ekledim. Carolyn’ın babası ön sırada oturuyordu. Bunu intikam amacıyla yapmadığıma emin olabilirsiniz! Aslında, Kristin’in elini Brian’ın eline koyup uzaklaşırken, kendi kendime şunu düşündüm, *Babam kısmen haklıydı.*

Sadece Brian’a güvenmiyorum. Ona elbette güveniyorum, ama evliliklerinin gelecekteki verimliliğine olan güvenim onların üzerine değil, Tanrı’ya olan güvenimdir. Bu, birlikte geleceklerine dair güvenimin kaynağıdır. Babam haklıydı. En önemli kısmını doğru anlamıştı.

Kilisenin Geleceği

Siz doğru anladınız mı? Kilisenin geleceğinin Tanrı’nın sadakatine bağlı olduğuna inanıyor musunuz? 1. Selanikliler 5:24 şöyle diyor: “Sizi çağıran Tanrı güvenilirdir; bunu yapacaktır.”. Pavlus Filipililer 1:6’da şöyle diyor: “Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı’nın bunu Mesih İsa’nın gününe dek tamamlayacağına güvenim var.”. Tanrı kesinlikle bireysel ve toplu işini İsa Mesih’in gününde tamamlayacaktır!

Pavlus'un ilahi bir bakış açısı vardı ve bu ilahi bakış açısı onun Korint Kilisesi'ne karşı tutumunu dönüştürdü. Bu, Korint Kilisesi için olağanüstü bir sevgi yarattı. Pavlus, geçmişleriyle ilişkili olan Tanrı'nın çağrısını anlama yeteneğine sahipti. Şu anda geçerli olan Tanrı'nın lütfunun kanıtlarını anlama yeteneğine sahipti. Ve Korint Kilisesi'nin geleceği hakkında düşündüğünde, Tanrı'nın sadakatine olan güveni vardı.

Tanrı, her birimizi kendi örneğini takip etmeye çağırıyor. Bu, ilahi bir bakış açısının dönüştürücü, Tanrı'yı onurlandıran etkisidir.

2

OLAĞANÜSTÜ AŞIRI BAĞLILIK

2001 Kutlaması

Sovereign Grace Kilisesi yıllık toplantısında, C. J., Meryem'in değerli bir koku ile İsa'yı meshetmesi örneğinden yola çıkarak, Kurtarıcı'ya yönelik olağanüstü bir bağlılık konusunda unutulmaz bir vaaz verdi. C. J., etkili vaazın metnin dramını bulduğunu R. C. Sproul'dan öğrenmişti ve Charles Spurgeon'dan, çarminın çığlıklarının duyulabildiği yerde durmanın önemini öğrenmişti. İsa hakkında konuşurken sık sık gözyaşları içinde vaaz vermiş, Rab'be olan kişisel sevgisi o denli büyük olduğu için. Bu vaaz bir istisna değildi. Dinleyen birçok kişi de aynı şekilde gözyaşlarına boğulmuş, kalpleri müjdeye karşı hayranlık ve minnetle derinden etkilenmişti. 20 yıl geçmesine rağmen, Tanrı bu vaazı hâlâ kalplerimizde ve hayatlarımızda olağanüstü bir bağlılığı artırmak için kullanmaktadır.

“Fısıh ve Mayasız Ekmek Bayramı'na iki gün kalmıştı. Başkâhinlerle din bilgileri İsa'yı hileyle tutuklayıp öldürmenin bir yolunu arıyorlardı. ‘Bayramda olmasın, yoksa halk arasında kargaşalık çıkar’ diyorlardı.”

İsa Beytanya'da cüzamlı Simun'un evinde sofrada otururken yanına bir kadın geldi. Kadın kaymaktaşıundan bir kap içinde çok değerli, saf hintsümbülü yağı getirmişti. Kabı

kırarak yağı O'nun başına döktü. Bazıları buna kızdılar; birbirlerine, "Bu yağ niçin böyle boş yere harcandı? Üç yüz dinardan fazlaya satılabilir; parası yoksullara verilebilirdi" diyerek kadını azarlamaya başladılar. "Kadını rahat bırakın" dedi İsa. "Neden üzüyorsunuz onu? Benim için güzel bir şey yaptı. Yoksullar her zaman aranızdadır, dilediğiniz anda onlara yardım edebilirsiniz; ama ben her zaman aranızda olmayacağım. Kadın elinden geleni yaptı, beni gömülmeye hazırlamak üzere daha şimdiden bedenimi yağladı. Size doğrusunu söyleyeyim, Müjde dünyanın neresinde duyurulursa, bu kadının yaptığı da onun anılması için anlatılacak."

Bu arada Onikiler'den biri olan Yahuda İskariot, İsa'yı ele vermek amacıyla başkâhinlerin yanına gitti. Onlar bunu işitince sevindiler, Yahuda'ya para vermeyi vaat ettiler. O da İsa'yı ele vermek için fırsat kollamaya başladı.

(Markos 14:1-11)

Bir zamanlar "*Sports Illustrated*" için köşe yazarlığı yapan biri, üstünlük ifadelerinin (süperlatifler) aşırı kullanımından yakınan bir makale yazdı. "Bazı kelimeler," yazdı, "tersyüz edildi ve anlamları temelinden sarsıldı. Spor dünyasında "Tarihi Anlar, Destansı Maçlar, Tüm Zamanların En Büyük Oyuncuları" gibi başlıklar o kadar fazlasıyla kullanıldı ki bu açıklamalar anlamsız hale geldi. Süperlatifler, uygun olsalar bile, bir kez soğan ve sonra ölen arılar gibidir."⁴

Kültürümüz, kelimelerin aşağılanması, derinliğin önemsizleştirilmesi ve abartının yüceltilmesi konusunda beceriklidir. Derin olanlara karşı büyük ölçüde duyarsızlaştık,

gerçekten olağanüstü olanı ayırt etme yeteneğimizi yitirdik. Eğer her şey olağanüstüye, hiçbir şey olağanüstü olamaz.

Ve bu akşam benim için benzersiz bir meydan okuma ortaya çıkıyor. Gerçekten derin olanı size nasıl öğretebilirim, eğer kültürümüzde onlar bir kez sokan ve sonra ölen arılar haline gelmişse, süperlatifleri bu akşam uygun ve en etkili bir şekilde nasıl kullanabilirim? Gerçekten tarihi bir anı Kutsal Kitap'tan size nasıl sunabilirim, eğer bu odadaki herkes, her yıl Super Bowl'u gerçekten tarihi bir an olarak düşünmeye koşullandırılmışsa bunu nasıl yapabilirim?

Görünen o ki bu akşam Kutsal Ruh'un yardımına ihtiyacım olacak ve onun yardımına sahip olduğuma eminim. Ve yüreklerinize sahip olduğum için minnettarım.

Bu pasaj, gerçekten tarihi bir anı ortaya koyuyor. Ve 9. ayette, Kurtarıcımız bu anla ilgili derin bir söz veriyor: "Size doğrusunu söyleyeyim, Müjde dünyanın neresinde duyurulursa, bu kadının yaptığı da onun anılması için anlatılacak.". Bu gerçekten derin bir deklarasyondur, çünkü başka hiçbir birey bu sözü Kurtarıcıdan almamıştır. Dünyanın her yerinde müjde yayıldığında, o hikâyenin bir parçası olacak. *Neden o kadın? Ve Kurtarıcı tarafından övgüye layık görülen bu kadının örneğinden ne öğrenebiliriz?* İşte bu akşam keşfetmeye çalışacağımız şey budur.

Partiye Hoş Geldiniz

Bu bölüm, oldukça rahatsız edici ve üzücü haberlerle başlıyor. Başkâhin ve yasa uzmanları, İsa'yı tutuklamak ve öldürmek için kurnaz bir yol arıyorlardı. Dini liderler, Kurtarıcı'yı

tutuklama ve idam etme konusundaki komplolarına devam ediyorlardı. Bu amaçları, Markos Müjdesinde Kurtarıcının hizmetinin erken dönemlerinde başlamıştı.

Şu anda, dini liderleri İsa'yı tutuklamaktan alıkoyan tek şey, Kurtarıcının halk arasındaki popülerliği ve bu dönemde şehirdeki nüfus artışıdır -o zamanlar festival mevsimi olduğu için tahminlere göre nüfus beş kat artacaktı. Bu yüzden sadece 50.000 kişi değil, bu zamanda Yeruslaim'de 250.000 kişi daha olacaktı. Kurtarıcının popülerliği nedeniyle çıkabilecek bir ayaklanma korkusuyla dini liderler geçici olarak sınırlanmış durumdadılar. Ancak ardından, bu bölümün sonunda Markos 14:10'da okuduğumuz gibi, dini liderler, Kurtarıcının kendi öğrencilerinden birinden beklenmedik bir destek alacaklar. Yahuda İskariot eninde sonunda İsa'yı ihanet edecek ve 11. ayette dini liderler bunu duyduklarında sevinç duyacaklar. Markos 14, 1-2 ve 10-11. ayetlerde rahatsız edici haberler olduğunu fark edin. Bu ayetler; Kurtarıcı'ya karşı düşmanlık, Kurtarıcı'ya karşı nefret, Kurtarıcı'ya karşı karışıklık ve sonunda Kurtarıcı'ya ihaneti ortaya koyuyor. Ve sonra bu ayetler arasında bir parti olduğunu da fark edin. Ve bu akşamki iyi haber, bu partiye davetli olduğumuzdur.

Bu olağanüstü bir toplantıdır. Beytanya'da gerçekleşiyor ve Markos bize bu tarihi ve derin ana ön sıradaki koltuğunu veriyor. Bu özel partinin özelliği, görünüşe göre sadece Kurtarıcı'ya minnettar olanların bir araya gelmesidir. Bu nefretin, bu düşmanlığın ortasında Beytanya'da bir parti gerçekleşiyor. Ve o zamanki karıştı olan Yahuda hariç, bu partiye davet edilenler yalnızca Kurtarıcı'ya güvenenlerdir.

Şimdi, size ev sahibimizi tanıtayım. Markos bize onu 3. ayette tanıtıyor. Kendisi sadece Simun olarak biliniyor - “Cüzzamlı Simun.”-. Simun’un o an cüzzamlı olmadığına emin olabiliriz, çünkü yasalar gereği karantinaya alınırdı. Hâlâ cüzzamlı olsaydı, insanlarla rastlantısal bir şekilde etkileşimde bulunması bile yasaklanırdı, hatta bir parti düzenlemesi gibi bir şey hiç düşünülemezdi.

Şimdi söyleyeceklerimde biraz spekülasyon bulunuyor ancak bilgili bir spekülasyon yapacağım. Bu Simun’un, açıkça cüzzamlı olmayan bir ve İsa tarafından iyileştiren kişilerden biri olduğu görünüyor. O, dönemin en korkulan hastalığı olan, ismi “ölüme bir adım” olarak tanımlanan hastalıktan iyileştirilmişti. Bu durumun Simun’da birçok bağlamda ne kadar fark yaratacağını düşünün, kendini “Cüzzamlı Simun” diye tanıtıyor! Hayal edin, Cüzzamlı Simun bir restorana gidiyor ve garson masasına geliyor: “Evet efendim. Kaç kişisiniz? Adınız nedir?” Ve o, “Cüzzamlı Simun.” diye cevap veriyor. Bu adam gittiği her yerde İsa’nın iyileştiren gücüne tanıklık ediyor! Ve o bu akşam bizim ev sahibimiz. Bizi kapıda karşılıyor. Yaygın hastalıktan iyileşmiş olmasından dolayı yüz ifadesini hayal etmeye çalışın. Bize hoş geldin diyerek partide ağırlıyor.

Bir Zamanlar Ölü, Şimdi Sofrada Oturuyor

Muhtemelen aynı olay, Yuhanna 12 ve Matta 26’da da kaydedilmiştir. Yuhanna, Markos’ta olmayan konuk listesi ayrıntılarını veriyor. Yuhanna bize Lazarus’un da orada olduğunu bildiriyor. Lazar, masada oturuyordu. Şimdi anlatacak bir hikâyesi var! Sadece şunu düşünün, Cüzzamlı Simun’u (artık

cüzzamlı olmayan) kapıda selamlamayı bitirdiniz. İçeri girerken, ölümden diriltiilen Lazar'ın orada, sofrada oturduğunu keşfediyorsunuz. Bu partiye katılmak bir ayrıcalık değil de nedir? Ölümden diriltiilen biriyle pek sık karşılaşmazsınız ama işte karşınızda. Masada oturuyor. Bu ölen adam, anlatacak bir hikâyeyle beraber sizi bekliyor. Hemen sorular sormaya başlamaz mısınız? Ölmek nasıl bir şey, öğrenmek istemez misiniz? Ve bu zamana kadar, bu konuda tecrübesi olan size rehberlik edebilecek biri var olmadı. Ama şimdi gerçekten bulunduğunuz bir partide ölen ve buna rağmen yine de masada oturan biriyle birliktesiniz. Bu adam ölümü tatmış. Lazar'a bazı sorularınız olmaz mıydı? Benim birçok sorum olurdu. *Ölüm nasıldı? Tekrar ölmek zorunda olduğun için üzgün müsünüz?*

Görüyorsunuz, böyle pasajları okuduğumda hayal gücüm deli gibi çalışıyor. Lazar, öldükten sonra geri gitmen gerektiğini kim bildirdi sana? Nasıl bilgilendirdiler seni?

“Evet, Lazar. Özür dilerim. Henüz buraya yeni geldin, ama geri gitmelisin.”

“Neden geri gitmek zorundayım?”

“Kardeşin Meryem ağlamayı bırakmıyor. Kardeşin Marta ağlamayı bırakmıyor. Şimdi Kurtarıcı da ağlıyor. Herkes ağlıyor. Özür dilerim, Kurtarıcı seni geri istiyor. Geri dönüyorsun, dostum.”

Ve sonra cennetten mezara geri döndüğünde ne oldu? Gömülmüştü. O an nasıldı? Gözlerini açtığında ne hissetti? Törelere uygun bir şekilde gömülmüş olmalıydı. Üzerine kefene sarılmış olmalıydı. İlk başta cennetten ve azizlerle

birlikte vakit geçirdiği yerden başlangıçta gömüldüğü mezara geri döndüğü o an nasıldı? Eğer partiye katılıyorsanız, bu tür soruları soruyorsunuz demektir.

Yuhanna ayrıca Marta'nın orada olduğunu ve beklediği gibi hizmet ettiğini belirtir. Bu oldukça özel bir konuk listesi. Artık cüzzamlı olmayan cüzzamlı Simun'u, ölümden diriltilen Lazarus'u görebilirsiniz, yani anlatacak çok ilginç hikâyesi olan birçok insan var. Parti tamamen Marta tarafından organize ediliyor. O mükemmel bir hizmetkâr. Ve henüz onur konuğuna gelmedik! Bu toplanmanın amacı açıkça Kurtarıcı'nın kendisi içindi. İsa orada! İsa Mesih, onur konuğu.

Kurtarıcıya Olan Sevgi

Şimdi, bu partide benzersiz olan şey nedir? Birçok benzersiz özellik var, ama özellikle dikkat çeken bir şey, Ferisilerin burada bulunmamasıdır. Bu gerçekten muhteşem bir kutlamaydı demek. Gerilimsiz bir ortamda geçen özel bir durumdur. Önceki partilerin çoğu ya bir dini lider tarafından başlatılmıştı ya da bir dini lider bulunuyordu, bu yüzden oraya toplanmış olan diğer herkes sadece sorunun çıkmasını için bekliyordu. Başka bir deyişle, odadaki gerilim elle tutulurdu ve orada bulunan herkes, Kurtarıcı ile toplanan dini liderler arasında bir çatışmanın kaçınılmaz olduğunu beklerdi.

Bu parti tamamen farklıydı. Ferisiler yoktu. Din bilgileri yoktu. Bu muhteşem bir kutlama ortamıydı. Ev sahibimiz, muhtemelen Kurtarıcı tarafından bu korkulan hastalıktan iyileştirilmiş olan cüzzamlı Simun oradaydı. Lazar ölümünden dirilmiş bir şekilde oradaydı. Marta oradaydı. Orada

bulunan herkes kurtarıldığı için İsa'ya şükreliyordu. Kendinizi bu partinin ortasına yerleştirin ve neşeli sohbetlerin sesini duyun.

Ancak aniden, bir kadın göründü ve Kurtarıcı'nın oturduğu sofranın yanına geldi. Yine, Markos'ta bu ayrıntıyı görmesek de Yuhanna bize bu kişinin Meryem olduğunu bildirir. Bu, Lazar ve Marta'nın kız kardeşi ve elinde bir Hint yağı kavanozu var. Ve kavanozu kırarken, o çok pahalı yağın hoş kokusu hemen cüzzamlı Simun'un evini doldurmaya başladı. Ve o yağı Kurtarıcı'nın başına dökmeye başladı. Yani, birkaç saniye içinde, neşeli konuşmaların yapıldığı gürültülü ve neşeli bir ortam, gerilimin kaçınılmaz olmadığı, misafirlerin kim olduğu ve Kurtarıcı'ya olan amaçların yürekle doğru bağlantıda olduğu bir çevredeydik. Aniden, tek tek, tüm bu konuşmalar durdu. Sessizlik oluştu ve Meryem, Kurtarıcı'nın başına bu yağı dökmeye devam etti.

Bu görmezden gelinmesi imkansız bir eylemdi. Herkese açıktı. Dramatikti. Tutkulu bir sevginin coşkulu bir ifadesiydi. Kent Hughes, bu bölümdeki yorumunda, “Bu, Kutsal Yazı'da herhangi bir yerde bulunan en coşkulu bağlılık ifadelerinden biri!”⁵ diye yazmıştır. Ve sonra Yahuda önderliğindeki bazı öğrenciler, görmezden gelemeyecekleri bu şeye tepki gösterdiler. Ve tepkileri iyi bir tepki değildir. Bu, öğrencilerin müjdeyi anlamadıklarıyla ilgili bir başka örnektir. Öfkelendiler ve Markos'a göre Marta'yı sert bir şekilde azarladılar.

Onlar Marta'yı *özel olarak* azarlamadılar. Onu herkesin önünde azarladılar. Onu *nazikçe* azarlamadılar. Onu sert bir şekilde azarladılar -aniden, herhangi bir özel uyarı

olmadan-. Ve elbette, misafirleri umursamadan. Bu neşeli atmosfer ve neşeli sohbet ortamı aniden kesildi. Aniden Meryem orada, Kurtarıcı'nın üzerine bu yağ dökmeğe başladı. Ve tıpkı aniden, Yahuda önderliğindeki öğrenciler öfkeyle tepki gösterdi ve onu sert bir şekilde azarladı. Ve daha sonra tam da bu sırada, başka bir ses onların sesinin üzerinde yükseliyor. Ve bu, Kurtarıcı'nın "Onu rahat bırakın." dediği sesidir. Haklı ve göz korkutucu bir sesle onları azarladı. Ve bu azarlamadan sonra, güçlü bir vaatte bulundu: Müjde dünyada yayıldıkça yaptığı bu şey her yerde anlatılacak.

Müjdenin Dönüştürücü Etkisi

Neden bu vaatte bulundu? Kutsal Yazılar'da Meryem hariç kimseye yapılmayan bu vaadin anlamı neydi?

Müjdenin dünya çapında vaaz edilmesinden bahsettiği sırada ölümü hızla yaklaşmaktadır. Öleceği, dirileceği ve Kutsal Ruh'un verileceği ana bakarak Müjdenin dünyaya nasıl yayılacağını görür. Ve Müjde her yayıldığında bu hikâyenin de yayılacağını bilir.

Az önce yaptığı şey vaaz edildiğinde Müjde deklare edilmiş olacak. Neden mi? İşte sebebi: *Çünkü Meryem, Müjde'nin dönüştürücü etkisini benzersiz bir şekilde sergiliyor.* Müjdenin dönüştürücü etkisi şudur: Kurtarıcı'ya gösterilen aşırı bağlılık. İsa, Müjde'nin vaaz edildiği her yerde, onun aşırı bağlılığının da anlatılmasını amaçlıyor, böylece herkes Müjde'nin etkisini tamamen anlayacak.

Meryem'in burada Kurtarıcı tarafından zamana yayılan evrensel kilise için bir örnek olacağı ilan ediliyor.

Matthew Henry burada İsa'nın "bu kahramanca hareketin kilisenin her çağında alkışlanması gereken bir gösteri olduğunu"⁶ söylüyor. Kurtarıcı, kilisenin her çağında bu örneği alkışlayarak işaret ediyor. Bu hepimiz için geçerlidir. Bu alkışlanmaya layık bir harekettir. Onun örneği benzersizdir ve yine de İsa, onun örneğinin norm olması gerektiğini söylüyor.

Size Nasıl Hissettiriyor?

Meryem, Kurtarıcı tarafından evrensel kilise için bir örnek olarak övgüyle anılıyor. Bu yüzden şu soruyu sormalıyız: *Meryem, size nasıl hissettiriyor? Bu akşam Meryem hakkında ne hissediyorsunuz?* Dinleyin, Meryem'i görmezden gelemezsiniz çünkü Kurtarıcı diyor ki, Müjde nerede vaaz edilirse, onun hikâyesi de anlatılacak. Yani onu görmezden gelemezsiniz. Onun hakkında nasıl hissediyorsunuz? Ona karşı öfkeli misiniz? Bazı öğrenciler gibi ondan utanıyor musunuz? Eğer o akşam orada bulunsaydınız, Meryem'e öfkeli olur muydunuz? Ondan rahatsız olur muydunuz? "Evet, bu samimi ama herkesin içerisinde yapılan yersiz bir sevgi gösterisi" diye düşünür müydünüz? Yoksa ondan etkilenip ilham mı alırdınız?

Bu akşam gerçekten en derin olan şey ne? Kurtarıcı tarafında söylenen bu vaat, bir kez daha yerine getirildi: Müjde nerede vaaz edilirse, onun yaptığı da anlatıldı. Size neden bu mesajı bu akşam seçtiğimi anlatayım: Sanırım Yıllık Kutlama yaptığımız bu zaman, eğer onun hikâyesi anlatılmazsa tamamlanmamış olurdu. Ve biliyor musunuz bize başka ne hatırlatıyor? Bizi, neden her yıl bir araya geldiğimizi benzersiz bir şekilde hatırlatıyor. Hikâyesi anlatılmalı ki,

Müjde tarafından uygun bir şekilde ve etkili bir şekilde dönüştürülüp dönüştürülmediğimizi değerlendirelim. Yani, onun hikâyesi bu akşam sadece alkışlanmak için anlatılmıyor (ki bu uygun bir şeydir) ancak uygulamamız için anlatılıyor. Böylece onun örneğini düşünerek kendimizi değerlendirebiliriz.

Ve bu nedenle, Müjde'nin dönüştürücü etkisine olan aşırı bağıllık hakkında iki basit nokta belirtmek istiyorum: *Aşırı bağıllık*, 1) *Bir değişim kanıtıdır* ve 2) *Dönüşmüş kişinin artan deneyimidir*.

1. Bir Değişim Kanıtı

Markos Müjdesi, sürekli olarak müjdeci bir tavırla yazılmıştır. Markos 12:34'te, İsa bir din bilginine yanıt verirken bu adamı övgüyle andı. İsa, adamın bir soruya akıllıca cevap verdiğini görünce, ona şöyle dedi: “Tanrı'nın Egemenliği'nden çok uzak değilsin.”. Bir yasa uzmanına böyle bir açıklama yapılması derin bir şeye işaret eder: *Yakınsın*, ama *içeride* değilsin. Bu hem bir teşvik hem de bir uyarıdır. O yakındı, uzak değildi; bu cesaret vericiydi. Ama içeride değildi, bu bir uyarı ve kışkırtıcı bir şeydi.

Öte yandan, Markos 14'te Meryem, yakın olan biri değil, *içeride* olan biriydi. *İçeride* olmanın böyle bir görünüşü vardır. Aşırı bağıllık, birinin gerçekten dönüşmüş olduğunu gösterir. Gerçekten *içeride* olan biri, Kurtarıcıya tutkulu bir şekilde bağlıdır. Başka bir deyişle, dramatik bir değişim vardır. Belirgin bir değişim vardır. Fark edilebilir bir değişim vardır. İçeride olup değişmemek imkansızdır. Gizlice içeride

olamazsınız. Eğer içerideyseniz, bir dereceye kadar Meryem gibi olursunuz.

Alec Motyer diyor ki, “Kurtaran iman, ayırt edici bir yaşamla sonuçlanır... Eğer gerçekleşmişse, yeni doğuş kadar güçlü olan bir şey, gizlenemez; varlığını hissettirmekten kaçınılamaz. Tanrı'nın varlığına içimizde sahip olup, değişmek imkansızdır.”⁷ Bu bölümde, Kurtarıcı'ya olan imanın, Kurtarıcı'ya olan sevgi ve itaatten yoksun olması durumunda -bu sevgi veya itaat ne kadar olgun olursa olsun- bu imanın gerçekliğini sorgulamamız gerekmektedir.

Ayırt Edici Bir İşaret

Sözlerimi çok dikkatli seçmek istiyorum. Bu odada gerçekten değişmiş olanları tedirgin etmek istemem. Eğer gerçekten değiştiyseniz, kurtuluşunuz konusunda gerçek bir güvenceye sahip olmanızı istiyorum. Aslında bu bölüm, size gerçek bir kurtuluş güvencesi sağlayabilir. Eğer gerçekten dönüşmüşseniz, Meryem size güvence verecektir çünkü onunla ilişki kurabilecek ve değişiminizin sonucunda hayatınızda benzer dramatik değişiklikleri de tespit edebileceksiniz. Sizi tedirgin etmek yerine, bu size taze bir güvence verebilir. Eğer kalbinizde Kurtarıcıya karşı gerçek bir sevgi varsa, eğer yaşamınızda sevinçli bir itaat varsa, o zaman Kurtarıcıdan taze bir güvence almanızı istiyorum.

Gerçekten dönüşmek, günahın kesin ve tamamen yokluğuyla ilgili değildir. Meryem'nin gösterdiği gibi aşırı bağlılığın varlığıyla ilgilidir. Biz, lütfun kusursuzluğundan değil, lütfun varlığından bahsediyoruz. Bu akşam daha derin

bir endişem var. Burada toplanan insanların sayısı göz önüne alındığında, hayatında değişim belirtisi olmadığı halde dönüşmüş olduğunu varsayan ancak gerçekte dönüşmüş olmayan bazı insanlar olduğundan eminim. Ve şu anda en çok endişelendiğim sizlersiniz.

Eğer ibadette tepkisizseniz, öğretilerde ilgisizseniz, Kutusal Kitap'ı okurken etkilenmemişseniz, yerel kiliseye dahil olmamışsanız, günahlarınızın farkında değilseniz, bu akşam kimse tarafından göz ardı edilemeyen Meryem gibi değilseniz; o zaman belki de dönüşmemişsinizdir. Belki bu konferansa yıllar önce yaptığınız bir meslek veya on yıl önce yaptığınız bir dua temelinde yanlış bir güvence ve yanlış bir özgüvenle geldiniz, ancak şu anda yaşamınızda değişim lütfunun hiçbir belirtisi yok. Sizi umursadığım için, o güvenceyi sorgulamak istiyorum. Umarım bu gece rahat uyumazsınız ve İsa Mesih'in çarmihına kaçmanız gerektiğini fark edersiniz, bu akşam İsa'nın size hiç benzemediğinizi kabul edersiniz. Umarım bu akşam günahınızın gerçek bir suçluluğunu yaşamaya başlarsınız ve Tanrı'nın adil gazabının hedefi olduğunuzu kabul edersiniz.

Charles Spurgeon bu bölümü cemaatine vaaz ederken, her zaman yaptığı gibi, aralarında olmayanlara hitap etti. Ve bu akşam size şunu söylemek istiyor:

“Rab İsa'yı sevmeyenler için Tanrı merhamet etsin! ...Sizin için derinden üzülüyorum. Üstelik, Mesih'in hatırı için derinden üzülüyorum, çünkü siz onun sevgisinden ve hizmetinden mahrum bırakılıyorsunuz. Onu küçümsemeniz için size ne yaptı? Ey, güzelliklerini göremeyen kör gözler ve sesinin cazibelerini duyamayan

sağır kulaklar! Tanrı size merhamet etsin ve Kurtarıcınıza güvenmeniz size yardımcı olsun, böylece kurtuluşu için onu seversiniz.”⁸

Bu yüzden, aşırı bağıllık değişimin bir kanıtıdır. Ve bu akşam Tanrı'nın merhametinin bir kanıtı olarak, Meryem'in örneği elimizde olan bir gerçektir; hikâyesi bu akşam, Müjde ile anlatılmaktadır. Böylece, Müjde'nin etkisini canlı bir şekilde görebilir ve hayatlarımızı değerlendirebilir ve gerçekten dönüşmüş olduğumuzu fark edebiliriz. Eğer dönüşmüşsek, sevinçle dolarız ve taze bir güvence alırız. Eğer dönüşmemişsek, tüm sahte güvenceler parçalanır ve buradaki her dönüşmemiş kişi üzerinde Rab'in korkusu muhteşem bir şekilde hissedilir.

Ve bu kutlama etkinliği sayesinde Müjde ve Meryem'in örneği nedeniyle birçok değişim yaşanabilir. Size yalvarıyorum! Size sesleniyorum! Geri dönülmez bir yargı günü yaklaşıyor. O gün, kurtarıcıya güvenmeyen herkesin üzerine Tanrı'nın adil gazabı dökülecek. O gün geliyor! Şu anda içinizde ne kadar yabancı hissederseniz hissedin, o gün hızla yaklaşıyor. Ve Tanrı sizi o günden önce buraya getirdi, böylece o gün üzerinize gazabını dökmeden önce Kurtarıcı'ya kaçabilir ve merhametini deneyimleyebilirsiniz. Lütfen günahınızdan dönün, sizi tatmin etmeyen günahlardan dönün! Lütfen günahınızdan dönün! Ve lütfen, yalvarıyorum, Kurtarıcı'ya güvenin.

2. Değişmiş Kişinin Artan Deneyimi

Aşırı bağıllık sadece değişimin bir kanıtı değil, aynı zamanda dönüşmüş kişinin artan bir deneyimidir. Bryan Chapell'in "Lütuf ile Kutsallık" adlı kitabında şunları yazdığı gibi:

"Okuldan yaz tatili için eve dönen çocuklarını eğlendirmek amacıyla onları parka götürmüştü ve aksine kendi kalbini kırıldı. Çocukları oyun parkına koşarken başka bir araba park alanına girdi. Yeni araba çakıl taşlarında hızla durdu. Genç, çekici bir kadın gülümseyerek arabasından fırladı ve gölün yanındaki تنها bir masaya neredeyse zıplayarak gitti.

Annenin hayal gücü çalışmaya başladı. Bu çekici genç kadın, bu kadar تنها bir noktada bu kadar coşkuyla kiminle buluşuyor olabilirdi? Bu meşgul bir kocayla uzun zamandır beklenen ve özenle planlanmış bir buluşma mı, en iyi arkadaşıyla bir öğle yemeği randevusu mu, yoksa gizli aşıklar arasında bir gizli buluşma mıydı? Annemiz, kimin arabasından indiğini gözlemlemek için tetikte kalmaya karar verdi.

Ardından başka kimse gelmedi. Annesi çocuklarıyla ilgilenmeye başladı ve genç kadına tekrar bakmaya fırsat bulduğunda, annenin kalbi kırıldı. Çekici genç kadın Kutsal Kitap okuyordu. Arabasından böyle sine coşkuyla çıkıp buluşmak için geldiği kişi Rab'di.

Anne, kendi ruhuna işleyen acıyla, artık aynı coşkuya sahip olmadığını fark etti. Bir zamanlar Rab ile olan ilişkisinin heyecanı onu büyülemişti. Kurtuluşunun sevinci sıcak ve parlaktı. Ama coşku gitmişti. İman

kasvetli bir görev haline gelmişti. Tanrı, uzakta duran, kaşlarını çatan bir seyirciye dönüşmüştü. Yıllar boyunca onun Rab ile yürüyüşünde bir şeyler olmuştu. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, ama şunu biliyordu ki artık ona hopyaya zıplaya giden biri olmadığını fark etti. Harika bir şeyi kaybetmişti ve parkta ağla, di.”⁹

İçten bir dönüşüm geçiren hepimiz, o annenin tanıklığını anlayabiliriz: Şu anda hâlâ Kurtarıcı ile buluşmak için hopyaya zıplaya gitmeyenlerin duyduğu pişmanlık. Farklı zamanlarda, kendimi o örnekte görebiliyorum. Kendimi bazen Meryem’den çok Meryem’i eleştirenlerle daha çok özdeşleşmiş olarak görüyorum.

İşte o akşam partiye katılan herkesin yapması gereken şey budur. O güzel kokuyu duyar duymaz, Meryem’in yaptığına şahit olur olmaz, tüm oda alkışlamaya başlamalıydı. Ve alkışlar yatıştığında, Meryem’in arkasında bir sıra oluşmalı ve herkes yerini almalıydı. Ve Meryem’in hemen ardındaki kişi Meryem’e şunu söylemeliydi: “Meryem, teşekkür ederim. Örneğin için teşekkür ederim. Bizi Kurtarıcı’nın bizim için yaptığı her şeye yaklaştırarak, Kurtarıcı’ya kendini yönlendirdiğin için teşekkür ederim. Meryem, o yağdan bende dökülebilir miyim? Kurtarıcı üzerine dökmek için o yağdan biraz saklayabilir misin?”. İşte olması gereken buydu.

Meryem’in Örneğini Taklit Etmek

İşte istediğim şey bu. Herkesin burada, Kutlama etkinliğinde ve yıl boyunca Meryem’in örneğini taklit etmesini istiyorum.

Bunu nasıl yapabileceğimizi görmek istiyorum? Dikkatinizi çekmek istediğim basit bir nokta var: Müjde'yi gözden geçirmeli ve üzerinde düşünmeliyiz. Nasıl Meryem gibi olabiliriz? Nasıl aşırı bağlılık yaratabilir ve geliştirebiliriz? İsa Mesih'in Müjdesini gözden geçirip üzerinde düşünerek.

Tarihsel kahramanım Charles Spurgeon şunları yazdı:

“İsa'yı uzaktan takip etmekten memnun musunuz? Sizi sevgiyle uyarayım, çünkü Kurtarıcının yüzünü mevcut olarak keyifle görmemek acı vericidir. Bu, kendi ölümüne sahip Kurtarıcımıza az sevgi, O'nunla az neşe, sevgi ile az vakit geçirme durumudur. Kalbimizde gerçek bir oruç tutalım, kalbimizin katılığı üzerine üzülüm. Sadece üzülmeye durmayalım! Kurtuluşu ilk aldığınız yeri hatırlayın. Hemen çarmıha gidin. Yalnızca orada ruhumuz canlanır. Ne kadar zorlu, duyarsız ve ölü hale gelirse gelelim, doğal durumumuzun tüm kirli giysileri ve yoksulluğuyla tekrar gitmeliyiz. O çarmıha sarılalım, o cansız gözlere bakalım, o kanla dolu çeşmeye dalalım: Bu bize ilk aşkımızı geri getirecek; bu, inancımızın sadeliğini ve yüreğimizin yumuşaklığını geri kazandıracaktır.”¹⁰

Spurgeon ayrıca şöyle der: “Çarmıhın çığlıklarının duyulabildiğimiz yerde yaşadıkça hayatımız o kadar asil hale gelir. Hiçbir şey, ölen bir kurtarıcı kadar yaşama can vermez.”¹¹ Ne kadar çok çarmıhın çığlıklarının duyulabildiğimiz yerde yaşarsak, o kadar etkileneceğiz. Ne sıklıkla çarmıhın çığlıklarının duyulabildiğiniz yerde yaşıyorsunuz? Çarmıhın çığlıklarını tekrar dinleyin!

Kurtarıcı orada, “Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.” diye çığlık atıyor. “Sana doğrusunu söyleyeyim, bugün cennette benimle birlikte olacaksın.” diye çığlık atıyor. Bu çığlığı duyun: “Tanrım, Tanrım, neden beni terk ettin?”. Bu çığlığı duyun: “Susuzum.”. Bu çığlığı duyun: “Her şey tamamlandı!”. Bu çığlığı duyun: “Baba, ruhumu sana teslim ediyorum.”. Çarmihın çığlıklarının duyulabildiği yerde yaşayalım. Şarkılarımız bize çarmihın çığlıklarının duyulabildiği yerde yaşamamızı sağlar. Tanrı’nın Sözündeki öğretme, çarmihın çığlıklarının duyulabildiği yerde yaşamamızı sağlama amacı taşır. Elimizde bulunan tüm materyaller, çarmihın çığlıklarını duymak ve çarmiha yaklaşmak için uygun. Ve bunun sonucu ne olur? Sonuç, Kurtarıcıya aşırı bağlılıktır. Meryem’in örneğini taklit etmeliyiz.

Tatlı Bir Ön Tat

Ve başka ne var biliyor musunuz? Aşırı bağlılık sadece dönüşümün bir kanıtı değil, sadece dönüşmüş bir kişinin artan bir deneyimi değildir. Bu bölüm, J. C. Ryle’in dediği gibi, “yargı gününde gelecek olan şeylerin tatlı bir ön tadımıdır.”¹² Çünkü burada öğrenciler, Meryem’in yaptığını bir israf olarak değerlendirirken görüyoruz. Ve burada Kurtarıcı, Meryem’e “Bana güzel bir şey yaptı.” diyor.

Ve bu gece sizlere o son günün bu ön tadımını yaşatmak istiyorum. Burada çocuklarına bakmak ve onları eğitmek için diğer uğraşlarını bırakan anneler var. Çevremizde, bu kadınların hayatlarını boşa harcadığını söyleyen bir kültürde yaşıyoruz. Ve acı verici sözlerin ve o acı verici değerlendirmenin farkında olan her annenin, bu gece Tanrısal

değerlendirmeyi hatırlamasını istiyorum. Kendinizi neye adadığınız hakkında Kurtarıcının değerlendirmesini duyun: Ona güzel bir şey yapıyorsunuz.

Burada terfiyi reddedip yaşadıkları şehirleri değiştirmeyi kabul etmeyen erkekler ve kadınlar var, çünkü bu ya ailelerini ihmal etmek ya da yerel kilisedeki katılımlarını sınırlamak anlamına gelecekti. Bu, çalıştığınız ofis ortamındaki insanlar için tamamen kafa karıştırıcıdır ve sohbet masasında etrafınızda dolaşan şu sözleri duymanıza sebep oluyor, “Ne kadar boşa harcanmış bir fırsat.” Kendinizi ailenize ve nihayetinde yerel kiliseyi inşa etmeye akıllıca adadığınız seçimlerinizin Kurtarıcının değerlendirmesini duyun: “Bana güzel bir şey yaptınız.”

Bu odada, neşeyle ve cömertlikle ondalıktan fazlasını bağışlayan insanlar var. Ve bir akraba bunu keşfettiğinde veya Hristiyan olmayan biri bunu değerlendirdiğinde ne olacak? Yıllık gelirinizin yüzde 16, 18, 22’sini yerel kiliseye adadığınızı gördüklerinde ne düşünecekler? “Ne kadar boşa yapılan bir harcama! Her yıl toplam ne kadar yatırım yaptığınızı fark ettiniz mi?”. Evet, farkındayım. Ve size Tanrısal bir değerlendirme yapayım. Dünya “Boşa harcamışsın,” derken, Kurtarıcı “Bana güzel bir şey yapıyorsunuz.” der.

Dikkatlice dinleyin, burada başkalarına hizmet etmek için saatlerini harcayan ve küçük gruplara liderlik eden kahramanları var. Bu bireyler, başkalarını yüreklerinde taşımak, başkalarına sonsuz saatler yatırım yapmak gibi şeylerin nasıl olduğunu biliyorlar. Ve bazen hizmet ettiğiniz kişi yaptıklarınıza minnettar görünmeyen biri olabilir, değişmiyor gibi görünebilir veya size karşı günah işler. Bazen yaptığınız her

şeyin sonuç olarak boşa gittiğini düşünmek kolay olabilir. Ama kesinlikle öyle değil! Bu gece, Tanrısal değerlendirmeyi duyun, güzel bir şey yaptığımızı duyun. Rab'be güzel bir şey yapıyorsunuz!

Bu, son günün bir ön tadımıdır. Kültürün “boşa harcamaya” dediği birçok şeyi yapıyoruz, ancak o gün, O'ndan bunların güzel olduğunu duyacağız. Ve bu, O'na yapılan güzel bir şeydir. Kurtarıcı şöyle dedi: “Yapabileceği her şeyi yaptı.”

Peki ne yapabiliriz? Size hemen şimdi ne yapabileceğimizi söyleyeyim: Sevgilerimizin kokusunu ilahiler aracılığıyla dökebilir ve Meryem'in ölçüsüz adanmışlık örneğini taklit edebiliriz. Evet, bu çok daha ötesine uzanır. Hizmet etmenin sayısız yoluna kadar uzanır. Finansal olarak yatırım yapmaya kadar uzanır. Yerel kiliseye katılıma kadar uzanır. Ölçüsüz bağlılığın ifade edilmesinin sayısız yolu vardır. Ve bu sayısız yol yerel kilise bağlamında ifade edilsin: Yerel kiliselerimiz Kurtarıcı'ya olan ölçüsüz bağlılığın bir birey tarafından birbiri ardına ifade edilmesiyle dolsun. Ama *şu an* başlayabiliriz. *Şu anda* elimizden geleni yapabiliriz. Ve *şu anda* yapabileceğimiz şey, Kutlama Konferansına başlamanın tek uygun yoludur. Bu da bizim için olduğu kadar harika ve güzel bir Kurtarıcı olduğu için ona tapınarak yüreklerimizi dökmektir.

3

ACI ÇEKEN KUL

2004 Kutlaması

C. J.'nin hizmetinin en büyük noktalarından biri, çarmıha gerilmiş Mesih'in bir vaizi olmasıdır. Çarmıhın görkemlerini yücelten sözlerini duyma ayrıcalığına sahip binlerce insan, çarmıhın gücüyle değişmiş ve Tanrı'nın günahkârlara olan sevgisine daha derin bir anlayışa yönlenmiştir. C. J.'nin çarmıh merkezliliği sadece vaazlarının bir işareti olmamış, aynı zamanda liderliğinin de bir işareti olmuştur. Çarmıh-merkezlilik terimi evanjelik çevrelerde popüler olmadan önce, C. J. yaşamlarımızı ve kiliselerimizi çarmıha merkezlememiz konusunda kasıtlı olarak bize yardımcı olmuş ve ana şeyi asıl şey olarak tutmamızı deklare etmiştir. Müjde yani iyi haber, Sovereign Grace Kiliselerinin tamamıyla ilgilidir. C. J. bu hizmetinin merkezi teması üzerine bir kitap bile yazmış olmasına rağmen (Çarmıh Merkezli Bir Hayat Yaşamak), bu derlemede çarmıha dair vaazlarını da içermek elzem görünmektedir.

“Verdiğimiz habere kim inandı?

RAB'bin gücü kime açıklandı?

O RAB'bin önünde bir fidan gibi,

Kurak yerdeki kök gibi büyüdü.

*Bakılacak biçimden, güzellikten yoksundu.
Gönlümüzü çeken bir görünüşü de yoktu.
İnsanlarca hor görüldü,
Yapayalnız bırakıldı.
Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı.
İnsanların yüz çevirdiği biri gibi hor görüldü,
Ona değer vermedik.
Aslında hastalıklarımızı o üstlendi,
Acılarımızı o yükledi.
Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığını,
Vurulup ezildiğini sandık.
Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni değildi,
Bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti.
Esenliğimiz için gerekli olan ceza
Ona verildi.
Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk.
Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık,
Her birimiz kendi yoluna döndü.
Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi.
O baskı görüp eziyet çektiyse de
Ağzını açmadı.
Kesime götürülen kuzu gibi,
Kırkıcıların önünde sessizce duran koyun gibi
Açmadı ağzını.*

*Acımasızca yargılanıp ölüme götürüldü.
Halkımın isyanı ve hak ettiği ceza yüzünden
Yaşayanlar diyarından atıldı.
Onun kuşağından bunu düşünen oldu mu?
Şiddete başvurmadığı,
Ağzından hileli söz çıkmadığı halde,
Ona kötülerin yanında bir mezar verildi,
Ama öldüğünde zengininin yanındaydı.
Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü,
Acı çekmesini istedi.
Canını suç sunusu olarak sunarsa
Soyundan gelenleri görecek ve günleri uzayacak.
RAB'bin istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek.
Canını feda ettiği için
Gördükleriyle hoşnut olacak.
Doğru kulum, kendisini kabul eden birçoklarını aklayacak.
Çünkü onların suçlarını o üstlendi.*

(Yeşaya 53:1-11)

Binlerce çocuk gibi, torunum Andrew son zamanlarda C. S. Lewis'in "Narnia Günlükleri" adlı eserinden oldukça etkilendi. Sıklıkla babasından ona bu kitabı okumasını istediğini duyulabilirsiniz. Talebi ve ses tonuyla birlikte ne kadar heyecanlı olduğunu kesinlikle fark edeceksiniz. Eminim Lewis'in bu özel eserini okuyan yetişkinler de Andrew'un heyecanını

çok iyi bilirler. Aşağıda, bu serinin açılış kitabı olan “*Aslan, Cadı ve Dolap*” hakkında kısa bir özet bulunmaktadır:

“Narnia Günlükleri’nin ilk kitabında, genç çocuklar bir dolabın arkasından geçerek tamamen yeni bir dünyaya, Narnia dünyasına girerler. Ancak o dünya büyücü bir Cadı’nın esareti altındadır. Kitap şöyle der: ‘Her zaman kıştı ve asla Noel gelmiyordu.’. Ancak söylentilere göre, uzaktan büyük bir kral olan Aslan’ın geldiği ve ilkbaharın ortaya çıkmaya başladığı söylenmektedir. Nihayetinde Aslan gelir, ancak çocuklardan biri Türk lokumu karşılığında gruba ihanet eder ve Cadı’nın hükümdarlığı altına girer. İhanet eden bu genç çocuğu kurtarmak için Aslan kendini Cadı’ya teslim eder ve Cadı sevinçle Aslan’ı büyük bir taş masada öldürür. Tabii ki çocuklar sevdikleri Aslan’ın öldürüldüğünü görünce dehşete düşerler. Ertesi gün cesedini bulmak için geri döndüklerinde ise Aslan’ın bedeni yok olmuştur. Tepeye yaklaşırlar ve Aslan’ın kesildiği sunağın üzerinde büyük bir çatlak olduğunu görerek şaşkına dönerler ve kafaları karışır.”¹³

C.S. Lewis hikâyeye devam eder:

Gün doğduğunda sabahın erken saatlerindeki serinlik nedeniyle titremeye başlayan kızlar, masadan geri dönüp yürüyerek kendilerini ısıtmaya çalıştılar. Onlar, gün doğumu esnasında kırmızı ve altın rengine bürünen gökyüzünü izlerken arkalarında kulakları sağır eden büyük bir parçalanma sesi duydu.

Telaşla geri döndüler ve gördükleri şey karşısında daha da kederlendiler:

Boydan boya oluşan büyük bir çatlamaıyla Taş Masa ortadan ikiye ayrılmış ve Aslan ortadan kaybolmuştu. “Hayır, hayır,” diye göz yaşlarıyla taş masaya koştular. “Olamaz” dedi Lucy göz yaşları içerisinde, “En azından cesedini bırakırlar diye düşünmüştüm.”

Susan titreyen bir sesle, “Bunu kim yaptı?” diye sordu. “Bu ne anlama geliyor? Daha fazla sihir mi var?”

“Evet!” dedi arkalarından büyük bir ses, “Daha sihirli şeyler var.” Etrafa bakındılar. Ve orada, gün doğumunda parlayan, daha önce gördüklerinden daha iri, yelesini sallayan (çünkü yelesi belli ki tekrar uzamıştı) Aslan’ın kendisi duruyordu.

Sevinç çığlıklarıyla “Aslan!” diye haykırmaya başlayan kızlar her ne kadar korksalar da ona doğru koştular.

“Sevgili Aslan, sen ölmemiş miydin?” diye sordu Lucy.

“Öyle değilim.” dedi Aslan.

Lucy, titrek bir sesle “Sen şey misin...?” diye ekledi ama sorusunu bitiremedi çünkü hayalet kelimesini söylemekten çekinmişti. Aslan altın rengindeki başını eğdi ve onun alnını yaladı. Nefesinin sıcaklığı ve saçından yükselen yoğun bir koku kızın üzerine çöktü.

“Hayalete mi benziyorum?” dedi.

*Ağlamaya başlayan Lucy, “Aslan gerçekten sensin, sen gerçeksin!” dedi ve iki kız da Aslan’ı öpücük-
lere boğmaya başladı.¹⁴*

Susan birinin sorabileceği en önemli, soruyu sormuştu: “*Peki bütün bunlar ne anlama geliyor?*”. Bu ölüm ve diriliş ne anlama geliyor?

Bütün Bunların Anlamı Nedir?

Evet, bundan daha önemli bir soru yoktur. Ve Kutsal Yazılar’dan bu soruya yanıt ve cevap vermeye çalışmak, toplantımıza başlamanın bilge bir yolu olacaktır. İsa Mesih’in çarmıha gerilişinin anlamı nedir? Ölümünün anlamıyla ilgili bu çok önemli soru, sadece Susan tarafından değil, son zamanlarda popüler medya tarafından da soruldu. Belki fark etmişsinizdir, geçen ay bir *TIME* dergisi kapağı şu soruyu sordu: *İsa Neden Ölmeliydi?* Başka bir şekilde sormak gerekirse: *Bütün bunlar ne anlama geliyor?*

Ve eğer bir Hristiyan’sanız, Lucy ve Susan’ın dirilen Aslan’a verdikleri tepkiyi anlayabilirsiniz. Değişiminizden hemen sonra, Tanrı’ya karşı tutkulu olursunuz ve O’na karşı sevgiyle dolarsınız. Ancak, çarmıha gerilmiş ve ölümden dirilmiş İsa Mesih ile ilgili anlayışımız sınırlıdır. İsteklerimiz samimidir ve samimi olmasına rağmen, İsa Mesih’in kişiliği ve işiyle ilgili teolojik anlayışımızı büyük ölçüde aşar. Tutkumuz ve sevgimizin sağlam ve sürdürülebilir olması için bunun ne anlama geldiğini anlamamız gerekmektedir.

Ve bu akşam burada bulunan Hristiyan olmayanlara sürekli hatırlatılması gereken şey de bunun ne anlama geldiğidir. Burada bulunan tüm Hristiyan olmayan dostlarımıza sadece şunu söylemek istiyorum, burada olduğunuz için çok sevinçliyiz. Bu akşam burada bulunan her bir Hristiyan olmayan kişi için, bu akşam bunun ne anlama geldiğini duymaktan daha önemli bir şey yoktur. Ve umuyorum ki bu akşam İsa'nın ölümünün anlamını duyduğunuzda, bu müjde sözleri yüreğinize girer ve yaşamınızda bir dönüşüm meydana getirir.

Eğer Hristiyan değilseniz, bu akşam bunun ne anlama geldiğini duymanız lazım. Eğer yeni Hristiyan olduysanız, bunun ne anlama geldiğini anlammanız gerekmektedir. Eğer sıkıntı çeken bir Hristiyan'sanız, bu akşam bunun ne anlama geldiği sizi teselli etmelidir. Eğer yorgun bir Hristiyan'sanız, bu akşam bunun ne anlama geldiği sizi tazeleyecektir. Eğer birçok küçük çocuğu olan bir annesiyseniz, bu akşam bunun ne anlama geldiği sizi güçlendirmelidir. Eğer ergenlik çağındaki çocukların babasıysanız, bu akşam bunun ne anlama geldiğini duyarak cesaret bulmanız gerekmektedir. Ve eğer onlarca yıldır Hristiyan'sanız -eğer bu akşam burada bizi temsil eden ihtiyar bir Hristiyan'sanız- duyduğunuz hiçbir şey bunun ne anlama geldiğinden daha önemli değildir.

Yeşaya'yı Dinlemek

İşte bu akşam yapacağımız şey şudur. Bu akşamı Kutsal Yazılar'dan bu soruyu cevaplamaya adayacağız. Bu akşam, yüreklerimiz ve hayal gücümüz peygamber Yeşaya tarafından

ele geçirilecektir. Bize, Tanrı esinlemesiyle yazılmış ve eşsiz bir bakış açısıyla bunun ne anlama geldiğini söyleyecektir.

Bize İsa Mesih'in çarmıha gerilişinin her birimiz için ne anlama geldiğini ve her birimiz için daha anlamlı başka bir şey olmaması gerektiğini söyleyecek olan şey Yeşaya 53'te bulunur.

Şimdi bu pasaja hazırlanmanız için birkaç yorumda bulunacağım. Tarihsel kahramanım Charles Spurgeon, Yeşaya 53'ü, Kutsal Kitap'ın minyatürü ve özü olan Müjde olarak tanımlamıştır. Southern İncil Okulunda Eski Antlaşma profesörü olan Dr. Kyle Yates, Yeşaya 53'ü Eski Antlaşma peygamberliklerinin Everest Dağı olarak adlandırır. Derek Tidball, "*The Message of the Cross*" adlı kitabında Yeşaya 53 hakkında şunları yazmıştır: "İşte Eski Antlaşma'nın Tanrı'dan gelen vahyinin zirve noktası. Bu perspektiften bakarak, İsa'nın ıssız çarmıh tepesindeki işine açık bir görüş elde ediyoruz ve bunun anlamıyla ilgili kesin bir perspektif kazanıyoruz.¹⁵ Franz Delitzsch de bu bölüm hakkında şunları yazmıştır: "Adeta çarmıhının ayakları altında yazılmış gibi görünüyor."¹⁶

Bu dizeler bizi insanın ilahi ve düşüncesele sorununa götürür. Bu nedenle benimle dikkatlice inceleyin. Kutsal Kitap'ta, İsa Mesih'in acı çekmesi ve zaferinin bu kadar detaylı bir anlatısına başka hiçbir yerde rastlayamazsınız. Tüm Kutsal Kitap kanla lekelenmiştir, ancak O'nun ölümü özellikle bu bölümde belirginleşir. Bir Hristiyan olarak, bu sözleri okurken kendinizi kutsal topraklarda bulacak ve burada okuduklarınızdan etkileneceksiniz. Tanrı konuşuyor! Bize konuşuyor. Tanrı, insanın ilahi ve düşüncesele sorununu açığa

çıkartıyor. Tanrı, halkına “kulum” olarak tanımladığı birini açıklıyor. Bu tanımlamanın ve bu pasajın kim hakkında konuştuğuna dair hiçbir şüphe yoktur; bu pasaj, Rab İsa Mesih’i işaret eder ve O’nu açığa çıkarır. Matta, Markos, Luka ve Yuhanna, ayrıca bu kulun gerçek kimliği konusunda tam bir anlaşma içindedirler.

Elçilerin İşleri 8’de, Etiyopyalı hadım Yeşaya 53’ü Filipus’a sorduğunda, Filipus Yeşaya 53’te acı çeken kulun Rab İsa Mesih olduğunu belirtir. Filipus ona İsa hakkındaki müjdeyi anlatır. Ve sorun kesinlikle Kurtarıcı tarafından çözülmüştür, Markos 10:45 ve Luka 22:37’de, İsa Kutsal Yazılar’ın kendisinde tamamlanacağını belirtir ve Yeşaya 53:12’deki acı çeken kulu alıntılar. Yeşaya bize O’nun niye acı çektiğini ve bunun ne anlama geldiğini anlatır. Bu kutsal metinden dikkatinizi çekmek istediğim üç nokta var: 1) *Görünümü*, 2) *Gerçekliği* ve 3) *Anlamı*.

1. Acı Çekenin Görünümü

Yeşaya üzerine yazdığı güzel yorumunda, Alec Motyer 1-3. ayetleri “Gözlemlenen ve yanlış anlaşılan acı çekme”¹⁷ olarak tanımlar. Bu ayetlerde, kurtarıcı ve kurban işiyle ilgili insan gözlemine dayanan sınırlamalar ve günahkâr beklentilerin etkisiyle karşılaşırız.

Yeşaya, bu bölümü Tanrı’nın halkı için kaleme almaktadır. Ancak bu pasajda, acı çeken kula, eşsizliğini veya kurban işinin eşsizliğini anlamadan bakanların hepsiyle özdeşleşiyoruz. Bunun ne anlama geldiğini kavrayamıyoruz. Bu nedenle pasaj, 1. ayetteki soruyla başlıyor: “Verdiğimiz habere

kim inandı?”. Bu uygun bir sorudur ve 1. ayetteki soruya verilecek doğru ve kesin cevap şudur: Hiç kimse. Hiç kimse sadece insan gözlemi aracılığıyla inanmamıştır. İlahi bir aydınlanma olmadan bu bildiriye inanan kimse olmamıştır. Öncelikle ilahi aydınlanma olmadan gerçek bir iman olamaz. Sadece insan gözlemi aracılığıyla acı çeken kulun kimliğini anlayamazsınız. Yeniden doğmadan, aydınlanma hediyesinden önce, hepimiz 3. ayetin sonunda tanımlananlardan biri olarak sayılırdık, “Ona değer vermedik.”.

Neden değer verilmedi? Çünkü insan standartlarına göre etkileyici biri değildi. Kurtarıcıyı sadece gözlemek ve insan hikmetine göre hareket etmek, Kurtarıcıdan etkilenmemek anlamına gelir. Bizi kurtarmak için gönderilen kişi, bize özellikle etkileyici gelmedi. 2. ayette, doğumu ve öz geçmişi anlatılır. Doğumu ve öz geçmişi etkileyici olmadığı bildirilir. Bu ayetleri okurken Yeni Antlaşma’nın yankılarını duyabiliriz, “Nasıra’dan iyi bir şey çıkabilir mi? Bu, marangozun oğlu değil mi?” (Yuhanna 1:46; Matta 13:55). Doğumu, öz geçmişi etkileyici değildi. Kraliyetten yoksundu, dini otoriteler tarafından gönderilmiş biri değildi. Etkileyici değildi. Ve görünüşü de etkileyici değildi. Bu tekrara dikkat edin: Hiçbir şekli, hiçbir haşmeti, onu arzulamamız için hiçbir güzelliği yoktu.

Bu acı çeken kul etkileyici biri değildi. Çekici değildi. Yakışıklı değildi. Oldukça sıradandı. İnsansal bir gözleme göre tipik bir Filist’li Yahudi gibi görünüyordu. Eğer bu akşam acı çeken kulun öğrencileriyle birlikte bir resmini ekrana yansıtabilseydik, sadece insan görünümüyle onu tanıyamazdınız. Oldukça sıradandı. İnsan perspektifinden bakıldığında, onun hakkında etkileyici hiçbir şey yoktu. Bir yazar,

büyüdükçe daha az etkileyici olduğunu söylemiştir. Sonuç olarak, 3. ayette kendisine değer verilmedi. Değer verilmedi, takip edilmedi, kutlanmadı. Bunun yerine, 3. ayette bilgilendirildiğimiz gibi hor görüldü, reddedildi ve sonuç olarak çarmıha gerilmesiyle korku, utanç ve Tanrı'nın kendisi tarafından görünür bir şekilde reddedilmesiyle sonuçlanan her türlü reddetme, düşmanlık ve kederi deneyimledi.

Şimdi, bir an için bu esinlenilmiş kitabın ilk alıcılarıyla empati kurun. Çünkü Tanrı'nın "Halkımı teselli et" dediği 40. bölümden başlayarak, bir sonraki 12 bölüm boyunca Tanrı, yargı ve yıkımla karşı karşıya olan bir ulusa görkemli bir kurtuluş vaat ediyor. Bölüm bölüm, Tanrı bu ihtiyacı olan ulusa görkemli bir kurtuluş vaat etmekte. Ve önceki bölümleri ve İsrail'in önceki tarihini göz önünde bulundurarak, 53. bölüme geldiğinizde, burada onları kurtaracak güçlü bir savaşçının tanımlanacağını beklerdiniz. Kesinlikle, Davut gibi sert, yakışıklı ve güçlü birini beklerdiniz. Bir savaşçı kral beklemeniz muhtemeldi. Ancak bu beklentilere ters olarak, Tanrı kulunu etkileyici değil, zayıf olarak; çekici değil, reddedilen biri olarak ve sonuç olarak ezilmiş olarak açığa çıkarıyor.

Eğer bu yazıların orijinal alıcıları olsaydınız, bu ayetleri okuyarak, "Bu adam mı bizi kurtaracak?" derdiniz. "1-3. ayetlerde burada tanımlanan adam mı? Bu adam gelecek ve bizi mi kurtaracak? Bu adam Tanrı'nın gücünü eşsiz bir şekilde ortaya mı koyacak ve üstüne bizi mi kurtaracak?" diye düşünürdünüz. İşte Yeşaya'nın 1. ayette "Verdiğimiz habere kim inandı?" diyerek başlamasının sebebi budur.

Kurtarıcıya dair insansal beklentilerinin tarih boyunca tutarlı olduğunu görüyoruz. Değişmiyorlar. Vaizlik yaptığında, Pavlus Korint'te çarmıha gerilmiş Kurtarıcı'nın müjdesini duyurduğu sırada benzer beklentilerle karşılaşmış olmalıydı. Bu yüzden 1. Korintliler 1'de şöyle yazıyor: “Mademki dünya Tanrı'nın bilgeliği uyarınca Tanrı'yı kendi bilgeliğiyle tanımadı, Tanrı iman edenleri saçma sayılan bildiriyle kurtarmaya razı oldu. Yahudiler doğaüstü belirtiler ister, Grekler'se bilgelik arar.”.

İlahi tasarısı gereği müjde, bu dünyanın bilgeliğine göre yönetilen ve sadece insan gözlemiyle etkilenen kibirliler için ahmaklık olarak sayılır. Tanrı'nın lütfkâr öz-açıklaması olmadan, kulunun eşsizliği hakkında hiçbir fikrimiz olamaz. Sadece insan gözlemi yetersizdir: Tanrı'nın lütfkar öz-açıklaması gereklidir ve bu lütfkar öz-açıklama 4. ayette başlar.

2. Acının Gerçekliği

Benimle dikkatlice 4-6. ayetlere bakın. Yeşaya bizi çarmıha getirir ve esinlenerek yazdığı eserleri aracılığıyla, çarmıhtaki Kurtarıcı'nın doğrudan altında durur. Ve her şeyin ne anlama geldiğini anlamak için çarmıhta dururuz. Ve böylece 4. ayette bir geçiş gerçekleşir. Sadece insan görüntüsü ve insan beklentisinden ilahi vahiy olan buraya geçiyoruz. İşte ilahi vahiy. İşte her şeyin ne anlama geldiği. İşte kulun kimliğinin ve acının amacının eşsiz keşfi. İşte kul olarak çektiği acıyı yerine geçtiğimiz için çektiği acıyı keşfediyoruz. O bizim için acı çekiyordu.

4. ayette bir keşif yapıyoruz: Bu birey keder doluydu, ama kendi kederi değil. Bizim kederimiz ve sıkıntılarımızla. Bizim için acı çekiyordu. En az 10 kez, 4-6. ayetlerde “biz”, “bizi” ve “bizim” zamirlerini görüyoruz. Bu ayetlerde günahlarımızın tekrarı ve açıklamasını fark edin. Günahlarımız, keder, sıkıntı, suç, haksızlıklar, sapkınlıklar ve 6. ayette kendi yolumuz olarak tanımlanır. İşte, bu hepimiz için geçerlidir. Bu biz ve günahlarımızla ilgilidir.

1992'nin sonlarında, kasırga Andrew Güney Florida'yı yerle bir etti, birçok ev ve binayı yıktı. Fırtına sonrasında, altı yaşındaki küçük oğlu Timmy ile hasarı gözlemlemek için verandaya çıkan genç bir anne vardı. Genç kadın, eski bir topluluğa baktı, birçok evin yerini alan enkaz karşısında şaşkınlık içindeydi. Sonra böylesine ağır bir tahribatı görünce, bu genç çocuğun zihninden ne geçebileceğini merak etmeye başladı. Timmy annesinin ona baktığını gördü ve endişelendi. Ona soramadan, hemen söyledi, “Ben yapmadım.”.

Şimdi, Yeşaya, her birimizde savunma eğilimi olduğunu biliyor. “Ben yapmadım.”. Ama burada günahlarımıza tekrar tekrar atıflarla karşılaşıyoruz. Kurtarıcı, günahlarımız nedeniyle acı çekiyordu ve o, günah için bizim yerimize acı çeken bir aracı olarak acı çekiyordu.

Bir Kurbanın Aracı Ölümü

Ernest Gordon, II. Dünya Savaşı'nda esir düşmüş bir savaş tutsağıydı. Burma'daki Kwai Nehri'ndeki Japon ölüm kampının dehşetini atlattı. Deneyimlerini “Through the Valley of

Kwai”¹⁸ adlı devasa eserinde anlattı. Orada, esirlerin köleleştirildiği ve mahkûmları ölüm kamplarına, Japon askerlerini savaş cephesine taşımak için bir ölüm demiryolu inşa etmeye zorlandığı anlatılır. Bu mahkûmlar işkence gördü. Hastalıklıydılar. Aç ve tükenmiş hale getirildiler. Bir günün sonunda, aletler sayılırken ve mahkûmlar kampına dönmek üzereyken, Japon gözcü bir küreğin eksik olduğunu söyledi ve küreği kimin çaldığını sordu.

Deliye dönmüştü, bağırmaya başladı ve kendisini paranoyak bir öfkeye kaptırdı. Suçlu olanın ileri çıkması ve cezasını çekmesi gerektiğini emretti ve kimse ileri çıkmazsa hepsi ölecekti. “Hepsi ölsün” diye bağırды gözcü. Tüfeğini doğrulttu, mahkûmları hedef aldı ve hepsini vuracağına dair söz verdi. Ve tam o anda, bir adam ileri çıktı. Dikilip durarak, sakın bir şekilde açıkladı: “Ben yaptım.”. Gözcü, acımasızca masum mahkûmu sopayla öldürdü. Arkadaşları, kurtarıldıkları için onun cesedini alıp gömdüler. Tüm küreğin depolandığı kulübeye götürdüler ve yeniden sayıldığında eksik bir kürek olmadığını keşfettiler. Bir an için bu adamın yerine geçtiği ölümün, arkadaşları ve silah arkadaşları üzerindeki etkisini hayal etmeye çalışın. Bu, fedakârlık ve kahramanlıkla ilgili derin bir hikâye. Ancak bu, İsa Mesih’in yerine geçen kurbanının yeterli bir örnekleme olmaktan uzaktır. Bu anlatıdaki mahkûmlar gibi, biz burada bir günahkâr tarafından ölüm tehdidi altında toplanmıyoruz. Biz burada, bir aracının yerine geçmemiş olarak, doğru ve kutsal Tanrı’nın tehdidi ve hükmü altında toplanıyoruz. Ve işte İsa Mesih bizim için bunu yaptı: Babanın sağında tecrübe ettiği görkemi geride bıraktı. O pozisyonu ve yeri terk etti ve insan oldu, Tanrı ile insan arasındaki arabulucu oldu. O yerden sadece mezara

değil, cennet ile yeryüzü arasında köprü oldu. Orada günahlarımız nedeniyle seve seve acı çekti ve yerimize geçti, bizi temsil eden, Tanrı'nın gazabının tam öfkesini bedenine alarak bunu gerçekleştirdi.

Bunu, o anda ve tarihin akışı boyunca O'nu hor görenlerin, bu yerine geçen kurban sayesinde O'nda bağışlanan, O'nunla barışan ve şimdi yaşamları boyunca ve sonsuzluk boyunca O'na hizmet etmeye, O'na ibadet etmeye ve O'nu yüceltmeye çağrılan kişilere dönüşebilsinler diye yaptı. O bizim için acı çekti! O bizim günahlarımız nedeniyle acı çekti!

J. I. Packer şöyle yazıyor:

“Kurtarmak için gereken her şeyi yapmaya kararlı bir sevgiyle hareket eden İsa Mesih, kaçınılmaz bir biçimde mahkûm olduğumuz yıkıcı ilahi yargıyı kaldırdı ve tüketti, bağışlanma, evlat edinme ve görkeme ulaşabilmemizi sağladı. Cezamızı yüklediğini kabul etmek, inananların özellikle İsa Mesih'e bunun için borçlu olduklarını ve bu durumun yaşamlarının ve sonsuzluğunun ana kaynağı olduğunu söylemektir.”¹⁹

Anlıyorsunuz değil mi? Günah ve cezası ele alınmalıdır! O bizim günahlarımız için acı çekti! O bizim yerimize acı çekti! Bizim hak ettiğimiz cezayı ödedi ve hepsini tek başına yaptı! Dinleyin, bunu biz talep ettik diye yapmadı. Bu, bizim teşvik veya desteklerimizle yapılmadı. Biz sadece burada bu korkunç acının gerekliliği olan günahı katkıda bulunanlar olarak anılırız. 6. ayette saptığımız süre boyunca, bizim saptığımız ve günahımız için Tanrı'nın gazabını hak ettiği bir sırada O bu gazabı çekiyordu. O, bizim tamamen hak ettiğimiz cezayı çekti.

Tanrı Tarafından Vuruldu

Şimdi, sadece insan gözlemine dayalı olanlar yanlış bir şekilde 4. ayette, onun Tanrı tarafından vurulduğunu, ezildiğini ve acı çektiğini düşünüyorlardı. Sokaktaki söylenti buydu - Nasıralı İsa'nın Tanrı tarafından haklı olarak yargılandı çünkü ağaca asılan herkes gerçekten Tanrı tarafından lanetlenmişti (Galatyalılar 3:13)-. Yani, yerel medya tarafından kısaca insan gözlemine dayanarak, Nasıralı İsa'nın Tanrı tarafından haklı olarak yargılandığı, Tanrı tarafından vurulduğu, Tanrı tarafından ezildiği ve Tanrı tarafından günahı için cezalandırıldığı düşünülebilirdi. Ancak yeni gözlere sahip olanlar başka bir şeyi fark eder -evet! - O gerçekten Tanrı tarafından vuruldu. O gerçekten Tanrı tarafından ezildi. O gerçekten Tanrı tarafından acı çekti, *ama kendi günahı için değil, bizim günahımız için!*

Bunu düşünmemiz gerekiyor. Bu bozulmuş ve şekilden şekle girmiş bedeni gözlerimizin önünde görünüyor. Bakmak istemiyoruz, ama Yeşaya kafamızı çevirmemize izin vermiyor. “Bunu ben yapmadım. Bununla ilgili sorumlu değilim.” deme eğilimini ele alıyor ve bizi çarmıhın dibine götürerek orada gözlemlediğimiz acının esasını ortaya koyuyor. Yeşaya bizi hiçbir filmin, ne kadar samimi olursa olsun, götürmeyeceği yere götürüyor. Bizi çarmıhın dibine götürüyor, sadece fiziksel acı yüzünden ezilip kalmamız için değil. Bizi oraya götürüyor çünkü orada yaşanan şeyin esasında günahlar için aracılık yapan bir kurban olduğunu anlamamızı istiyor.

Gördüğümüz üzere, Kurtarıcı'nın yaşadığı dayanılmaz acı -orada duranların önünde beliren deforme olmuş beden,

insan tarafından tanınamayacak kadar şekli bozulmuş- sadece zalim Romalı otoritelerin yaşadığı acı değildir! Önümüzde neler oluyor? Önümüzde “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?” diye inleyen vücudunun şekli bozulmuş kişi sadece fiziksel acı çekmiyor! Bu kişi, sizin ve benim gibi günahkârların yerine geçerek Tanrı’nın gazabının kâsesini içiyor.

Yeşaya, -ve daha önemlisi- Tanrı bize bu hor görülen ve reddedilen kişiye dikkatimizi çeviriyor ve diyor ki, “Bu benim Oğlum. Bu benim hizmetkârım. O’nu hor gören, reddeden ve nefret edenlerin yerine geçen, Tanrı’nın gazabının tamamen üzerine alan kişi olarak asılı duruyor.”. John Calvin bilgece şöyle yazar: “Tanrı’nın Oğlu’nun şeklini bozulmuş olarak gördüğümüzde, bozulmuş görünüşünden iğreniyorsak yeniden hesaplamamız gereken şeyler var demektir çünkü bizim yerimize orada asılı duruyordu.”.

Biçimi bozulmuş olanı seyrediyoruz. Hak ettiğimiz yargıya bakıyoruz. O benim yerime öldü! O bizim yerimize, günahımız için öldü! Masum olan; benim, yani suçlu olanın tam olarak hak ettiği cezayı çekti. Cezayı çekmemem için Tanrı’nın gazabını yatıştırdı. İşte Müjdenin kalbi. Müjdenin kalbi, İsa Mesih’in aracı kurban işidir. Tanrı “günah bilmeyen kişiyi günah yaptı öyle ki biz Tanrı’nın doğruluğu olalım” (2. Korintliler 5:21).

3. Sessizce Alay Etmenin Anlamı

Son olarak, yerine geçen acı çekmenin anlamı 10. ve 11. ayetlerde ortaya çıkıyor. Ancak önce, 10. ayette benzersiz bir şekilde ortaya çıkan Baba’nın Oğlu’nu kurban etmek için olan

niyetini düşünün. Yeşaya 53:10-12, Eski Antlaşma'nın Yuhanna 3:16'sıdır diyebilirim. Burada Tanrı'nın sevgisi en beklenmedik bir yerde ve en beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, 10. ayet şunu ortaya koyuyor: “Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü”. Tanrı'nın iradesiydi!

Son zamanlarda, *Newsweek* dergisi kapağındaki bir başlık şöyle sordu: “İsa'yı gerçekten kim öldürdü?”. İşte burada cevabı bulabilirsiniz. Bu pasaj, bu ölüm için sonuçta tam ve isteyerek birlikte çalışan Baba Tanrı, Oğul ve Ruh için sorumludur.

Bu, Tanrı'nın sevgisinin sergilendiği yerdir. 10. ayete yaklaşamaz ve Baba'nın sizin gibi günahkârlar için olan sevgisinden etkilenmeden kalınamaz. Bu ayet Tanrı'nın planını ve amacını ortaya koyar. Oğlunun gönderilmesi ve kurban edilmesi, insan girişimi veya tasarımı ürünü değildi. Burada canlı bir şekilde Baba'nın girişimi ve sizin gibi günahkârlar için olan Tanrı'nın sevgisi açıkça ortaya çıkar. Baba'nın sevgisi çarmıha gerildikten sonra başlamadı; Oğlunu çarmıha gönderen Baba'nın sevgisiydi.

Tanrı'nın sevgisini bilin! Tanrı'nın sevgisini deneyimleyin! Tanrı'nın sevgisini hissedin! Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, tek masum ve kusursuz Oğlu'nu ezdi! Onu deşti ve sonunda O'nu ezdi. O'nu cezalandırdı: Tanrım bana yardım et. Bu vaaz boyunca duygularımı tutmaya çalışıyordum. Ama yapamıyorum. Yeşaya 53'te geçirdiğim ayrıcalıklı zamandan etkilenmemek mümkün değil. Size notlarımı göstersem, göz yaşları lekelerini görebilirsiniz. Tanrı, sizin gibi günahkârlara, “Seni ne kadar çok seviyorum biliyor musun? İşte bu kadar

seviyorum. Sizin gibi günahkârları o kadar çok seviyorum ki, gazabımın ağırlığı altında sevgili Oğlumuzu ezdim.” diyor. Mesih diyor ki, “Senin gibi günahkârları o kadar çok seviyorum ki, hayatımı isteyerek ve gönüllü olarak sana verdim.”.

Bakın, Tanrı'nın sevgisinden şüpheye düştüğünüzde hemen Yeşaya 53:10'a dönüp Oğlunu sizin için ezdiğini, Oğlunu sizin için deştüğünü tekrar okur musunuz? Tanrı bize, “Bu yeterli değil mi?” diye sormak istiyor gibi geliyor. “Daha fazla ne yapılabilir ki? Seni sevdiğimle alakalı seni ikna etmek için ne yapabilirim?”. Gelecekte “Tanrı sevgidir” dediğinizde, Yeşaya 53:10'u düşünmenizi istiyorum, bu da sizi yanlış ve duygusal ayartılardan kurtaracaktır. Bu sevgiyle ilgili hiçbir şey duygusal değildir. Tanrı sevgidir. Bunu nasıl öğreniyorsunuz? Günahkârlar için Oğlu'nu ezdi.

Sinclair Ferguson şöyle yazmıştır:

“Çarmıhta ölen İsa'yı düşündüğümüzde, bizi kendisine geri kazanmak için Tanrı'nın sevgisinde ne kadar ileri gittiğini görüyoruz. Neredeyse Tanrı'nın Oğlu'nu sevdiğinden daha çok bizi sevdiğini düşünebiliriz! Böyle bir sevgiyi başka bir ölçüye göre tartamayız. Bize, ‘Seni bu kadar çok seviyorum’ diyor.

... Haç, müjdenin kalbidir. Müjdeyi iyi haber haline getirir: Mesih bizim için öldü. O, bizim yerimize Tanrı'nın yargı kürsüsü önünde durdu. Günahlarımızı O üstlendi. Tanrı, çarmıhta bizim asla yapamayacağımız bir şey yaptı.

Ama Tanrı çarmıh aracılığıyla hem bize hem de bizim için bir şeyler yapar. Bizi sevdiğine ikna ediyor.”²⁰

Bu doğru! Çarmıh aracılığıyla bizim için her şeyi yapıyor. Bize sevgisini ikna edici bir şekilde gösteriyor. Öyle ki gerçekten de sevgi olduğunu anlıyoruz! Harika bir sevgi ve yüce bir lütuf! İşte, Tanrı sevgidir. Tanrı Oğlunu ezmiştir!

Kusursuz Kurban

Bu kurbanın Tanrı ile ilgili olarak anlamı 10. ayette belirtilir. Bu, günah için sunulan bir adaktır. Tanrı'nın önünde, günahınız için bir kurban getirmeniz gerekmektedir. Doğrudan Tanrı ile ilişki kuramazsınız. Günahlarınız için bir kurban getirmelisiniz ve bu peygamberlik sözlerinin orijinal alıcıları günahlar için düzenlenmiş karmaşık bir kurban sunma sistemine aşınaydılar. Tanrı, onlara kesin ve nihai bir günah sunusu adanacağını duyuruyor.

Görüyorsunuz, Tanrı'nın gazabını tatmin etmek veya gazabını üzerimizden uzaklaştırmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur. Gazabını hak ediyoruz. Cehennemi hak ediyoruz. Kurtulmamız gereken şey bu: Tanrı'nın adil gazabı. Mezarın öbür tarafında tövbe etmeyen bir günahkâr olarak karşılaşmak istemeyeceğiniz son şey, Tanrı'nın sizi yargılayan hakim olarak karşınıza çıkmasıdır. Bu salondaki herhangi bir kişinin bu yaşamda yapabileceği en ciddi hata, insani başarılarına dayanarak ölümden sonra ilahi yargıdan kurtulacağını varsaymaktır. Gazap gününde kurtarıcısı olmayanların vay haline! Ama işte iyi haber. Acı çeken kul Baba tarafından sizin gibi günahkârlar için ezildi ve gazabını tamamen tatmin etti, böylece gelecekteki gazaptan kurtarılabildik. İşte iyi haber!

Hristiyan olmayan dostum, şimdi Kurtarıcıya kaçman için sana yalvarabilir miyim? Umarım gazaptan bahsettiğim tüm referanslar sizi korkutmuştur. Sizi korkutmaları da gerekiyor. Bu referanslarla birlikte size, *sizin için sağlanmış bir Kurtarıcı olduğunu* duyurmak istiyorum. O Kurtarıcıya kaçın ve gelecekteki gazap gününden kurtuluş alın.

Günahlarımızdan döndük ve o Kurtarıcıya güvendik, bu yüzden bu akşam tekrar şunu hatırlatılmak istiyoruz: “Artık hiçbir yargı yoktur” (Romalılar. 8:1). Gelecekteki gazap korkusundan özgür olduk. Bu gelecekle ilgili deklarasyon, şimdi yaşamlarımızı değiştirmek için ilan edildi. Kurbanın anlamı budur. Bu yaşamda gelecekteki gazap korkusundan özgürce yaşayabiliriz, çünkü bu gazap için sunulan bu kurbanın anlamı, 11. ayette açıklanmıştır: “Birçoklarına doğruluk kazandıracaktır.” Kulum birçok kişiyi doğru kılacaktır. O’nun yerine geçen kurbanı sadece Tanrı’nın gazabını tatmin etmekle kalmaz, aynı zamanda birçok kişi için aklanmayı da sağlar.

Bu, Tanrı’nın hukuki, yargısal bir ilanıdır, günahkâr Tanrı’nın gözünde doğru kılar. Günahkâr, günahından dolayı cezalandırılmak için artık sorumlu değildir, çünkü başkası tarafından günahları sırtlanılmıştır. Günahkâr, başka birinin doğruluğuna dayanan yasal bir doğruluk durumuna sahip olmuştur. 11. ayet, “Kulum birçoklarına doğruluk kazandıracaktır” diyor. İşte bu anlama geliyor. Birçoğunuzun almış olduğu Parti Tişörtlerinin arkasında şu ayet bulunmaktadır, 1. Petrus 3:18: “Nitekim Mesih de bizleri Tanrı’ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü. Bedence öldürüldü, ama ruhça diriltildi.”

Bunun hepsi bizim için ne anlama geliyor? Aslan şöyle dedi: “Büyücü Derin Büyü’yü bildiğinde, daha da derin bir büyü olduğunu bilmezdi. Bilgisi sadece zamanın başlangıcına kadar gider. Ama biraz daha geriye, zamanın doğmadığı sessizliğe ve karanlığa bakabilseydi, orada farklı bir büyü sözü okurdu. İsteyerek bir hainin yerine ölen istekli bir kurbanın, Masa’nın çatlayacağını ve ölümün bile ona yüz çevireceğini bilirdi.”²¹ İşte, bu anlama geliyor. Bu, en yüce övgü ve sevgiyi hak eden anlamına geliyor.

Şaşırtıcı değil mi, cennetteki şarkıların merkezindeki kişi, sadece senin gibi günahkârlarınız için ezildiği ve yaralandığı için Tanrı’ya tam bir sevgi duyan ve kendini veren Mesih’tir. Bu gerçeği bilin ve sevin. Tanrı’nın sevgisini keşfedin ve onu deneyimleyin. Oğlunu senin gibi günahkârlar için ezdiğini ve sana olan sevgisini gösterdiğini unutma. Tanrı sevgidir ve Oğlunu senin için kurban etti.

4

ÜZGÜN GÖNÜL

Yeni Tutum Konferansı 2008

C. J. gençler için verilen konferanslara katılarak birçok yeni nesil üzerinde etkili olmuştur. 24-27 Mayıs 2008’de birçok üniversite öğrencisi ve genç Louisville’de “Kentucky Uluslararası Kültür Merkezi’nde” bir konferansa katılmıştı. C. J. Mezmur 42’den vaaz verdi. Bu vaaz C. J.’in genç nesille özel bir şekilde ilgilendiği bir vaazdır. Martyn Lloyd-Jones, David Powlison, Paul Tripp ve Charles Spurgeon’dan yararlanarak C. J. Tanrı’nın Sözü’yle danışmanlık yaptı ve insanları Tanrı’daki umuda yönlendirdi.

*“Geyik akarsuları nasıl özlerse,
Canım da seni öyle özler, ey Tanrı!
Canım Tanrı’ya, yaşayan Tanrı’ya susadı;
Ne zaman görmeye gideceğim Tanrı’nın yüzünü?
Gözyaşlarım ekmeğim oldu gece gündüz,
Gün boyu, ‘Nerede senin Tanrın?’ dedikleri için.
Anımsayınca içim içimi yiyor,
Nasıl toplulukla birlikte yürür,
Tanrı’nın evine kadar alaya öncülük ederdim,*

*Sevinç ve şükran sesleri arasında,
Bayram eden bir kalabalıkla birlikte.
Neden üzgünsün, ey gönlüm,
Neden içim huzursuz?
Tanrı 'ya umut bağla,
Çünkü O 'na yine övgüler sunacağım;
O benim kurtarıcım ve Tanrım 'dır.
Gönlüm üzgün,
Bu yüzden seni anımsıyorum, ey Tanrım.
Şeria yöresinde, Hermon ve Misar dağlarında
Çağlayanların gümbürdeyince,
Enginler birbirine sesleniyor,
Bütün dalgaların, sellerin üzerimden geçiyor.
Gündüz RAB sevgisini gösterir,
Gece ilahi söyler, dua ederim
Yaşamımın Tanrısı 'na.
Kayam olan Tanrım 'a diyorum ki,
'Neden beni unuttun?
Niçin düşmanlarımın baskısı altında
Yaslı gezeyim? '
Gün boyu hasımlarım: 'Nerede senin Tanrın?' diyerek
Bana sataştıkça,
Kemiklerim kırılıyor sanki.
Neden üzgünsün, ey gönlüm,*

Neden içim huzursuz?

Tanrı'ya umut bağla,

Çünkü O'na yine övgüler sunacağım;

O benim kurtarıcım ve Tanrım'dır.

(Mezmur 42)

Yazar Paul Tripp yaşamının birçoğunu Kutsal Kitapsal danışmanlık hakkında çalışarak harcadı. Ve Paul, Kutsal Kitapsal danışmanlık hakkında okuduğum en donanımlı kitabı kaleme almıştır. Kitabın adı, “*Instruments In The Redeemer's Hands.*” Ve geçenlerde Paul'un yazılarında şu alıntıya rastladım. Bay Tripp'in yaşamınızdaki en etkili sesi nasıl açıkladığına dikkat edin. Bay Tripp yaşamınıza diğer seslerden daha fazla etkili konuşan tek bir ses olduğu konusunda ısrarcı davranıyor. Şu açıklamadaki sesi tanıyıp tanımadığınızı kontrol edin.

Bay Tripp şöyle yazıyor,

“Kendimi hep şunu söylerken buluyorum. İnsanlar genelde buna güllüyor. Aslına bakarsanız genellikle bunu söylerken ciddi oluyorum. Yaşamınızdaki en etkili kişi sizsiniz çünkü kendinizden başka kimseyle daha fazla konuşmuyorsunuz. Sürekli olarak kendinizle sohbet ediyorsunuz, yorumluyorsunuz, organize ediyorsunuz ve etrafınızdaki olan şeyleri analiz ediyorsunuz.

İç odanızdaki konuşmanın ne kadar sağlıklı, iman odaklı, iç ve dış dünyanızda Mesih merkezli olduğu sorusunu merak ediyorum. Kendinize neden yorgun

hissettiğiniz hakkında konuşuyor olabilirsiniz. Ya da belki bu sabah endişe hissiyle uyandınız ve nedenini bilmiyorsunuz... Belki de iyi gitmeyen bir sohbeti tekrar hatırlıyorsunuz veya gelecekte zor olabilecek bir konuşmaya hazırlanıyorsunuz ve her olasılığı hesaplamak adına hayal edebildiğiniz kadar çok senaryo oluşturuyorsunuz. Belki de düşüncelerinizi geçmişe odaklıyorsunuz ve nedenini anlamadığınız bir şekilde çocukluk anılarınızı hatırlıyor olabilirsiniz.

Mesele, sürekli olarak içsel bir konuşma içinde olmanız ve bunun kararlarınızı, söylediklerinizi ve yapacaklarınızı büyük ölçüde etkilemesidir.

Kendiniz hakkında, Tanrı hakkında ve yaşadığınız durumlar hakkında düzenli olarak ne söylersiniz? Kendinize olan sözleriniz imanı, umudu ve cesareti teşvik eder mi? Yoksa şüphe, umutsuzluk ve korkuyu tetikler mi? Kendinize Tanrı'nın yakın olduğunu hatırlatır mısınız, yoksa durumlarınızı göz önünde bulundurarak kendi kendinize, O'nun uzak olduğunu mu düşünüyorsunuz? Tanrı'nın ne yaptığını anlamadığınız zamanlarda bile kendinizi Tanrı'ya yönelmeyi teşvik eder misiniz? Yoksa kendinize, O'nun vaat ettiği şeyle deneyimlediğiniz şey arasında görünen mesafe nedeniyle kafa karışıklığına düşer ve geri adım atmaya izin mi verirsiniz? ...Başkaları size konuşurken iç konuşmanız gür çıktığı için, başkalarının söylediklerine odaklanmakta zorluk mu çekiyorsunuz?

İşte size bir soru: Kendinizle her gün yaptığınız konuşma ne kadar sağlıklı, inanç odaklı ve Mesih merkezli? ”²²

İç Odanızdaki Sohbetler

Yaşamınızdaki en etkili kişi sizsiniz çünkü kendinizden başka kimseyle daha fazla konuşmuyorsunuz. Sürekli olarak kendinizle sohbet ediyorsunuz. Bu sohbet asla bitmiyor. Bu sabah kalktığınızda başladı ve akşam yatağa girene kadar devam edecek. Hatta şu an bu konuşmamın ortasında bile devam ediyor. Ve bu akşam, her gün içimizde gerçekleşen bu bitmeyen sohbeti değerlendireceğiz ve inceleyeceğiz.

Bu sohbet sürekli olarak yaşanmasına rağmen, nadiren bu konuşmaların içeriğini değerlendirir ve inceleriz. Nadiren bu sohbetin yaşamlarımızdaki etkisi hakkında düşünüyoruz. Dahası, birçoğumuz bu bitmek bilmeyen sohbetin ciddi ya da nihayetinde etkili olduğu gerçeğini görmezden geliriz. Ancak bu hatalı bir kanaat olur çünkü iç odanızdaki sohbetler ruhunuzu her gün en çok etkileyen şeylerdir. İç odanızdaki konuşmalarınız pastörlerinizden, ailenizden, öğretmenlerinizden, sıkıntılarınızdan ve hatta zaman zaman Tanrı ve Sözü’nden daha etkilidir.

Bu konuşma ve bu konuşmanın içeriği, her gün ruhunuzda büyük bir fark yaratır. Bu bitmek bilmeyen iç konuşmanın içeriğiyle ruhunuz arasında doğrudan bir ilişki vardır. Bu iç konuşmanın içeriğini Kutsal Kitap ışığında değerlendirmek ve bu konuşmayı Kutsal Kitap ve özellikle Müjdenin

içeriğiyle beslemek, Tanrı'nın lütfuyla ruhunuzda ve yaşamınızda büyük fark yaratacaktır.

Mezmun 42'de, Mezmur yazarının iç konuşmasına kulak verme fırsatı buluyoruz. Bu Mezmur yazarı, ruhunda gerçekleşen bitmeyen konuşmayı inceleyerek değerlendiriyor. Bu Mezmur yazarı, iç konuşmasını bizimle paylaşıyor ve böylece iç konuşmamızın içeriğini ve bu konuşmanın hayatımıza olan etkisini incelememize ve değerlendirmemize yardımcı oluyor.

1. Üzgün Gönül

Mezmun 42'de, yazarın ruhunda her şeyin iyi gitmediğini hemen görebiliyoruz. Bu kişinin ruhu üzgün. Ve ruhunun içindeki konuşma sarsıcı. Ruhunun 5. ayette kederli olduğunu işitiyoruz. Ruhu karma karışık. Bu durum 5. ve 11. ayetlerde tekrarlanıyor.

Belki de bu deneyimi yakından tanıyorsunuzdur. Bence bir dereceye kadar hepimiz bu deneyimle tanıştık. Üzgün bir ruha sahip olmanın ne demek olduğunu biliyoruz. Kesinlikle burada bulunan hiç kimse bu tecrübeden muaf değildir. Ama bu deneyime hazır değilseniz, bu tecrübeler geldiğinde günaha ve ayartıya kapılabilirsiniz. Mezmur yazarı bu tecrübeyi tanımlıyor ve buna nasıl cevap vermemiz gerektiğini öğretiyor. Kederli bir ruha sahip olmanın anlamını biliyorsanız, Mezmur yazarı sıkıntılarınız özel ya da yalnız olmadığınıza hatırlatıyor.

David Powlison şöyle yazar: “Mezmurlar her zaman Tanrı halkının favorisidir çünkü imanla ilgili bir bağlamda

dürüst insan deneyimini ve duygusunu yansıtırlar. Mezmurlar'da Tanrı ile olduğunuz yerde buluşursunuz.”²³ Öyleyse bulunduğunuz yerde Tanrı'yla tekrar buluşmaya hazır olun.

Tanrı'nın Yokluğu

Yazarın ruhu hepimizin yakından aşına olduğu üç farklı sebepten dolayı sıkıntı içerisinde gibi duruyor. Birincisi, gönlü üzgün çünkü Tanrı'nın varlığından yoksun. Bunu 1-4. ayetlerde görüyoruz. Mezmur yazarı imanda sadık bir adam. Korah oğullarından biri. Tapınakta ibadet eden ve tapınmayı yönlendiren seçili Levililerden birisi.

Mezmur'un üzgün gönlüyle başlamadığına dikkat edin. Bunun yerine susamış bir ruhla başladığına tanık oluyoruz: “Geyik akarsuları nasıl özlerse, canım da seni öyle özler, ey Tanrı canım Tanrı'ya, yaşayan Tanrı'ya susadı; ne zaman görmeye gideceğim Tanrı'nın yüzünü?”. Başlangıçta Mezmur yazarı, ruhunda Tanrı'ya susamış olarak kendini tanıtır, ruhu sıkıntıya düşmemiş veya üzgün değildir. Yazar, Tanrı'ya tutkuyla bağlıdır. Bu Mezmur yazarı, tutkuyla Tanrı'yı aramaktadır. Tanrı'ya karşı kayıtsız değildir. Tanrı'dan uzak durmamaktadır. Tanrı'ya karşı açık veya gizlice günah işlememektedir. Hayır, ruhunda Tanrı'ya karşı bir susuzluk belirgin bir şekilde vardır. Ve bu Tanrı'ya karşı olan tutku o kadar belirgindir ki, susamış bir geyik gibi betimler, kıtlık zamanında veya avcılar tarafından kovalandığında suya olan acil ihtiyacını açıklar. Başlangıç satırı, şaşırtıcı bir yoğunluk ortaya koyuyor gibi görünüyor. Tanrı'ya atıfta bulunuyor ve ardından diri Tanrı'ya atıfta bulunuyor ve nihayetinde “Ne zaman Tanrı'nın huzuruna çıkacağım?” diye

haykırıyor. Yazarın Tanrı'ya karşı yoğun, etkileyici, zorlayıcı bir iştahı var. Tanrı'ya susamış.

Ancak, ruhu üzgün ve karma karışıktır. Tanrı'ya susamış, ancak Tanrı önünde ruhu sıkıntılıdır. Bu adamın ruhunda aynı anda nasıl hem susuzluk hem de sıkıntı olabilir? Neden üzgün? Neden ruhu karma karışık? Ruhü üzgün ve karma karışık çünkü Tanrı'yı arzulamasına rağmen, Tanrı'dan uzak hissediyor. Tanrı'ya susamış olmasına rağmen, Tanrı'dan uzaklaşmış hissediyor. Tanrı'yı arzuluyor, ancak Tanrı tarafından unutulmuş hissediyor. Tanrı'ya tutkulu, ancak Tanrı tarafından terk edilmiş hissediyor. Bugün Tanrı'nın varlığını arayan ama yokluğunu hisseden adamları tanışın. Mezmur yazarıyla tanışın.

Tanrı'dan ayrılmışlığı coğrafi olarak tapınaktan ve ibadetten uzak olmasıyla zirve noktası yapmış. 6. ayeti Filistin'de kaleme alıyor ve 4. ayette eski günleri yâd ediyor. Tanrı'nın evine nasıl sevinçle gittiğini anımsıyor. İlahilerle ve kutlamayla gidiyordu. Belirlenmiş kutlama günlerinde deneyim ettiği toplu tapınmayı hatırlıyor ve tutkuyla Tanrı'yla özel bir paydaşlığa sahip olmayı arzuluyor. Buna susamış ama susuzluğu giderilmiyor. Tanrı'ya susamak, aramak, hizmet etmek ama yine de Tanrı'ya uzak hissetmek ve yokluğunu deneyimlemek mümkündür. Böylece üzgün ve kederli bir ruha sahip olursunuz.

Harika Azizlerden Bir Ders

Kilise tarihi boyunca saygı duyulan ve sevilen insanların aynı tecrübeye maruz kalması sizi şaşırır mı? Charles Spurgeon

şu sözleri kaleme almış: “Neden mi? Söyleyeyim genç Hristiyanlar, harika doktrinsel bilgiye ve tecrübeyle kazanılan bilgiye sahip adamlar, Tanrı’ya yakın ve en sıcak paydaşlığı deneyim eden adamlar, en çok gelgit ve fırtınalar yaşayan adamlardır.”²⁴

Ve Bay Spurgeon’ın kendisi gelgitleri ve fırtınalarıyla farkındaydı. John Piper, Bay Spurgeon’ın biyografisinde mevcut olan depresyon problemine dikkat çekiyor. Şunları söylüyor,

“Her zaman enerjik, zeki, titiz ve sevinçli Spurgeon’ı sebepsiz yere bir bebek gibi ağlarken düşünmek kolay değildir. 1858 yılında, tam 24 yaşındayken, bu ilk defa başına gelmişti. Şöyle dedi, ‘Ruhum o kadar batık bir durumda ki, saatlerce bir çocuk gibi ağlamak istiyorum ama neden ağladığımı bilmiyorum.’

...Depresyonu ‘en kötü özelliği’ olarak tanımladı. ‘Bunalmım’ dedi, ‘bir erdem değildir; bence bunalmım fiziksel bir kusurdur. Bu duruma düştüğüm için yüreğten utanıyorum ancak Tanrı’ya olan kutsal imanda kurtuluş olduğundan eminim.’”²⁵

Spurgeon daha sonra şunları yazdı, “Bu depresyon Rab ne zaman hizmetimde büyük bir bereket verecekse yaşanıyor.”²⁶ Charles Spurgeon kederli, üzgün bir ruhu iyi biliyordu.

Jonathan Edwards da öyle. George Marsden, Edwards’ın biyografisinde şöyle yazıyor, “Onunda yaşamı boyunca depresyonla mücadele ettiğini biliyoruz... İman disiplinlerini uygulamasına rağmen zaman zaman ruhsal anlamda ölü hissediyordu.”²⁷

Martin Luther’de öyle. Luther’in karakterine aykırı bir şekilde olağanüstü teşviğinin kırıldığı bir an yaşandı. Eşi Kathrine ona bunu sert bir şekilde göstermişti. Bir sabah yas tutarcasına siyah kıyafetler giymişti. Hiçbir açıklamada bulunmuyordu ve Luther birinin vefat ettiği haberini almadığı için “Kathrine neden yas tutuyorsun?” diye sordu. “Çünkü biri öldü.” diye yanıtladı. “Öldü mü?” dedi Luther, “Kim öldü?”. “Görünen o ki,” dedi eşi Kathrine. “Tanrı öldü.” Luther durumu anlamıştı.

Bu insanlar Mezmur yazarının deneyimini tatmıştı. Ve siz de aynısını tecrübe ediyorsanız, bu hikâyeler size teşvik olmalı. Özellikle ilahi bir şekilde esinlenen Mezmur yazarından teşvik bulmalıyız. Ruhu kederli. Tanrı’ya susamış. Tutkuyla Tanrı’yı arıyor. Tanrı’yla paydaşlık yapacağı günü özlüyor. Ama yine de ruhu üzgün, sıkıntılı ve kederli çünkü Tanrı onu unutmuş gibi görünüyor.

Denenmelerin Varlığı

İkinci olarak, ruhu denenmelerin varlığı nedeniyle etkilenmiş gibi görünüyor. 6. ve 7. ayetlerde denenmelere gönderme yapıyor. Tapınakta ibadetin sevinç dolu sesleri yerine 4. ayetteki hislerini tanımlıyor. Mezmur yazarının işittikleri açık bir şekilde 7. ayette görünüyor: “Çağlayanların gümbürdeyince, enginler birbirine sesleniyor, bütün dalgaların, sellerin üzerinden geçiyor.”. Buradaki dalgalar denenmeleri ve acıları temsil etmektedir. Çağlayanlar, dalgalar ve seller kesintisiz, acımasız ve bunaltıcıdır. Çağlayanların ve enginlerin sesi ise sağır edicidir.

Belki de bugün, bir şekilde, Mezmur yazarıyla empati kurabiliyoruz. Belki de yalnızsınız. Belki de yalnız geldiniz ve arkadaşlarınız yok. Başka herkesin arkadaşı var gibi hissediyorsunuz. Sizler bu kocaman cemaatin ortasında yalnız hissediyorsunuz. Gündelik olarak yalnızlıkla yakın bir ilişkiniz var. Ya da belki de bugüne kadar evlenmiş olacağınızı düşünüyordunuz, ama son zamanlarda “Hiç evlenecek miyim?” diye düşünmeye başladınız. Belki de bu akşam yaşınıza hiç uygun olmayan kronik bir rahatsızlıkla mücadele ediyorsunuz. Herkesin gençliğinin baharında ve tüm gücüyle dikilirken görüyorsunuz ama aynı durum sizin için geçerli değil. Gündelik işlerinizi bile yapamıyorsunuz. Ruhunuz kederli. Tutsak. Fırtınalar içerisindeyiz. Dalgalar gibi, seller gibi durmadan bunaltan denemeler var.

Başkalarının Karşıtlığı

Üçüncü ve son olarak, Mezmur yazarı insanların muhalefet olmasından etkilenmiştir. 3. ayette bu karşıtlığa aşına olduğunu görmekteyiz: “Gün boyu hasımlarım: ‘Nerede senin Tanrın?’ diyerek bana sataştıkça, kemiklerim kırılıyor sanki”. Gönlünde fırtınalar kopuyor ve kederli çünkü karşıtlıkla karşı karşıya kalıyor.

Bu karşıtlık ruhsal bir biçimde de gelebilir. Şeytani bir şekilde de gelebilir. Kötü olanın ateşli oklarıyla gündelik olarak sizi rahatsız etmek için gelebilir. Tanrı'nın görünmez olduğunu ve yaşamınızda aktif olmadığını fısıldar. Tanrı tarafından unutulmuş hissedersiniz. Ve bu acı verici düşüncelere aşınayız, şüphe duyduğumuz gizli korkularımız durumu değerlendirmediğimizde doğru görüldüğü için etkilenebiliriz.

Mücadele ettiğimiz karşıtlıklar başka insanlar tarafından da gelebilir. Üniversite öğrencisiyseniz karşıtlığın anlamını iyi biliyorsunuz demektir. Hristiyan olduğunuzu söylüyorsanız, Kutsal Yazılar'ın otoritesi ve içeriğini kabul ediyorsanız kültürümüz Tanrı'ya ve Sözü'ne düşman olduğu için karşıtlığı tecrübe edeceksiniz. Alçakgönüllü bir şekilde fikirlerinizi savunmanız önem arz etmeden, bu kültürde bir nebze de olsa karşıtlıkla mücadele edeceksiniz.

Karşıtlık kaçınılmazdır. İman ettiğimiz ve deklare ettiğimiz her şeye düşman bir kültürde yaşıyoruz: Kutsal Yazılardaki cinsiyet rollerine düşman; zina, cinsel ahlaksızlık ve eşcinselliği karşı Tanrı'nın buyruklarına düşman; evlilik öncesi cinsel paklıkla ilgili Tanrı'nın emirlerine düşman; Tanrı'yla barışmak için tek yolun İsa Mesih'in ölümü ve dirilişine düşman bir kültürde yaşıyoruz. Alçakgönüllü davranmanız fark etmeksizin, ki böyle davranmalısınız, karşıtlıkla mücadele edeceksiniz. Aile bireyleriniz size karşı çıkacak. İş arkadaşlarınız size karşı çıkacak. Öğretmenleriniz size karşı çıkacak.

Karşıtlıkla yüz yüze geleceksiniz ve bu ruhunuzu etkileyecek. Mezmur yazarının ruhunu etkilemişti. Ruhu kedirdiydi. Tanrı'nın yokluğu, denemeler ve başkaları tarafından alay edilmesi gerçeklerini göz önünde bulundurduğunda, ruhu sıkıntı ve acıya boğuldu. Yaşamındaki bu temalar bitmek bilmeyen sohbetlere yol açtı. Ama Tanrı'nın lütfu aracılığıyla bu sesler sona erdi. Bu sonu gelmeyen sohbete Mezmur yazarının ruhuna bir müdahale olduğuna dikkat edin.

2. *Umut Dolu Gönül*

Gönlünüz sıkıntı ve acı içerisindeyse verilebilecek en uygun yanıt nedir? Mezmur yazarı bize uygun cevabı veriyor ve bugün aramızda olsaydı size de aynısını yapmanızı söylerdi. Tanrı'yla konuşmalıyız ve kendimizle konuşmalıyız ki bunu 5-11 ayetleri arasında yapıyor.

Mezmur yazarı tekrar tekrar ve sürekli ruhunun kederini değerlendirmiyor. Ruhunu göz ardı etmiyor. Ruhuna bahaneler sunmuyor. Aksine ruhunu durduruyor. Bu bitmek bilmeyen sohbeti kesiyor. Nihayetinde bu ruhundaki tüm değişikliğin yaşanmasına sebep oluyor. Aynısı sizin için de geçerli olacaktır.

Kendinizle Konuşmak

Martyn Llyod Jones'un *Spiritual Depression* isimli kitabını okuduğum zaman ruhunla ve kendinle konuşma pratiğiyle tanıştım. Bu kitabı kesinlikle tavsiye ediyorum. Kitap şöyle başlıyor:

“Kendimizi dinlemek yerine kendimize konuşma konusunda ısrar ediyorum! Bunun ne anlama geldiğini kavrayabiliyor musunuz? Ruhsal depresyonun bir nedeni bundan kaynaklanır. Kendimize konuşmak yerine kendimizi dinleriz. Paradoks yaratmaya çalıştığımı mı düşünüyorsunuz? Tam aksine. Bu konuda bilgeliğin temelini bulabilirsiniz. Yaşamınızdaki mutsuzluğun en büyük sebebinin kendinize konuşmak yerine kendiniz dinlemenizden kaynaklandığını biliyor muydunuz? Bu sabah kalktığınızda aklınıza gelenleri düşünün. Onları siz

yaratmadınız ama sizinle konuşmaya başladılar. Geçen günkü sorunları suratınıza vurdular. Birileri konuşuyor. Sizinle kim konuşuyor? Kendi kendinize konuşuyorsunuz. Bu adamın (Mezmur yazarı) çözümü şuydu; kendini dinlemek yerine, kendinle konuşmaya başla. 'Neden üzgünsün ey gönül?' Ayağa kalkıp şöyle diyor: 'Beni iyi dinle kendim, ben konuşuyorum.'

Ruhsal yaşamdaki ana sanat kendinizle uğraşmayı bilmektir. Kendinize konuşmak, vaaz vermek, sorgulamak zorundasınız. Ruhunuza, 'neden üzgünsün?' demek zorundasınız. Kendinize dönmek zorundasınız... vaaz verin kendinize ve şöyle deyin: 'Tanrın Rab'be güven.'''²⁸

Bizim de aynı şeyi yapmamız gerekiyor. Yaşamınızdaki mutsuzluğun en büyük sebebinin kendinize konuşmak yerine kendinizi dinlemenizden kaynaklandığını biliyor muydunuz? Her gün, gün boyunca, iki basit seçeneğimiz var. Günümüzü kendimizi dinleyerek ve sürekli değişen hislerimizi dinleyerek geçirebiliriz. Ya da günümüzü kendimizle konuşarak harcarız. Kendimize gerçeği anımsatabiliriz. Kendimize müjdeyi vaaz edebiliriz ve Kutsal Yazılar aracılığıyla acı çeken gönlümüzü yatıştırabiliriz. Müjdenin mesajını hatırlayabiliriz.

Çoğumuz yıllarını kendine konuşmaktansa kendini dinleyerek geçirdi. Kendine konuşmak öğrenilen bir yetenektir. Pratik gerektir ve efor sarf etmek zorunda kalırsınız. Kendinize yaptığımız tek bir konuşma ruhunuzu sakinleştirmeye yetmeyecektir. Memnun olmayan bir ruh kesinlikle anında sözümüzü dinlemeyecektir. Kederli ruhlarımızı sürekli

müjdeyi hatırlatmak zorundayız. Mezmur yazarı da aynı şeyi yapıyor. Bu Mezmur 5. ayete bitmiyor. Dikkat ederseniz, kendisiyle konuşarak başlıyor. “Neden üzgünsün, ey gönlüm, neden içim huzursuz? Tanrı’ya umut bağla, çünkü O’na yine övgüler sunacağım; O benim kurtarıcım ve Tanrım’dır.”

Okumaya devam edin. “Gönlüm üzgün, bu yüzden seni anımsıyorum, ey Tanrım.”. Ve 11. ayet şöyle devam eder, “Neden üzgünsün, ey gönlüm, neden içim huzursuz?”. Ritme ve tekrarlara dikkat edin. Mezmur 5. ayette bitmiyor çünkü kendinizle konuşmak sabır gerektirir. Kederli bir ruhtan umut dolu bir ruha sahip olmak için sabırla dayanmanız gerekir. Bu pratiği Tanrı’nın lütfuyla gerçekleştirirseniz, ruhunuzda dönüştürücü bir etkisi olacaktır. Ruhunuzda görünür bir değişiklik yapacaktır.

Şimdi şunu düşünüyor olabilirsiniz, “Bu pratik kafama yattı ama kendime ne diyebilirim ki?”. İyi haber şu ki Mezmur yazarı bize kendimizle konuşmakla ilgili bir başlangıç seti hazırlıyor. Bize içerik sağlıyor. Sohbetinizin içeriği bu Mezmur’du hâlihazırda açıkça mevcut. 5. ayette şöyle yazılmıştır, “Tanrı’ya umut bağla, çünkü O’na yine övgüler sunacağım; O benim kurtarıcım ve Tanrım’dır.” Aynı 11. ayette tekrarlanır, “Tanrı’ya umut bağla, çünkü O’na yine övgüler sunacağım; O benim kurtarıcım ve Tanrım’dır.”

Kederli ruhunuzla konuşacağımız şey bu: Tanrı’ya umut bağla! İçimize ve yukarıya bakmakla başlayın. Mezmur yazarı Tanrı’nın işe koyulacağının farkında ve bunu kendi zamanında yapacaktır. Yazarın yaşamında vaatlerini tamamlayacaktır. Sıkıntılar tarafından yönetilmeyi reddediyor. Kederli ruhlara güvenemezsiniz. Bize yalan söylerler, Tanrı’nın

egemen olmadığını deklare ederler. Tanrı bilge değil derler. Tanrı burada değil. Tanrı aktif değil. Tanrı bilge değil. Tanrı nazik değil. Tanrı bizim yanımızda değil. Durumlara yanlış değerlendirme yaparak yönetilemeyiz. Tanrı'ya umut bağlamalıyız. Tanrı'yı beklemeliyiz. Tanrı'nın egemen ve sadık olduğuna dair kesin bir umuda sahip olmalıyız. O naziktir! Duruma müdahale edeceğine ikna olmalıyız. Yaşamlarımızda vaadini ve amacını gerçekleştirecektir.

Mezmun yazarı 6. ayette Tanrı'yı hatırlamaya kararlıdır. Tanrı Mezmun yazarını unutmadı; Mezmun yazarı Tanrı'yı unuttu. Tanrı'yı anımsamak için kendine konuşuyor. Tanrı'yı yüceltmek ve O'nda umut bağlamak için bunu yapıyor. "O'na yine övgüler sunacağım" diyor. Bu sözüne bayılıyorum! Gelecekte bir gün yine O'nu yücelteceğim. Rab'bin iyiliğine gözlerimi dikeceğim. Sıkıntılar elini gizlemiş gibi dursa da nihayetinde elini göreceğiz ve fark edeceğiz. Charles Spurgeon şöyle diyor, "Tanrı'nın elini göremediğinizde, Tanrı'nın yüreğine güvenmeliyiz." O'nu tekrar yücelteceğim.

Ve son olarak "O benim kurtarıcım ve Tanrımdır" cümlesi Tanrı'yla olan ilişkisi için bir hatırlatıcıdır. Tanrım beni kurtaracak. Benimle ilişki kuran O'ydu. Benimle antlaşma kuran Tanrı, beni kurtaracak Tanrı'dır. O benim Tanrımdır. Benim adıma hareket edecek ve sadık kalacaktır.

Ruhuna ne diyorsun? Ruhun ne kadar kederli olduğuna bağlı öyle değil mi? Bugün yapabileceğiniz en uygun şey Kutsal Yazılar'ın vaatlerini kendinize hatırlatmaktır. Bunları sıkıntılarınızı ve kederinize konuşmak için kullanın. Daha sonra Tanrı'nın lütfuyla ruhunuza konuşun. Tanrı'nın lütfuyla ruhunuzu dinlemek yerine Tanrı'nın vaatlerini

hatırlayın. Ve bu vaatler ruhunuzu kederden umut bağlamaya itecektir. Kendinize konuşun

Tanrı'yla Konuşmak

Kendinize konuşmanın yanı sıra Tanrı'yla da konuşun. 8. ayette Mezmur yazarı Tanrı'ya dua ediyor ve şu ilahiyi söylüyor. “Gündüz RAB sevgisini gösterir, gece ilahi söyler, dua ederim.”. Mezmur yazarı Tanrı'nın Sözcüklerini Tanrı'ya ilahi olarak söylüyor. Tanrı'ya Sözü'yle karşılık verince ruhu umut bağlıyor. İlahiler söylemesine atıfta bulunmasını seviyorum. Aynı şeyi iki gün boyunca biz de yaptık. Kederli ruhlar ilahiler söyledikçe umutlu ruhlara dönüştü.

Toplu ibadet sırasında nadiren rahatsızlık duyduğumuzun nedeni, ruhumuza konuşuyor ve gerçeği ruhumuza söylüyor olmamızdır. İbadet sırasında Tanrı'ya konuşuyoruz ve Müjdenin vaatlerini hatırlıyoruz. Tanrı'nın vaatlerinin gerçekleştirme üzerindeki etkisi umut, sevinç, sevgi ve Tanrı'ya olan güveni yaratıyor. Dolayısıyla birlikte ilahi söylediğimiz her seferde, aslında bu uygulamanın meyvesini deneyimliyoruz, kendimize konuşuyor ve Tanrı'ya konuşuyoruz. Tanrı, bunu yapmamızı istiyor.

Charles Spurgeon'un, bana öyle geliyor ki, bir iman hediyesi vardı. Onun yazılarını okurken ruhumda bir iman uyanışı yaşamadan okuyamıyorum. Ve Bay Spurgeon aşağıdakileri Tanrı'nın vaatleri hakkında yazdı, onları önünde tekrarlamamız gerektiğini belirtti.

“Tanrı'nın vaatleri, çöpe atılan kağıtlar gibi bir kenara atılmak için asla amaçlanmamıştı; onların kullanılmasını

istedi. ...Rabbimizi, vaatlerini öne sürdüğümüzde memnun eden hiçbir şey yoktur; O, çocuklarının onları O'na getirip 'Rabbim, dediğin gibi yap.' demelerini sever. Tanrı'nın vaatlerini dile getirdiğimizde O'nu yüceltiyoruz. Tanrı'nın size vaat ettiği zenginliklere rağmen daha yoksul olacağınızı mı düşünüyorsunuz? Size vaat ettiği kutsallığa rağmen kutsal olmayacağınızı mı düşünüyorsunuz? Size günahlarınızdan sizi temizleme vaadini yerine getirmeyeceğini mi düşünüyorsunuz? Rab diyor ki, 'Gel mantıklı bir şekilde konuşalım: günahların kıpkırmızıydı, şimdi kar gibi beyaz. Kan rengine bürünmüştü şimdi yün gibi beyaz.'. İman bağışlanma vaadine tutunur ve bunun orta yolu yoktur. 'Acaba gerçekten bu doğru mu?' diye düşünmeyiz. 'Rab vaadin burada. Gerçekleştir vaadini.' deriz. Rab ise 'istediğin gibi olsun' der. Hristiyan, Tanrı'nın vaatlerini O'na götürmelidir, 'Rab elimde vaadinden başka hiçbir şey yok.' demelidir. Göksel Tanrımız bundan hoşnut kalır. Vaatleri unutmayın. Vaat dolu sözleri düşünün ve kutsal bir arayışa girin. Tanrı'nın bundan rahatsız olacağını düşünmeyin. İhtiyaç sahibi ruhları işitmeye sever. İyilik yapmaktan hoşnut olur. Sormanızdan çok cevap vermeye hazırdır. Tanrı doğası gereği vaatlerini yerine getirir; öyleyse tahtına gidin, 'vaatlerinle geldim' deyin.²⁹

Bu Mezmur'da yapmamız gereken şey kesinlikle budur: Kendinizle konuşun, kendinize gerçeği hatırlatın, Tanrı'ya vaatleri aracılığıyla konuşun. Kendinize ve Tanrı'ya konuştukça, Müjdeyi ve Tanrı'nın vaatlerini alçakgönüllü bir şekilde anımsadıkça, ruhunuzu dinlemeye zamanınız kalmayacak. Sevinçli ve umut dolu bir ruha sahip olacaksınız, aksi takdirde kederli ve üzgün bir yüreğe sahip olacaksınız.

Son olarak: Bu Mezmur’u okurken kederli ruhu olan başka birini unutmayın. Kurtarıcının kederli ruhunu hatırladıkça çarmıhtaki ölümü bize yakınlaştırır. Öleceği saat yaklaştığında, “Şimdi yüreğim sıkılıyor, ne diyeyim? ‘Baba, beni bu saatten kurtar’ mı diyeyim? Ama ben bu amaç için bu saate geldim.” (Yuhanna 12:27) derken bu Mezmur’u ima ettiği anlaşılıyor. Getsamani bahçesinde benzer bir yakarış işittik: “Ölesiye kederliyim.” (Matta 25:38). Kurtarıcının ruhu özgün bir şekilde acı içerisindeydi. Bizim günahlarımızı yüklenerek Tanrı’nın gazabını tattı. Tarif edilemez bir acıyla “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?” (Matta 27:46) dedi.

Mezmur yazarı Tanrı tarafından terk edilmiş *hissediyor*: Kurtarıcı Tanrı tarafından terk edildi. Mezmur yazarı Tanrı’nın yokluğu yüzünden kederliydi; Kurtarıcının ruhu kederliydi çünkü Tanrı’nın haklı gazabı üzerine düştü ve terk edildi. Mezmur yazarının ruhu üzgündü ama Kurtarıcının ruhu ezildi. Mezmur yazarı geçici bir süre üzgündü; Kurtarıcı özgün bir şekilde sıkıntı ve işkence çekti. Öyle ki bizim gibi günahkârların ruhu bağışlansın. Terk edildi öyle ki çarmıhtaki kurban işi aracılığıyla terk edilmeyelim.

İlahiler söyleyebiliriz -ve tekrar ilahiler söylerken Tanrı’nın sadık sevgisini hatırlayabiliriz. Çünkü çarmıhta Oğlu’nu verdi. Mezmur yazarı gibi çarmıhı değerlendirerek şunu diyelim, “Neden üzgünsün, ey gönlüm, neden içim huzursuz? Tanrı’ya umut bağla, çünkü O’na yine övgüler sunacağım; O benim kurtarıcım ve Tanrım’dır.”.

ÖĞRENDİĞİN İLKELERE BAĞLI KAL

5

ARZULAR VE KARŞITLIK

Kutlama 2004

Hristiyan olgunluğu topluluklarda özellikle kavgaları nasıl sonuçlandırdığımla belli olur. Sovereign Grace Kiliselerinde, kaçınılmaz olarak karşıtlık olacağı öğretilir. Karşıtlığın içsel sebebi ve çözümlenmek için atılacak bilgece adımlar ve ilişkisel harmoniyi sağlamak önem arz eder. Alçakgönüllülüğe ve tövbeye verdiğimiz değer ilişkilerimizi değiştirir ve müjdeyi uygulamamızı sağlar. Tanrı, C.J.'in özverili arzular ve karşıtlık öğretisini kullanarak kiliselerde, evliliklerimizde ve arkadaşlarımızla ilişkimizde güçlenmemize yardımcı oldu. Gelecekte meyve vermek istiyorsak C.J.'in ve başkalarının bu konuyla ilgili öğretilerine kulak asmalı ve barışı sağlayanlar olmayı arzulamalıyız.

“Aranızdaki kavgaların, çekişmelerin kaynağı nedir? Bedeninizin üyelerinde savaşı tutkularınız değil mi? Bir şey arzu ediyor, elde edemeyince adam öldürüyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, isteğinize erişemeyince çekişip kavga ediyorsunuz. Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı'dan dilemiyorsunuz.”

(Yakup 4:1-2).

Geçtiğimiz 15 yıl boyunca imanlı üç adam yanıma geldi ve üç kızımın evlenmek için izin istedi. Bu adamlar meleklere

bile korkabileceği yerlerde müjdeyi paylaştı. Kızlarım hakkında izin istediklerinde -Carolyn ve ben Tanrı'ya bu konuda teşvik verdikleri için şükrediyoruz- sevinçle izin verdik. Kızlarımıza ve 12 torunumuza nasıl sahip çıktıklarımızı ve onlara nasıl rehberlik etiklerini görmekten büyük mutluluk duyuyoruz.³⁰ Bu süreç boyunca Carolyn ve ben bu genç çiftlere evlilik öncesi danışmanlık verme fırsatı bulduk. Romantizmin büyümesine son vermek ve onları bekleyen evliliğin sıkıntılı süreçlerinden bahsetmek zorundaydık.

Yakup 4:1-2 evlilik bağlamındaki ilişki sorunlara odaklanmak için kritik bir rol oynadı. Bu pasaj, düğün günlerinden itibaren onlara fazlasıyla yardımcı oldu. Her üç çift, bu pasajın evliliklerinde yarattığı fark için minnettarlıklarını ilettiler.

Yıllar boyunca keşfettiğim şeyler şunlar: Bu pasaj sadece evlenmek isteyenlere değil ama ayrıca herkes için geçerlidir. Yaş fark etmeksizin geçerlidir. Erkek ya da kadın olmanızın bir önemi yoktur. Evli, bekâr ebeveyn veya bir çocuk olmanız önemli değildir. Bu herkes için geçerlidir çünkü herkes ilişki sorunların sert gerçekliğine aşınayız.

İlişki Çatışmalarla Mücadele Etmek

Belki de ilişki bir çatışmanın ortasındasınız. Durum böyleyse, bu pasaj, eğer doğru uygulanırsa, kavgalarınızı çözmek konusunda fark yaratacaktır. Kendinizi hâlihazırda çözülemeyen bir çekişme içerisinde bulmuyorsanız, emin olun gelecekte bulacaksınız. Uzak gelecekte bahsetmiyorum, yakın gelecekte bahsediyorum. Anlaşmazlıklar yaşanacak.

Carolyn ve ben kızlarımızın ve gelecekteki eşlerinin romantizmin büyüsünü sarstık ve evlilikte gelecek olan ilişkisel sorunlara odaklandık. Yakup 4:1-2’de Tanrı’nın kendisi yaşama karşı romantik bakış açımızı sarsıyor ve lütufkâr bir biçimde anlaşmazlıklara hazırlanmamızı istiyor. Çekişmelerin kök sorununu ortaya çıkartıyor ve çözüm yolu sağlamak için yaşam değiştiren bilgelik veriyor.

John Stott Elçilerin İşleri kitabına dair incelemesinde erken dönem kilisesi için şöyle diyor; “Her şey harika ve kutsal değildi”.³¹ Hayır değildi. Evliliklerimizde, ailelerimizde, kiliselerimizde, iş yerlerimizde: Hiçbir şey güllük gülistanlık gitmeyecek. Ve bu pasaj ilişkisel sorunları çözmemiz için sahip olduğumuz şeydir. Aile, evlilik ya da yerel kilise fark etmeksizin ilişkisel harmoniyi sağlamak için göklerden gelen bilgeliği içeriyor; aile, evlilik ya da yerel kilise fark etmeksizin.

Yanlış anlaşılmalari durdurmak için iki şeyden bahsetmeme izin verin. *Birincisi*, çekişmeler standart halinden istismara uğrayacak bir duruma evrildiyse, yardım aramalısınız, uygunsa yetkililere haber verin. Yakup burada istismar gibi durumlardan bahsetmiyor ama aşına olduğumuz tartışmalar ve çekişmelere değiniyor. *İkincisi*, her zaman sorunlari çözebilme yeteneğine sahip olmadığımızı unutmayın. Günah ilişkilerin doğasını zaman zaman değıştırir. Romalılar 12:18 herkesle barış içerisinde yaşamamız gerektiğini söylüyor: “Mümkünse, elinizden geldiğince herkesle barış içinde yaşayın.”.

Bu açıklamalari yaptığımızı göre, bu pasajdaki yaşam değıştıriren lütfu ve bilgeliği keşfetmeye başlayalım.

“Aranızdaki kavgaların, çekişmelerin kaynağı nedir? Bedeninizin üyelerinde savaşı tutkularınız değil mi? Bir şey arzu ediyor, elde edemeyince adam öldürüyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, isteğinize erişemeyince çekişip kavga ediyorsunuz. Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı’dan dilemiyorsunuz.”

(Yakup 4:1-2)

Bu pasaj kesinlikle erken dönem kilisesine dair övgü sözleri içermiyor. Bu mektubun orijinal alıcıları arasında ciddi ilişkişel problemler vardı. İçten bir şekilde iman etmiş olmalarına rağmen ilişkişel uyumun eksikliği ilişkişelinde düşmanlık yaratmaya başlamıştı. 1. ayette kavgalar ve çekişmelerin çoğul yazıldığına dikkat edin. Çoğul olması demek çekişmeler ve kavgaların nadiren değil sıklıkla yaşandığını belirtir.

Yakup aralarındaki kronik bir duruma parmak basıyor. Ve Yakup’un sorunu detaylı olarak açıklamadığına dikkat edin. Bu sorunların doğasını mektubun tamamını okuyarak tahmin edebiliriz. Ama Yakup tartışmaların detaylarına girmiyor. Bu onun için bir önem arz etmiyor çünkü Yakup’un mevcut durumları ve sorunları tanımlamak gibi bir derdi yok.

Bu bizim için iyi haberdır çünkü yaşamda ne olursa olsun, durumlar değişebilir. Böylece yaşamlarımızda gerçekleşen her kavgaya vereceğimiz tepki bu pasajla uygulanabilir. Yakup 4:1-2 sadece onlara değil ayrıca bize yazılmıştır. Tanrı sadece bu mektubun orijinal alıcılarına değil ama aynı zamanda bize de sesleniyor. Birkaç ayet sonra Yakup onların kavgaların kök sorununu açıklıyor ve çekişmelere bir çözüm sunuyor. Çok az ayet! Çok fazla bilgelik!

Öyleyse bu iki ayetten ilişkisel sorunlarla ilgili ne öğreniyoruz?

1. Düşündüğümüzden Daha Kötü

Birincisi, ilişkisel sorunların düşündüğümüzden daha kötü olmasıdır. Normal olarak kavradığımızdan daha ciddi ve genel olarak çekişmeleri küçültme gibi bir günahkâr eğilime sahibiz. Özellikle kendi rolümü ve sorumluluğumu küçümseye yönelik günahkâr bir eğilimim var. Çatışmayı ahlaki olmayan ya da nesnel olmayan genellemelerle tanımlıkta oldukça rahatız: Biz sadece mizaç olarak farklıyız. Kişiliklerimiz çatışıyor. Aynı şekilde düşünmüyoruz. Problemlerimiz var.

Bir şekilde yaşanan olaylara karşı böyle bir bakış açısı bizi tatmin ediyor. Yakup buna izin vermiyor. Yakup ilişkisel sorunlara tek düze bir değerlendirme yapmaya izin vermiyor. Yakup kavgaları ve çekişmeleri yakından ve dikkatlice incelememizi istiyor. Nihayetinde yüreklerimize bakmamızı ısrar ediyor. Yakup teoloji odaklı bir şekilde yüreklerimizi değerlendirmeye yönlendiriyor. Bunu yaptıkça kavgalar ve çekişmelere daha yakından dikkatlice bakıyoruz. Ve durumun düşündüğümüzden daha vahim olduğunu fark ediyoruz.

Yakup'un bu pasajdaki diline dikkat edin: 1. ayette kavga olarak başlayan şeyi 1. ayetin sonunda bir savaş olarak tanımlıyor. 1. ayette tanımlanan savaşı başlatan şeyi adam öldürmek ve sahip olmadığımız şeyleri arzulamak olarak tanımlanıyor. Ayetin devamında Yakup'un dilini yumuşatmadığına dikkat edin. Hayır. Güçlendiriyor çünkü ayet ilişkisel

sorunlara insan perspektifi sunarak başlıyor ve ilahi bir değerlendirme yaparak bitiriyor.

Sorunların ilahi bir bakış açısı vardır çünkü kavgalar ve çekişmeler her birimizin içerisindeki günahı açığa çıkarır. Sadece birbirimize karşı değil ama daha ciddi Tanrı'ya karşı olan günahı çıkarır. Yakup bilge bir pastördür. Dikkatimizi kavgadan ve çekişmeden çekiyor. Sorunlardan ve durumlardan uzaklaşıp ve yüreklerimize parmak basıyor.

Bu ilahi perspektifi düşündükçe, şunu fark ediyoruz: Düşündüğümüzden daha beter olmasına rağmen bunu keşfetmek iyi bir şeydir. Bu iyi bir haberdir çünkü çekişmelerin ciddiyetini anlamadıkça kavgaları çözümleremeyiz.

Etkili olarak teoloji odaklı bir şekilde yüreklerimizi yokluyoruz. Futbol maçı izlerseniz koçun bazı durumlarda bayrak kaldırdığını görürsünüz. Yetkililerin kararlarına karşı çıkar. Yetkilinin doğru bir karar almadığını savunur. Daha sonra olayı tekrar izlerler ve yavaş çekimden her anı değerlendirir. Hakemin bazı şeyleri gözden kaçırdığını sıklıkla fark ederiz. Hakem sahaya döner ve asıl kararını geri çeker.

Bu pasaj şu şekilde çalışır: Kavgalarımıza teoloji odaklı bir tekrar oynatma sunar. Yakup 4'te açıklanan şeyin ışığında, kendimize bayrak kaldırır ve durumu tekrar inceleriz. Uygunsa günah işlediğimiz kişiye döner ve şöyle deriz: "Teolojik bir değerlendirme yaptıktan sonra, sana söylediklerimin ve sana karşı nasıl davrandığının başlangıçta düşündüğümünden daha ciddi olduğunu fark ettim."

Böylece, Yakup sayesinde ilişkisel sorunların düşündüğümüzden daha beter olduğunu anlıyoruz. Bu bize

Tanrı'nın bağışlamaktaki lütfunu ve değişimdeki gücünü hatırlatır. İlişkisel sorunlar yaşadığımızda bunun neden olduğuna dair şaşırabiliriz. Ve yaşanan şeyleri çözümlenmek zorlaşabilir ancak Yakup'un bizim için farklı bir sürprizi var: Düşündüğümüzden daha basit.

2. Düşündüğünüzden Daha Basit

İlişkisel sorunlar kesinlikle karmaşık görünebilir. Özellikle kendinizi tam ortasında bulduysanız. Son 40 yıldır eşim için şükrediyorum. Tanrı'nın lütfuyla son 40 yılda bereketli ve romantik anlar yaşadık. Ama aynı zamanda bu yıllar içerisinde kavgalar da ettik. Ve sorunu çözümlenme aşamasında bile problemin neden kaynaklı olduğu konusunda hemfikir olmadığımız anlar oldu. Sorun daha 20 dakika önce başlamıştı! Ve sorunun temelini neden kaynaklandığını düşündüğümü belirttiğim bazı anlarda Caroly'nin yüzünde bir gülümseme belirirdi çünkü bahsettiğim şey ona komik ve şaşırtıcı gelirdi. Kavgalar oldukça karmaşık, gizemli ve tuhaf görünebilir. Yakup bize yardım etmek için buradadır. Yakup ilişkisel sorunlar Kutsal Kitapsal bir bakış açısı sunuyor. Yakup'un kafası hiç karmaşık değil. Yakup 4:1-2'de ilişkisel sorunların şaşırtıcı olmadığını görüyoruz. Ve nasıl başladığıyla bir ilgisi yoktur.

Yakup 1. ayette sorunun temelini iniyor. "Aranızdaki kavgaların, çekişmelerin kaynağı nedir? Bedeninizin üyelerinde savaşan tutkularınız değil mi?". İşte bulduk, sorunun kaynağı: Sorun içinizedir. Katılmak zorunda değilsiniz. Katılmama gibi bir seçeneğiniz var. Bu seçeneği tercih etmenizi de öneririm.

Ama bir şekilde kavgayı başlattıysanız ya da aktif olarak dahilseniz, sizin için göklerden gelen bir bilgelik var. Sorunun temeli uzaklarda değil. Başkası yüzünden yaşanmadı. Sorun sizsiniz. İçerisinde bulunduğumuz kavgalara karşı değerlendirme ve inceleme buradan başlamalı.

Ve Yakup'un bu iki ayette sorunun kökünü üç kere söylediğini fark ettiniz mi? "Bedeninizin üyelerinde savaşılan tutkularımız değil mi? Bir şey arzu ediyor, elde edemeyince adam öldürüyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, isteginize erişemeyince çekişip kavga ediyorsunuz."

İlişkisel sorunların kaynağı, dahil olan kişilerin günahkâr arzularıdır. Ve bunu uygulamak, çekişmelerin ortasında büyük fark yaratacaktır. Öyleyse şunu unutmayın: Muhtemelen durum düşündüğünüzden *daha kötü* ve *ikinci olarak*, sorunun sebebini bulmak düşündüğünüzden *daha basit*. Çünkü sorunun kökü hiç de karmaşık değil: Başka birinde veya başka bir yerde değil. Sorun sizsiniz.

Arzular Kavgalara Yol Hazırlar

Anlayacağımız üzere kavgalar günahı yaratmaz, kavgalar günahı açığa çıkartır. Ve kavgalar genelde neyi ortaya çıkarır? Kavgalalar belirli tatmin olmamış günahkâr arzuları ortaya çıkarır. Yakup okuyucularının kavgaların ve çekişmelerin sebebini görmelerini istiyor. Asıl alıcılar kavgaların ortasında bu farkı ayırt edemiyordu. Belki de sizin de ayırt etmeye ihtiyacınız var. Benim ihtiyacımın olduğunu biliyorum. Kavgalara ve çekişmeler ne sebep olur? Kavgalara ve çekişmelere günahkâr arzularımız sebep olur ve bunu fark etmek çözüm

yoluna gitme ve kavgadan kaçınma konusunda keskin bir fark yaratır. Bu her şeyi değiştirebilir.

David Powlison bu farkındalığın yaratacağı değişiklikle ilgili şunları yazıyor:

“Kutsal Kitapsal hizmetin sevinci en çok, karanlık bir odada bulunan kişiye ışık yaktığınızda gerçekleşir. İnsanlar genellikle arzularına günah olarak bakmaz. Ruhlar Tanrı'nın analizci gözlerinden dolayı ışıktan kaçır ve cahil ve kendini kandıran bir şekilde çarpıtılır. Sonrasında paha biçilemez bir armağan olan Mesih'in aracı kanını hatırlayarak sevgiyle esenlik bulur.

Kavgalarını çözemeyen çiftlerle tanıştım çünkü gerçek motivasyonlarını anlama ve belirleme konusunda anlayışa sahip değillerdi. Yakup 4:1-3 şunu öğretiyor: Arzular kavgalara yol hazırlar.”³²

Son cümle gerçekten ezberlemeye değer. David'in bu pasajdaki ayırt etme konusundaki özeti çok yardımcı olacaktır. Arzular kavgalara yol hazırlar. Şöyle devam ediyor:

“Neden kavga ediyoruz? 'eşim yüzünden...' değil. Sorun seninle ilgili bir şey. Kendilerini neyin yönettiğini gören eşler (ilgi, alaka, güç, intikam, kontrol, konfor, dertsiz yaşam arzusu) tövbe edebilir ve Tanrı'nın lütfunu alabilirler. Daha sonra barışlırlar.”³³

Çözülmemiş kavgaların köküne bakarsanız günahkâr arzular keşfedersiniz. Her sorunun altında tatmin olmamış günahkâr arzular yatar. Neden kavga ediyoruz? Çünkü istediğimizi elde edemiyoruz. İşte bu yüzden. Hiç de karmaşık değil. Sorunun temeli bu. Bundan daha derin başka hiçbir şey

yok. Rab’bin bunu bize açıklaması çok iyidir öyle ki kavgaya çözümlmek için çekişmelerin ortasında yüreğimizi yoklayabiliriz.

Aslına bakarsanız, sorunu çözmek düşündüğümüzden daha basittir. Evet doğru duydunuz.

3. Düşündüğünüzden Daha Basit

10. ayete bakalım ve lütfu tadalım. Şu ayetteki vaade bakalım: “Rab’bin önünde kendinizi alçaltın, sizi yüceltecektir.”

Kişi, bu ayeti gerçekten ve tamamen takdir edebilmek için bağlamını iyi kavramalıdır. Bu pasaj kişisel ilişkilere zarar veren kavgalara, çekişmelere, arzulara ve günahkâr isteklere odaklanarak başlar. Ama yine de bunların ortasında vaat edilen bir lütuf var.

10. ayet lütfun günahlarımızdan daha yüce olduğunu kanıtlıyor! 10. ayet Tanrı’nın kavgaların ve çekişmelerin ortasındaki pozisyonunu ortaya koyuyor. 10. ayet merhametli bir Tanrı’nın resmini çiziyor: Bize düşündüğümüzden daha beter arzuların ve isteklerin ortasında lütfunu verecek bir Tanrı’dan bahsediyor. 10. ayet bize umut veriyor!

Ve 1-2. ayetlerde açığa çıkan günahımız düşünülünce Rab’bin önünde kendimizi alçaltmak zor olmamalıdır. Ve sorunları çözümlmek burada başlar. Her zaman. Önce kendimizi Rab’bin önünde alçaltmadan başlarsak, günahkâr arzularımızı fark etmezsek başkalarıyla olan kavgalarımızı asla çözümlmeyebiliriz. Tanrı’ya karşı günahımız önce çözümlmeli öyle ki başkalarıyla durumu çözme umudumuz olsun.

En Büyük Sorun

Burası bütün ilişkisel sorunların başladığı yerdir: Rab'le ilişkisel sorunu çözmek. Bunu nasıl yaparım? Kendimi Tanrı'nın önünde nasıl alçaltırım? Düşündüğünüzden daha basit! Rab'bin önünde günahlarımızı itiraf ederek kendimizi alçaltırız çünkü öncelikle O'na karşı suç işledik. 1. Yuhanna'dan şu tanıdık ayetlere kulak verin: “Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır.” (1. Yuhanna 1:9).

İtiraf, günaha karşı yapılan içten bir suçluluk duygusudur ve günahı terk eder. Ama içten bir şekilde günahlarımızı itiraf edersek, günahlarımızı bağışlama ve doğruluğunu verme konusunda sadık davranacaktır. Bu kulağa kolay gelmiyor mu? Kendinize hiç “Bağışlanmak bu kadar basit mi” diye sordunuz mu?

Tanrı'ya günahımla gücendirdiğimde, Rab'be olan günahım böylece basit bir şekilde mi bağışlanacak? Bunun tek sebebi Kurtarıcının yerinize yaptığı hayal edilemeyecek kadar zor işten kaynaklanır. O çözülmemiş en büyük sorunu çözmüştür: Sizin ve benim gibi günahkârlar ve kutsal Tanrı arasındaki sorunu. Bunu günahlarımız için çarmıhtaki aracı işi aracılığıyla yapmıştır. Öyleyse günahlarımızı itiraf edersek, günahlarımızı bağışlama ve doğruluk verme konusunda sadık ve adil davranacaktır.

Kurtarıcı tarafından en büyük sorun çözüldüğü için insan kavgalarını çözmeye umuduna sahibiz. Bu kendimizi Tanrı'nın önünde alçaltarak ve uygun bir şekilde bağışlanma dileyerek başlar. Lütuf günahlarımızdan daha harikadır. Bu inanılmazdır.

Kendimizi alçaltırsak bizi yüceltir, bağışlar ve hak etmediğimiz lütfunu verir. Öyleyse alçakgönüllülük ve günahlarımızı Tanrı'ya itiraf etmek önceliktir. Ayrıca -eğer uygunsu- başkalarına da günahımızı itiraf etmeli ve bağışlanma aramalıyız. Tartışmada payınız varsa, kendinizi alçaltmanın en iyi yolu itiraf etmenizdir.

İçten itiraf açıktır. İçtense spesifik olacaktır. İçtense aynı zamanda kısa olacaktır. Birine karşı günahınızı uzun uzadıya itiraf ediyorsanız dikkat edin. Benimkiler uzun olunca şüphelenmeye başlarım. Çünkü muhtemelen bağışlanmak değil anlaşılma istiyorsunuz. Günahınızı aklamaya çalışıyor olabilirsiniz. Günahınızdan bağışlanmak yerine günahınız anlaşılmalı ve kabul edilsin diye uğraşıyor olabilirsiniz. Öyleyse uzun itiraflara dikkat edin. Normalde günahı içten itiraf etmek samimi, spesifik ve kısa olur.

İlişkisel sorunları çözmek düşündüğünüzden daha kolay ve bunun tek nedeni Kurtarıcının hayal edilemeyecek kadar zor işidir. Öyle ki Rab'bin önünde kendimizi alçaltabiliyoruz ve günahlarımızın affını arayabiliyoruz. Gerekli olduğunda başkalarından da af diliyoruz.

Göklerden Gelen Bilgelik

Bunu söylediğimi için üzgün ama sizi ilişkisel problemler bekliyor. Uzak gelecekte olmayacağından emin olun. Hayatınızda bu hafta ilişkisel sorunlar yaşamamız mümkündür. Hatta bugün bile. Öyleyse bugün bu bilgeliği alın. Göklerden bu pasaj aracılığıyla gelen bilgelik ruhunuzu doldursun. Öyle ki bu pasajdaki lütuflara erişebilirsiniz. Öyle ki günahkâr

arzularınızı tespit ederek sorunlardan kaçınmın. Ve çekişmelerin ortasında kalırsanız, bu ayetler nedenini anlamana yardım etsin öyle ki kendinizi Tanrı'nın önünde alçaltın ve günahlarınızı itiraf edin.

Bu tarz pasajlar bizi günahkâr arzulardan korur ve kiliselerdeki, ailelerdeki ve arkadaşlıklardaki ilişkiyi birlik içerisinde tutar. Kiliseye, aileye veya dostluğa yaklaşım hiçbir zaman harika ve kutsal olmaz. Dolayısıyla, bu tarz pasajlara ve yapabileceklere değişikliklere minnettarım. En önemlisi Kurtarıcının günahlarımız için olan çarmıhtaki kurban işine minnettarım. O'nun sayesinde insan sorunlarını çözme umuduna sahibiz.

ÖĞRENDİĞİN İLKELERE BAĞLI KAL

6

SEVİNÇ KÜLTÜRÜ

2016 Tanrı 'ya İbadet Konferansı

C. J. tarafından önderlik edilen bir kiliseye dahil olmak olağanüstü derecede sevinçli bir topluluğu deneyim etmektir. Ve C. J. ile yapılan her etkileşim ya da sohbet olağanüstü derecede mutlu bir Hristiyan'la karşılaşmak demektir. Sevinç kültürü oluşturmak, Rab'be zorla değil istekli bir şekilde şükranlıkla hizmet eden pastörlerle başlar. C. J.'nin yaşamında bulunan lütfun kanıtları birçok insan tarafından istismara uğramasına rağmen denemeler ve acılardan geçerek, Rab'be olan sevgisinde sürekli olarak büyümesiyle göründü. Sevinç, Sovereign Grace Kiliselerini şekillendiren erdemlerden biridir. Sovereign Grace Kiliselerindeki pastörler amaçlı bir şekilde yaşamlarımızda ve hizmet ettiğimiz kiliselerde sevinci güçlendirmeye odaklanmıştır. Aşağıda bulunan 1. Petrus 5. bölümde verilen bu vaaz pastörlere ve eşlerine odaklı verilmiş olsa da her Hristiyan için geçerlidir.

“Bu nedenle aranızdaki ihtiyarlara, onlar gibi bir ihtiyaç, Mesih'in çektiği acıların tanığı, açığa çıkacak olan yüceliğin paydaşı olarak rica ediyorum: Tanrı'nın size verdiği sürüyü güdün. Zorunluymuş gibi değil, Tanrı'nın istediği gibi gönüllü gözetmenlik yapın. Para hırsıyla değil, gönül rızasıyla,

size emanet edilenlere egemenlik taslamadan, sürüye örnek olarak görevinizi yapın. Baş Çoban görüldüğü zaman yüceliğin solmaz tacına kavuşacaksınız.”

(1. Petrus 5:1-4)

Bu pasajda Petrus'un pastörlere verdiği talimatlar, Tanrı'ya karşı yapılan hizmetteki motivasyonlarını sert bir şekilde belirlemektedir. Pastörel hizmet müjdeyi sadık bir şekilde ilan etmek ve çobanlık yapmak ile sınırlı değildir. Petrus ayrıca bu görevi nasıl yerine getirdiğimize de odaklanır. Bu kutsal göreve adanmış, hevesli ve yetkin olmak ama aynı zamanda Tanrı'yı memnun etme motivasyonu eksik olduğu için hizmette başarısız olmak mümkündür.

Petrus bizi bu durumdan korumayı arzuladığı için üç karşılaştırma yapıyor. Ve bunlara dikkat etmekle beraber yüreklerimizdeki kutsallaştırma işlerini yapmalarına izin vermiyoruz. Öncelikle size ilk açıklamasından ve buyruğundan bahsetmek istiyorum. Konumuzla en çok bağlantısı olan nokta şudur; Tanrı'nın size verdiği sürüyü güdün. Zorunluymuş gibi değil, Tanrı'nın istediği gibi gönüllü gözetmenlik yapın.

Yıpranmış Pastör

Görünen o ki bir zamanlar hevesli bir biçimde hizmet eden bazı kişiler artık isteksiz bir hale bürünmüş. Bu pozisyonda hizmet etme konusunda hevesiz görünüyorlar. Bu mektubun zulüm ve acılar çeken kişileri yazıldığı bağlamını değerlendirsek, çobanlık yapma görevi ve pozisyonu muhtemelen bu

nedenle küçümsenmiş durumda. Bu vaaz özellikle müjdeye karşıt bir ülkede yaşayan veya müjde yüzünden gündelik olarak sert tepkiler ya da fiziksel şiddet gören pastörler için geçerlidir. Peter Davids bir kitabında pastörlerin çok uzun çalışma saatleri olduğunu ve en çok zulüm gören mesleği icra ettiklerini kaleme almıştır.³⁴ Muhtemelen bu iki sebep pastör olmaya karşı isteksizliğin temelinde yatıyor. İki durumu da tecrübe eden pastörlere sonsuz saygı ve hayranlık besliyorum

Ancak pastörel hizmeti durduran veya engelleyen tek şey karşıtlık ve zulme uğramak değildir. Bir zamanlar hevesli bir pastörün yüreğini ağırlaştıracak tonlarca tecrübe ve olay yaşanabilir. Böylece yüreği zorunlu ve sevinçsiz bir hizmet üretir. Örnek olarak her hafta vaaz hazırlamak sevinci azaltan ve yük olmaya başlayabilecek sürekli bir iştir. Öyle ki pastör artık vaaz hazırlamak için heveslenmez veya istek duymaz. Yerel kiliseye bir mesaj paylaşma ayrıcalığı artık sıradan bir iş haline gelir. Özellikle mesajınızı paylaştığınız topluluk tepkisiz davranıyorsa, her hafta vaaz vermek yorucu olabilir. Kendini tekrar eden görevleri durmadan yerine getirmek bir zamanlar heyecanlı olan bir pastörün yüreğine zarar verebilir.

Danışmanlık verdiğiniz ve ilgilendiğiniz kişi -yaşamınızı adadığınız, her hafta düzenli bir şekilde bulduğunuz kişi- yaşamında müjdeyi uygulama konusunda büyümüyorsa bir pastörün ruhu yorgun düşebilir. Acı çekenlerle ilgilenmek bir pastörün ruhunu yorgun düşürebilir. Pastör e-postasını açmaktan korkmaya başlar çünkü göreceği, keşfedeceği ve yapması gerekeceği şeyden yorulmuştur.

Bir dostunuz ya da güvenilir bir kilise üyesi, sizinle omuz omuza yıllarca hizmet etmiş biri, yarışı birlikte

tamamlayacağınıza emin olduğunuz kişi, aniden ve beklenmedik bir şekilde kiliseyi terk ederse kalbiniz kesinlikle kırılır. Saldırıya uğradıklarını düşündükleri için size ve kiliseye iftira atarak terk edebilirler. Yıllar boyunca yaşamınızı adadığınız kişi karşılığını bu şekilde ödemiştir.

Bu bir zamanlar mutlu bir pastörü yorgun düşürebilecek tecrübelerden sadece biridir. Yavaşça ve öngörülemez bir biçimde yaşanmaya başlar ve artık zorunluluk hissiyle çalışılır. Belki de acaba işimi değiştirsem nasıl olur diye düşünmeye başlarsınız. Kendinizi, farklı bir iş yapıyor olsam ne olurdu diye hayaller kurarken bulursunuz. Tanrı'nın sürüsüne çobanlık yapmanız için Baş Çoban tarafından çağırıldığınız gerçeği artık kulağa harika gelmez. Tom Schreiner 1. Petrus'la ilgili yorumu kitabında şu sözleri kaleme almıştır, "Zorunlu olduğu için hizmet eden kişi nihayetinde sevincini kaybedecektir. Sonucunda kilise acı çeker."³⁵

Sevinç Dolu Gönüllüler

Tanrı'nın bize verdiği sürüyü zorunluymuş gibi değil, istekli bir şekilde gütmeye çağırıldık. Eski Antlaşma'da "istekli" kelimesi özgür ve gönüllü hizmet anlamında kullanılır. İstekli hizmet edenler arzuyla ve sevinçle hizmet edecektir. Sorumluluğa karşı kaçınarak değil, sorumluluğu özgürce benimseyen bir yüreğe sahip olmak gereklidir.

J. N. D. Kelley bir yorum kitabında şöyle diyor, "İhtiyarlar kendilerini tatmin etmek amacıyla çalışmak yerine Tanrı'ya sevinç dolu gönüllüler hizmet etmelidir."³⁶ Bu söze bayılıyorum. "Sevinç dolu gönüllüler.". Edmond Hiebert ise

şöyle diyor, “Gönüllü, yaptığı işten zevk alan biri gibi...”³⁷ Öyleyse pastörlere şunu sormak istiyorum: Sevinç dolu bir gönüllü müsünüz? Hizmet etmekten sevinç duyuyor musunuz yoksa yapmanız gereken bir iş olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bizler sevinç dolu gönüllüler olmaya çağırıldık. Pastörel pozisyonumuz ve sorumluluğumuzda sevinç dolu hizmet etmeye çağırıldık.

Bu arada bahsettiğim şey bütün Hristiyanlar için geçerlidir. Bütün Hristiyanlar “Rab’be sevinçle hizmet etmelidir” (Mezmun 100:2). Charles Spurgeon şu sözleri kaleme alıyor: “Sevinçli Tanrımız, sevinçli bir halk tarafından tapılmaya layıktır; ateşli bir ruh doğasını, işlerini ve şükranlığını belli eder. Bu, Rab’bin merhametinden ötürü coşmamıza sebep olmalıdır.”³⁸ Pastörler bunu örnek almalıdır. Hizmetimiz sevinçli olmalıdır. Sevinçli gönüllüler olarak hizmet etmek zorundayız. İbraniler’in yazarı önderlerin söylenerek değil sevinçle hizmet etmesi gerektiğinin altını çizer. Öyleyse pastörel işe karşı sadık bir tutum önemlidir ancak Tanrı’yı memnun etmek ve kiliseye etkili bir biçimde hizmet etmek için yeterli değildir. Hizmetimiz özgürce gerçekleşmelidir. Sevinçle yerine getirilmelidir. Mutlu bir biçimde gerçekleşmelidir.

Birçok işin sevinç ya da mutluluk duymadan yerine getirebileceğine parmağımı basarım. Mutlu bir dişçi olmadığımız halde iyi bir dişçi olabilirsiniz. Diş doktorumu mutlu olup olmamasına göre seçmiyorum. Hayır, bana iyi bir diş doktoru lazım. Ofisine girdiğimde duvarda birçok diplomanın asılı olduğunu görmek isterim. Beklentim bu yöndedir. Daha sonra ise yasal oranda anestezi almak isterim. Adımımı içeriye her attığımda beklentim budur. Dişçinin mutlu olması

umurumda değildir hatta benimle sohbet etmemesini bile tercih ederim. Ağzım açık bir şekilde koltukta uzanırken, elinde kesici aletler olan biriyle sohbet etme fikri bana hiç iç açıcı gelmiyor.

Geçenlerde arabamı tamire götürmüştüm. Tanıdıklarımı gidip, “*Mutlu bir araba tamircisi tanıyor musun? Arabalarla ilgilenirken çocuk gibi mutlu olan birini önerir misin?*” diye sormadım. Sevinçli olup olmamalarıyla ilgilenmiyordum. Geçenlerde eve bir usta çağırmamız gerekti. Aynı şekilde insanlara “*Neşeli bir usta tanıyor musunuz?*” diye de sormadım. Bu işlerin her biri sevinç ya da mutluluk gerektirmeden titizce yerine getirilebilir. Sadece belirli yeteneklere sahip olmanız yeterlidir. Pastörel hizmet bunun tam tersidir. Pastörel hizmet sadakat, yetenek, titizlikten daha fazlasını getirir -bunlardan daha azını değil, daha fazlasını-. Pastörel hizmet Baş Çobanı memnun etmeyi arzular ve Baş Çobanı temsil ederken sevinç ve istekle doludur.

Bununla birlikte bunu sadece Petrus söylememektedir. Bu, Tanrı'nın buyruğudur. Üçüncü ayete dikkat edin, “Tanrı'nın istediği gibi”. Tanrı, Oğlu İsa Mesih aracılığıyla yaptığı iş nedeniyle O'nun gibi hizmet etmemizi istiyor. Ve lütufkâr bir şekilde bu hizmete çağırdıklarının mutlu pastörler olması gerektiğini söylüyor. Bunun haricinde hizmet eden pastörler Tanrı'nın sürüsünü gütmeye çağrısında bulunan Baş Çoban'ı yanlış temsil eder.

Sevinç Önceliği

Öyleyse kilisenizde sevinç kültürünü oluşturmak için kiliseye sevinçle hizmet eden bir pastöre ihtiyacınız var. Şunu sormama izin verin sevgili pastör dostlarım. Bunun gibi pasajlardan teolojik olarak iş tanımımızda sevinç dolu olmak yazdığına inanıyor musunuz? Çünkü bu buyruk hizmetimizin her noktasında aktif olmalıdır. Sevgili pastör dostum dikkatli ol çünkü etrafında seni seven herkes izliyor. Seni kişisel olarak yakından ve uzaktan inceliyorlar. Sana baktıkça ne açığa çıkıyor? Seni incelediklerinde ne keşfediyorlar?

Alçakgönüllü bir şekilde kendinizi değerlendirmenizi tavsiye ederim. Eşiniz tutarlı bir şekilde ve dürüstçe sevinç dolu bir pastör olduğunuzu söyler mi? Çocuklarınız sizi incelediklerinde neşeli bir tutuma sahip olduğunuzu söyler mi? Çocuklarınız, “Babam mutlu bir pastör. Sevinç dolu bir şekilde hizmet ediyor.” diyebilir mi? Peki beraber hizmet ettiğiniz insanlar: pastörel ekibiniz, yanınızda çalışanlar, asistanınız? Kilise üyeleriniz sizden bahsederken pastörleri olmanızdan mutluluk duyuyor mu?

Lectures to My Students eserinde Charles Spurgeon pastörlere bazı tavsiyelerde bulunuyor. “Yüzüne baktığımda dost olmak isteyeceğim hizmetkârlara bayılıyorum.”³⁹ Hepimiz şu soruyu sormalıyız, yüzümüz neyi açığa çıkarıyor? Yüzünüze bakıldığında ne gibi bir çağrışımında bulunuyorsunuz? Bay Spurgeon sözlerine şöyle devam ediyor,

“Kimse güler yüzlü birinin veya içten gelen sözlerin nasıl bir etki yapabileceğini hayal edemez. İnsanlarla beraber çalışmak zorunda olanlar sevgi sahibi olmak zorundadır. Onlarla beraberken evinde hissetmelidir. Hiç

güler yüzlü olmayan bir kişinin cenazeci olması ve ölüleri gömmesi daha iyi olur; çünkü o, yaşayanları etkilemeyi asla başaramayacaktır... Mutlu bir cemaate sahip olmak isteyen içten bir yüreğe sahip olmak zorundadır.”⁴⁰

Öyleyse kilisede sevinç kültürü oluşturmak için üç basit öneride bulunmak istiyorum. Bu öneriler tüm pastörler ve Hristiyanlar için geçerlidir: 1) *Kendinize müjdeyi vaaz edin*, 2) *Lütfun kanutlarını fark edin*, 3) *Şükranlığınızı belirtin*.

1. Kendinize Müjdeyi Vaaz Edin

Her gün kendimize müjdeyi vaaz etmeliyiz. Kişinin yaşamında sevinci güçlendirmenin daha iyi bir yolu yoktur. Petrus bu pasajda Mesih’in acılarına tanık olduğunu belirtiyor. Hatta mektup boyunca müjdeyi anımsatıyor: 1:11, 2:21, 3:18, 4:1, 4:13. Bu mektubun içerisine müjde serpiştirilmiştir çünkü Petrus’un sevinci müjdede köklenmektedir. Ve kişinin pastörel hizmette sevincini tazelemesi için gitmesi gereken yer burasıdır.

Sevinç kişinin hislerine dayanmamalıdır. Kişinin durumuna odaklanmamalıdır. Sevinç müjdenin etkisi ve meyvesidir. Müjde haricinde sevinci ateşleyen başka hiçbir konu bulamazsınız. Müjde göz ardı edildiğinde ya da unutulduğunda pastörün yaşamında sevinç kaybolmaya başlar. John Piper pastörleri uyarıyor, “Hizmetinize karşı yapılan en büyük tehdit, sevgili kardeşler, Tanrı’da sevincinizi kaybetmektir.”⁴¹ Ve Piper yazılarında buna bir çare sunmaya çalışıyor,

“Yıllar geçtikçe daha az değil daha çok Müjdeyi arayın ve hissedin.”⁴²

Şöyle devam ediyor,

“Ayartımız müjdenin başlangıçta sahip olduğumuz bir şey olduğudur. Sonrasında daha yüce şeylere odaklanmamız gerektiğini düşünürüz. Ancak en büyük meydan okuma müjdenin zamanın sonuna kadar en harika şey olduğunu kabul etmektir. Müjde yüreğinizde barındığında: lütuf büyür; Mesih büyür; ölümü harikalığını korur; dirilişi daha fazla şok eder; Ruh’un işi güçlenir; müjdenin gücü hırçanlaşır; etkileri genişler; günah çirkinleşir; şeytan daha kötü bir hale bürünür; müjdenin sonsuzluğa dayanan kökleri derinleşir; Kutsal Kitap ve dünya arasındaki bağı güçlenir; ve sonsuzluktaki yüceltilişi daha yüksek bir sesle yankılanır. Dolayısıyla kulağınıza küpe olsun: Asla ama asla müjde yüreğinizde küçülmesin.”⁴³

Benim de duam bu yöndedir. Bununla ilgili sağlam kitaplar okuyun. İlahiler söyleyin. Bu konuda cahil ya da umursamaz biriyle konuşun. Yüreğinizdeki sevinç seslerini dinleyin. Yüreğimizde sevinç çılgınlıklarının sustuğu anlar gelecektir. Müjdenin ışığı soluklaşıyor gibi hissederiz. Sonrasında sevinçli bir pastör profesyonel bir pastöre dönüşür. Düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor. Yaşlandıkça kabiliyet ve yeteneklerimde büyümeye devam edeceğim, dürüst ve sadık bir şekilde hizmet edeceğim ama buna rağmen yüreğimde sevinç kırıntısı kalmayacak. Bir gün sadece profesyonel bir pastör olabileceğim düşüncesi kederlenmeme ve korkmama yetiyor.

Dolayısıyla bir pastörün her gün müjdeye odaklanması opsiyonel değildir. Sevgili pastör arkadaşım, bu bizim için bir seçenek değildir. Her gün kendimize müjdeyi anımsatarak sevinç dolu kalmayı başarırız. Ailem başta olmak üzere hizmet ettiğim herkesin ayırt edebileceği bir sevinç. Bu ayırt edici sevinç kişisel yaşamınızda görünür olmak zorundadır.

Müjdeyi Sevinçle Vaaz Etmek

Ayırt edici sevinç vaazlarınızda da bulunmalıdır. Bunun tekrardan kişisel bir özellik olduğunu unutmayın. Vaaz verirken benim kadar çığırta ve tuhaf olmak zorunda değilsiniz. Sorun bu değildir. Eğer harika eşimle tanıştırsanız benden daha sessiz olduğu halde daha sevinçli olduğunu fark edebilirsiniz. Dolayısıyla burada kişiye özgün bir tavrından bahsetmiyorum. Ama sevincin yüreğimizde ayırt edilebildiği kadar vaazlarımızda da görünür olması gerektiğini savunuyorum. Müjdeyi sevinçle vaaz etmek kilisede sevinç kültürü oluşturur.

Sizi dinleyenlerin sadece vaazınızın içeriğini çalışmadığının farkındasınız öyle değil mi? Yüreğinizi çalışıyorlar. Onlar yüreğinizin öğrencileri ve vaaz verirken tutkularınıza, ilgilerinize ve yüreğinize dikkat ediyorlar. Öyleyse şunu sormak istiyorum. Sevinçle vaaz veriyor musunuz? Müjdeyi vaaz ettiğinizde sahip olduğunuz sevinç ayırt edilebilir mi?

Don Carson şöyle diyor,

“Neredeyse 35-40 yıldır ders veriyorum ve öğrencilerin öğrettiğim her şeyi anlamadıklarını tecrübe ettim. Tutkulu olduğum şeyleri öğreniyorlardı. Tekrar ve

tekrar vurguladığım noktalar akıllarında kalıyordu. Ve umarım bu müjde olmuştur. Eğer müjde kabul ettiğiniz bir şey olursa ve tutku duyduğunuz şey sosyal değerler haline gelirse, müjdenin o kadar da önemli olmadığı mesajını verirsiniz. Bunu sesli bir şekilde söylemezsiniz. Hatta amacınız da bu olmayabilir. Ancak nihayetinde öğretiniz bu mesajı verir. Sadece yarım jenerasyon sonra müjdeyi kaybetme tehlikesiyle baş başa kalırsınız.

Uyguladığınız pratiklerde ve tutkularınızın odak noktasında, konuştuğumuz, düşündüğünüz, dua ettiğiniz, güvendiğiniz, sevinç duyduğunuz ve ilgilendiğiniz her şey İsa, Müjde ve Çarmıh olsun.”⁴⁴

Sevgili pastör arkadaşım, nihayetinde kilisenize aktardığımız şey öğretiniz değil, öğretinizde en çok tutkulu olduğunuz şey olacaktır. Vaazlarınızı işitenler sizi en çok heveslendiren konuları hatırlarlar. Müjdeyi vaaz verdiğinizde özellikle pür dikkat kesilmeliler. Başka hiçbir konu veya nokta bunun kadar önemli değildir.

Golgota İsimli Tepe

Eğer sevinç kültürü oluşturmayı arzuluyorsak, vaaz verme biçimimiz sevinç dolu olmalıdır. Vaazımızın içeriği ise İsa Mesih’in müjdesi olmak zorundadır. Size sunabileceğim yeni bir şey yok. Sadece hizmet ettiğiniz kişilerin müjdeyi yeterince bildiğini veya artık işitmeye ihtiyacı olmadıklarını unutmayın. İçerisinde müjde olmayan bir vaaz müjde değildir. J. I. Packer bu konuyla ilgili etkili bir yazı kaleme alıyor,

“Vaizlerin işi Tanrı’nın yönlendirişini göstermektir; ancak bu yönlendirişin merkezinde çarmıh yatar ve Püritenler Kutsal Kitap’ta seyahat ederken çarmıhı gözden kaybedersiniz yolunuzu da kaybedeceğinizi açıkça söyler.”⁴⁵ Dolayısıyla her vazanızda Golgota denilen tepeyi açıkça görmeliyiz. Her pasajdan, pasajın bağlamı dahilinde, insanların dikkatini Golgota’ya çekebilmeliyiz.

Öyleyse her pazar kilisenize geldiğinizde beklenti bu yönde olmalıdır. Kiliseniz bir araya geldiğinde çalışacağınız pasaj ne olursa olsun Golgota isimli bir tepeyle karşılaşacaklarını bilmelidir. Filipililer 3:1’de Pavlus şöyle diyor, “Size aynı şeyleri yazmak bana usanç vermez.” Bu ayete bayılıyorum! Önderliğinin yansıması niteliğindedir: Size aynı şeyleri yazmak bana usanç vermez. Hatta sizin için sağlıklıdır. Bu ayet kilisemizdeki hizmeti donatmalıdır. Kardeşler bizler yeni şeyler icat etmeye çağırılmadık. Hizmet ettiğimiz kişilere müjdeyi duyurmaya çağırıldık. Sevdiğimiz kişilerle müjdeyi sevmeye çağırıldık. Müjdeyi uygulamaya ve etik olarak hangi pratikleri gerektirdiğini çözmeye çağırıldık.

Daha önce hizmet ettiğim kiliseye kendini tekrar eden bir kilise olduğumuzu söyledim. “Kendini tekrar eden bir kiliseyiz. Size yeni şeylerle etkilemeye çalışmayacağız ve asla kendimizi tekrar etmekten yorulmayacağız.” Bu, pastörler için bir sorun olmamalıdır. Bunu yaparak, kendimizi tekrar ederek, cemaatimiz güvende ve sevinçli olur.

2. Lütfun Kanıtlarını Fark Etmek

Pastörler kiliselerindeki lütfun kanıtlarını fark ederek ve tanımlayarak sevinç dolu bir kilise kültürü oluşturur. Tanrı’nın

kilisede nasıl çalıştığını ayırt etmeli, lütfun kanıtlarına parmak basmalı ve kilisedeki lütfu kutlamalıyız.

Pavlus'un Korint kilisesinde bunu uygulama biçimi bana oldukça çekici geliyor. Yıllar önce Pavlus'un örneğiyle ilgili dikkatli bir çalışma yaptım ve bu çalışma hayatımı değiştirdi. Ve abartmadan şunu söyleyebilirim ki Pavlus'un örneği hizmetimin her noktasında gittikçe etkinleşmiş durumdadır. Eminim ki Korint kilisesinin ciddi bir şekilde uyarılması ve düzeltilmesi gerektiğini biliyorsunuzdur. Ancak Pavlus içtenlikle ve nazik olma kaygısı gütmeyen 1. Korintliler 1:4-7'de şöyle yazıyor; "Tanrı'nın Mesih İsa'da size bağışladığı lütuftan ötürü sizin için her zaman Tanrım'a şükrediyorum. Mesih'le ilgili tanıklığımız sizde pekiştiği gibi Mesih'te her bakımdan –her tür söz ve bilgi bakımından– zenginleştiniz. Şöyle ki, Rabbimiz İsa Mesih'in görünmesini beklerken hiçbir ruhsal armağandan yoksun değilsiniz."

Bunlar kayda değer sözlerdir. Büyük oranda düzeltilmeye ihtiyaç duyulan bir kilisede Pavlus'un görüşü, Mesih'in lütfunun kilisede etkin olmasıyla doluydu. Pavlus bolca uyarılması gereken bir kilisede lütfun içten kanıtlarını ayırt edebildi. Kiliseye karşı ilahi bir bakış açısına sahipti.

Kilisenizi düşündüğünüzde aklınıza ne geliyor? Hangisinin daha çok farkına varıyorsunuz: Lütuf mu yoksa eksiklikler mi? Pavlus'un şaşırtıcı örneğini taklit etmek bizim için bir ayrıcalık ve sevinçtir. Kişinin büyümediği ya da gözden kaçırdığı en yaygın ayartılardan biri, kilisenin zayıflıklarına odaklanma eğilimidir. Kiliselerimizi değerlendirişimiz kiliseye karşı ilahi bir bakış açısıyla yoğurulmalıdır.

Bu kilisedeki önderliğinizi tamamen değiştirecektir. Tamamen değiştirecektir! Kilisenize karşı değerlendirmeleriniz lütfu takdir edecek ve fark edecek şekilde başlamalıdır. Eğer müjdeyi deklare eden bir kiliseyseniz, Tanrı aranızda çalışıyor demektir. Buna dair hiçbir şüphe yoktur! Tanrı iş başındadır. *Tanrı'nın kilisenizde nasıl çalıştığını görebiliyor musunuz?* Çünkü kilisede Tanrı'nın nasıl çalıştığını işaret ederek sevinç kültürü oluştururuz.

Ruh'un Meyveleri ve Armağanları

Kilisenizde bu uygulama yaygın olarak gerçekleşmiyorsa ve nasıl yapacağınızı merak ediyorsanız şu önerileri sunabilirim: Kutsal Yazılar'da ilahi şekilde esinlenilmiş Ruh'un meyvelerinin ve armağanlarının listesine yakından aşına olun. Listeyi çalışın ve detaylarını inceleyin. Daha sonra Kutsal Kitap'ı açın ve hizmet etme ayrıcalığına sahip olduğunuz kişilerin yaşamlarında uygulayın. Keşfedeceğiniz şey şu olacaktır. Pastör, emin ol sevinç dolu bir şey keşfedeceksin! Tanrı'nın hiç fark etmediğiniz alanlarda çalıştığını göreceksiniz.

Ruh'un meyveleri ve armağanları kilisedeki liderliğimize öncülük etmelidir. Her toplantıda kendini açığa çıkarmalıdır. Yerel kilisenin gündelik yaşamını oluşturmalıdır. Bu iyi bir iştir! Yapmamız gereken şey şudur. Sevdiğimiz ve hizmet ettiğimiz kişilerin yaşamında Tanrı'nın nasıl çalıştığını ayırt etme ayrıcalığı ve sevincine sahibiz. Daha sonra onlara Tanrı'nın nasıl farklı yöntemlerle çalıştığını gösterme fırsatına sahibiz. Nihayetinde ise yaşamlarında lütfun kanıtlarından dolayı şükredebiliriz. Bunu sözlerimiz aracılığıyla

yaparız ve geriye sevinç dolu bir ruh bırakırız. Bu, sevinç kültürü oluşturur.

Kendi tecrübelerimden yola çıkarak Hristiyan yaşamında birçok kişinin Tanrı'nın işini görmediğini söyleyebilirim. Birçok Hristiyan birincil olarak denenmelere odaklanıyor. Günahın farkına varıyorlar. Sınanmaları ayırt ediyorlar. Lütfa kıyasla günahın, denenmelerin ve ayartıların daha çok farkındalar. Ve yaşamlarındaki lütfun kanıtlarını sıklıkla gözden geçiriyorlar. Tanrı'nın yaşamlarımızdaki işi her zaman merhametlidir ve bir noktaya kadar mucizeseldir ancak her zaman belirgin durmaz. Ve teolojik olarak bilgisiz imanlılar genelde Tanrı yaşamlarında çalışacaksa sarsıcı bir tecrübe yaşamaları gerektiğini düşünür. Neredeyse kriz anındaki tecrübeyi beklerler. Sıklıkla Ruh'un yaşamlarındaki işine karşı derin bir bilgisizliğe sahiptirler.

Gordon Fee şu sözleri kaleme alarak Pavlus'un Ruh'un gücüyle ilgili bakış açısına ışık tutuyor, "Pavlus'a göre Ruh'un gücü basitçe olağanüstü ve mucizesel değildir... Pavlus, Ruh'un gücünün bundan daha geniş olduğunu anlamıştı."⁴⁶ Emin olun bu, hayatınızı değiştirecektir! Çünkü her hafta kilisenizde toplandığınızda lütuf kendini çeşitli şekillerde gösterir. Kilisenizde Ruh'un meyveleri aktif ve görünür. Ruh'un meyveleri her yerdedir.

Biri günahıyla yüzleştğinde Tanrı yaşamlarında çalışır. Biri ağır acıların ortasında Tanrı'ya güvendiğinde Tanrı yaşamlarında çalışır. Biri sürekli ve sevinçli bir şekilde hizmet ettiğinde Tanrı yaşamlarında çalışır. Biri sevinçle, sıklıkla ve gerektiğinde öz veriyle verdiğinde Tanrı yaşamlarında çalışır. Biri Kutsal Yazılar'ın vaaz edildiğini işittiği ve

okuduğu zaman aydınlanırsa Tanrı yaşamlarında çalışıyor demektir. Kutsallıkta büyüme varsa Tanrı çalışıyor demektir.

Lütfun En Küçük Parçaları

Püriten Christopher Love *Grace: The Truth, Growth, and Different Degrees* kitabında bu noktayı iyi yakalamıştır. Şöyle yazıyor, “Tanrı kesinlikle basit şükranlıkları fark ediyor ve halkının yüreklerindeki en küçük lütfü parçasını bile ödüllendiriyor.”⁴⁷ Tanrı’yı böylesine takip etmek istemiyor musunuz? En ufak şeyleri bile fark etmeyi arzulamıyor musunuz? Hizmet etme ayrıcalığına sahip olduğunuz kişilerin yüreğindeki en küçük lütfü parçalarını bile ayırt etmek istemiyor musunuz? Hristiyan, kilisende örnek alacağın şey bu olsun! Pastörler, kilisenize lütfun kanıtlarını ayırt etmeyi ve kutlamayı öğretin.

Pavlus’un bu kiliseye karşı şefkatini ve şükranlığını yaratan şey Tanrı’nın işi aracılığıyla aralarında bulunan lütfun kanıtlarını fark etmesiydi. Bu, kiliseye otoriteyle yaklaşmasını sağladı. Ve emin olun Pavlus bunu Korint kilisesi için yapabiliyorsa, sizler de kesinlikle kendi kiliselerinizde yapabilirsiniz. Ve eğer bunları keşfederseniz ve dikkatinizi verirseniz kilisenizde kesinlikle sevinç kültürü oluşturursunuz. Çünkü lütfun kanıtlarını belli ederseniz kiliseniz sadece eksikliklerinden ziyade işini gerçekleştiren lütfükâr Tanrı’yı görebilir. Lütfun kanıtlarına dikkat çektikten ve lütfun kanıtlarını hassas sözlerle teşvik etmek ve aktarmak amacıyla konuştuğumda ne fark ettim biliyor musunuz? Yanınızdan ayrılısam da doymun ve bir ruh arkada bıraktığımı deneyimledim. Yağ çekmekten bahsetmiyorum. Hayır, Tanrı

yaşamınızda çalışıyor! Yaşamınızda nasıl çalıştığının farkında mısınız? Ve Tanrı'nın müjdeyi deklare eden her kilisede çalıştığının farkında mısınız?

Rab bize görebilmemiz için gözler versin. Hepimiz için duam odur ki: bizlere nasıl çalıştığını ayırt edebilecek gözler versin öyle ki bizler de başkalarında nasıl çalıştığını görebilelim.

3. Şükranlığınızı Belirtin

Son olarak kiliseye olan şükranınızı belirttiğinizde sevinç kültürü oluşturursunuz. Pavlus'un mektuplarını okumanızı tekrardan teşvik ederim çünkü Pavlus şükran sunmayı en büyük önceliği haline getirmiştir. Kişisel dualarında insanlar ve kiliseler için dua etmiştir. Daha sonra başkaları için duyduğu şükranları mektuplarında belli etmiştir. Şüphesiz ki bunları kilisede vakit geçirdiği insanlarla birebir yapmıştır. Rab'be sahip olduğu için Pavlus kadar şükran duyan başka birini görmedim. *The Dictionary of Paul and His Letters* kitabında şöyle yazıyor: "Kaleme aldığı mektuplarında hiçbir pagan ya da Hristiyan Helenistik yazar, Pavlus kadar şükranlıktan bahsetmemiştir."⁴⁸

Öyleyse Pavlus'la karşılaşmak nasıl bir şey olurdu? Pavlus'la karşılaşmak Tanrı'ya Kurtarıcı işi için şükranlığın çekici bir örneği, hizmet ettiği insanlara karşı şükranlıkla dolu ve Tanrı'nın insanların yaşamlarında çalıştığını fark eden biriyle karşılaşmak olurdu. Pastörler şunu sormama izin verin. Sizi incelemek ve sizinle zaman geçirmek nasıl bir şey? Pastörel hizmetinizde şükran duymaya karşı yüksek

öncelik verdiğiniz gözlemlenebilir mi? Pavlus'un şükranı içtendi, deklare ediliyordu ve teolojik temelleri vardı. Peter O'Brien şunu ekliyor, "Pavlus'un şükran dolu açılış cümleleri basit araçlar rolünü üstlenmiyordu. Aksine mektuplarının temelini kuruyor, gidişatını belirliyor ve temasını oluşturuyordu."⁴⁹ Şunu tekrar sormama izin verin; şükran, yaşamınızda bir öncelik mi? Eğer değilse şunu tavsiye edebilirim. Özellikle Pavlus'un yaşamı ve önderliğini inceleyerek bu temayı çalışmak için zaman ayırın. Böylece bu konunun ruhunuzda ve hizmetinizde yaşam değiştiren bir etkiye sahip olduğunu göreceksiniz.

Eğer şükran konusuna öncelik vermezseniz sürekli olarak söylenme günahına düşebilirsiniz. Ve söylenen pastörler mutlu değildir. Kilisede sevinç kültürü oluşturamazlar. Dolayısıyla müjde merkezli bir şükran oluşturma, sevinç kültürünü geliştirme konusunda hayati bir değişim yapar. Bunu pozisyonunuza ve sorumluluklarınıza nasıl uygulayabileceğinizi değerlendirin. Özellikle vaaz ettiğiniz bazı pasajlar doğal akışı gereği bunu sağlayabilir. Pasajınızı kullanarak cemaatinize Tanrı'ya şükrettiğiniz şeyleri listeleyebilirsiniz. Kilise üyeleriniz vaaz verdiğiniz sırada bu tarz tecrübelere alışkın olmalıdır.

Bir vaazı dinlerken şükreden bir pastörle eleştirel bir pastörü ayırt etmek hiç de zor değildir. Pavlus'un mektupları ise hizmet ettiği kişilere karşı duyduğu şükranlıkla doludur. Ve uygun olduğu zamanlarda bizler de aynısını vaazlarımızda gerçekleştirebilmeliyiz.

Pavlus 1. Selanikliler'de üç kere Tanrı'ya onlar sayesinde sahip olduğu şükrandan bahseder. Bir noktada şöyle

der, “Tanrımız’ın önünde sizden ötürü büyük sevinç duymaktayız. Buna karşılık Tanrımız’a sizin için yeterince nasıl şükredebiliriz?” (1. Selanikliler 3:9) Pavlus Kolose’deki kiliseye hiç gitmediği halde kiliseye karşı sahip olduğu şükranlığı ifade edebiliyor. Bu kategori hayatında oldukça baskındı.

Öyleyse şükranın böylesine iletilmesi kilisenizde bulunanlar için yaygın bir tecrübe mi? Bunu yapmak için sayısız neden sahibiz. Bu bizim için o kadar da zor olmamalı. Şunu söylememe izin verin: Başlangıç olarak kiliseye geri geldikleri için bile şükredebilirsiniz! Ciddiyim. Bir noktaya kadar pazar günü geri geldikleri için şükredebilirsiniz. Hatta sadece geri geldikleri için değil hizmet ettikleri için de şükredebilirsiniz. Tanrı kilisenizde çalışıyor ve şükranlıkla dolup taşıyor olmanız gereklidir!

Geri geldikleri için sevinçli olmalısınız çünkü geçen hafta vaaz veren sizdiniz! Bunu bir düşünün. Geri gelmelerini harika yapan şeylerden biri şudur: Geçen hafta vaaz veren sizdiniz ve bunu bildikleri halde gelecek hafta geldiler. Charles Spurgeon şöyle der, “Eğer bazı kişiler kendi vaazlarını dinlemekle cezalandırılıysaydı, bu yeterli olurdu. Eminin kısa bir süre sonra Kayın’le beraber ‘Cezam kaldıramayacağım kadar ağır’ diye yakarmaya başlarlardı.”⁵⁰

Ayrıca vaaz verirken uyanık kaldıkları için de şükredebilirsiniz. Geçenlerde beni oldukça teşvik eden bir dipnot okudum. Yıllar önce bir vaazın başlığı şöyle atılmış: “Tanrı’nın Ruhu dikkate değer bir şekilde döküldüğünde, bunun sonucu olarak daha önce yanlış olan şeylerin tamamen yeniden düzenlenmesi gerekir.” Bu, Jonathan Edwards’ın bir vaazıydı. Edward’s bu vaazında kilisede uyuyanlar hakkında

konuşuyor ve şunları ekliyor, “insanlar toplu tapınmanın ortasında sandalyelerinde uyuyakalmayı bırakmalılar!”

Sizin kilisenizde durum nasıl? İnsanların uyumak için yastık getirdiğini görüyor musunuz? Muhtemelen hayır. Öyleyse şükredecek bir şeyiniz var demektir. İnsanların her pazar vaaz verirken en azından uyanık kalmaya çalışmaları bile şükretmeme sebep oluyor. Ve onlara baktığımda sandalyeleri bir kenara ittirip uzanmadıkları için memnunum.

Şükredecek çok şey var. Bu Pavlus’un hizmetinde baskın bir özellikti. Umarım aynısı sizin için de baskın olur. Müjdeyi kendimize ve başkalarına vaaz ederek, kilisedeki lütfü kanıtlarını fark ederek ve kiliseye sıklıkla şükranlığımızı sunarak sevinç kültürü oluşturmaya devam edelim. Tanrı’nın lütfuyla, sevinç dolu Tanrımıza sevinç dolu bir halk tapınsın!

7

DÜNYADAKİ EN MUTLU YER

2003 Konferansı

C. J. yıllar boyunca birçok pazar sabahı birçok Sovereign Grace Kilisesine hizmet etti. Zaman zaman 2003 konferansında verdiği İbraniler 13:17'nin mesajını paylaşırdı. C. J. yerel kilisenin önemine yüksek öncelik veriyordu ve Sovereign Grace Kiliselerindeki üyelerin ve pastörlerin en mutlu yer olarak yerel kiliselerini tanımlamaları gerektiğini düşünüyordu. C. J. bu vaazda yerel kiliseye olan sevgisinden bahsediyor ve Hristiyanların, misafir vaizleri, konferansta vaizlik yapanları ve popüler yazarları kendi pastörlerinden daha çok sevmesinden bahsediyor. Arzusu her zaman kiliseleri güçlendirmektir. Pastörleri ve üyelerini olabildiğince yakınlaştırmak istiyordu. Bu vaaz pastörel liderliği ve kilise üyelerinin kendini yerel kiliseye adanmasının ne kadar önemli olduğundan bahsediyor.

“Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kolluyorlar. Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil – bunun size yararı olmaz– sevinçle yapsınlar.”

(İbraniler 13:17)

Bugün burada bulunan birçok kişinin John Fawcett'ten hakkında hiçbir şey duymadığını düşünmek güçtür. John Fawcett 1739 yılında doğdu. George Whitefield'in vaazlarıyla değişti. Ve 26 yaşında Baptist bir vaiz olarak görevlendirildi. 1777'de, Kuzey İngiltere'de bulunan fakir bir köy olan Wainsgate'teki bir kilisenin papazı oldu. Aynı zamanda vaizler için bir okul açtı. Pratik Hristiyanlık üzerine birkaç kitap yazdı ve 1811 yılında Brown Üniversitesi'nden başarıları nedeniyle bir doktora unvanı aldı.

Birkaç yıl boyunca Wainsgate'deki papazlık görevini yerine getirdikten sonra, düşük bir maaşla büyüyen bir aileyle birlikte Londra'da çok daha büyük ve etkili bir kilisede papazlık yapma teklifi aldı. Fawcett ailesi taşınmaya hazırlandı. Hikâye şu şekilde anlatıldı: "Wainsgate'den planlanan ayrılma günü geldiğinde, üzüntülü cemaat arabaların etrafında toplandığında, Bayan Fawcett dayanamadı ve şunları söyledi...". Ne demişti?

Lütfen benimle bu sahneyi hayal edin. Tanrı'ya sadık bir papaz ve eşi, tıklım tıklım dolu bir atlı vagon, etraflarında üzüntülü bir cemaat vardı. Bayan Fawcett'ten böyle bir anda ne beklersiniz? Bayan Fawcett'in ne dediğini tahmin edebilir misiniz? Bu vaazın sonunda ne dediğini açıklayacağım. Emin olun dediği şeyler bu mesajın sonunda daha anlamlı olacaktır.

İbraniler 13'teki Pastörel Liderlik

İbraniler 13 önemli ve spesifik açıklamalar ve uygulamalarla doludur. Bu mektubun yazarı, kişisel ve topluluk uygulamalarından başka şekilde, bu esinlenilmiş mektubun önceki 12

önemli bölümünün amaçlanan etkiye sahip olamayacağını farkındadır. Yazar, yerel kilise bağlamında, sadece pastörel liderliğin önemli rolünü anlamakla kalmaz, aynı zamanda cemaat ile liderler arasındaki kritik ilişkiyi de anlar. Ve İbraniler 13:17’de her ikisiyle de karşılaşırız. 17. ayette ise her ikisiyle karşılaşırız, ancak size bu ayette vurgunun liderlerin önemli rolü değil, cemaatin pastörel ekibe olan sorumluluğu olduğunu ileri sürerim. Pastörel liderliğin etkinliği, pastörel liderliğe verilen bir yanıtı dayanır.

Bu ayetten dikkatinizi çekmek istediğim üç nokta var:

1) Liderlerin rolü, 2) Kilise üyelerinin sorumluluğu ve 3) Liderler ile kilise üyeleri arasındaki ilişki.

Baştan itibaren, burada kimse yanlış anlamasın diye şunu belirtmeliyim: Düzeltme yapmaya çalışmıyorum. Bu sözü size sunmanın sevinci, sizi düzeltmek değil, sizi övmek ve daha da Mesih benzerliğinde olmaya teşvik etme fırsatı sunuyor. Burada toplanmış olan insan sayısı göz önüne alındığında, farklı derecelerde düzeltilmesi gereken bir uygulama noktası olabileceğinden eminim. Hepimizin, Tanrı’nın Sözü’nün bu sabah bize bazı düzeltici uygulamaları olduğunu varsaymamız gerektiği doğrudur, ancak öncelikle sizi övmek ve daha da iyi iş çıkarmaya teşvik etmek için bir fırsattır.

1. Liderlerin Rolü

Liderlerin kilisedeki etkili rolüyle başlıyoruz. Mektubun orijinal alıcıları, önemli ve etkileyici liderlerin yakın tarihli ölümlemlerini deneyimlemiş gibi görünüyor. 7. ayette yazar, “Tanrı’nın sözünü size iletmış olan önderlerinizi anımsayın.

Yaşayışlarının sonucuna bakarak onların imanını örnek alın” diye sesleniyor. Bu, artık görünüşe göre Rab’bin yanına gitmiş liderlere bir gönderme gibi görünüyor. 8. ayette, geçmiş liderlere yönelik bir teselli ifadesi olarak şu harika sözler vardır: “İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır.”, özellikle örnek ve etkileyici liderlerin muhtemelen öldüğü bir dönemde özel bir teselli yapıyor gibi duruyor.

Ve sonra 17. ayette, mevcut liderlere itaat etmeleri için bir buyruk veriyor. Bu nedenle, 8. ayeti ne 7. ne de 17. ayetten soyutlamamak gereklidir. Liderlerin hayati rolü burada net bir şekilde vurgulanmıştır. Evet, kuşkusuz ki İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır, ancak bu liderleri isteğe bağlı veya gereksiz kılmaz, çünkü dün, bugün ve sonsuza dek aynı olan İsa Mesih, kilise için liderleri çobanları olarak sağlamıştır.

Bu sahneden ayrılan liderlere dikkat çekiliyor, çünkü orijinal alıcılar arasında şimdiki liderleri geçmiş liderlerle karşılaştırma eğilimi olabileceği bir tehlike söz konusu olabilir. Özellikle etkileyici ve örnek liderlerle. Bu yüzden sadece İsa Mesih’in dün, bugün ve sonsuza dek aynı olduğunun hatırlatılması değil, aynı zamanda liderlerine itaat etmeleri ve onlara verilen yetkiye boyun eğmeleri gerektiği konusunda bir öğüttür bu.

Gözetimde Olmak

17. ayette, pastörlerin rolünün ve işlevinin kısa ama zengin bir tarifini buluyoruz: “Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar”. İyi ve sadık liderler,

kendilerine emanet edilen ruhları etkili bir şekilde gözetlerler. Ve burada bulunan Sovereign Grace pastörlerini övmek istiyorum, çünkü ruhlarınızı gözetlemekte harika bir iş çıkarıyorlar. Aslında, gözetleme, pastörler için temel bir uygulamadır. 1. Timoteos 4:16’da, yaşamımızı ve öğretimizi yakından gözetlememiz emrediliyor. Ve size bugün hatırlatmak istediğim şey, Sovereign Grace Kiliselerinde bunu en ciddi şekilde ele aldığımızdır. Pastörler olarak yaşamımızı ve öğretimizi yakından gözlemlememiz gerektiğini biliyoruz. Ve birbirimize pastörel düzeyde göz kulak olmamız gerekiyor. Elçilerin İşleri 20:28’de, Pavlus Efes’teki ihtiyarlara birbirlerini gözetmeleri gerektiğini söylüyor. Pastörler ve pastörel ekipler olarak böyle çalışırız. Sadece birlikte çalışmayız. Birbirimizi gözetiriz.

Son olarak, bugünkü metnimizde “Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek.” ifadesi yer alıyor. Bu ifade, bir pastörün rolünün ve sorumluluğunun kapsamlı bir tanımı değil, ancak pastörel hizmetin en önemli yönlerinden biridir: Ruhlarınızı gözetmek.

Başlangıçta, gözetilmek sizin için hemen cazip gelmeyebilir. Bu anlaşılabilir bir durum! Gözetlenmek genellikle tercihimiz değildir. Bir gün araç kullanırken arka dikiz aynama baktığımda, direkt olarak arkamda bir polis aracı fark ettim. Ve nedenini bilmiyorum, eminim ki henüz keşfetmediğim bazı günahlarım vardır, ama her zaman kısa süreli bir paniğe kapılıyorum. Ama korktuğumu belli etmem istemiyorum. Sakin kalmaya çalışırım. İyiyim. Hız sınırının altındayım. Bir dizi dönemeçten sonra her dönüşte hâlâ çok yakınımda olduğunu fark ettim. Sonunda, aslında 65 km hızla gidebileceğim bir yolda 15 km hızla gitmeye başladım. Bu polis aracı beni

takip ettiği için çok tedirgin olmuştum ve görünüşe göre bir nedenle beni izliyordu.

Direksiyonun başında ellerimin 10 ve 2 pozisyonunda olduğu bu uzun sürüş sürecini pek keyifli bulmadım. Muhtemelen hız ölçere fazla zaman harcadığım için yol yerine sürekli dikiz aynasına bakıyordum, bu durumda ne olduğunu merak ediyor, geçmiş hayatımı gözden geçiriyor ve yakın zamandaki tüm günahlarımı itiraf ediyordum. Bu şekilde gözetlenmek hoşuma gitmiyor! Ancak dinleyin, bu pasajda geçen “gözetleme” terimi, o tür izlemeye ve izlenmeye hiç benzemiyor.

Ruhlarımız gözetime ihtiyaç duyar. Senin ruhun ve benim ruhum, ilgili ve kutsal bir pastörün dikkatli gözüne ihtiyaç duyar. Eğer ikna olmadıysan, sana İbraniler Mektubu’ndan bazı nedenleri sıralayayım.

Gözetlenmeye İhtiyacımız Olan Nedenler

Birinci neden, günahın sürekli varlığı ve etkisi nedeniyle ruhlarımızın gözetime ihtiyaç duymasıdır. Günah incedir. Günah etkindir. Günah yaygındır. Bu yüzden İbraniler 12:1’de şöyle uyarılırız: “biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyrıp atalım.”. İçsel günahın sürekli varlığı, ruhlarımızın ilgili ve kutsal bir pastör tarafından gözlemlenmesine neden olan bir durumdur.

İkinci neden, günahın aldatıcı doğasıdır. Sadece günahın varlığı değil, aynı zamanda günahın aldatıcılığı da vardır. İbraniler 3:13 bize, “‘Gün bugündür’ denildikçe birbirinizi her gün yüreklendirin. Öyle ki, hiçbirinizin yüreği günahın

aldatıcılığıyla nasırlaşmasın.” der. Günah aldatıcıdır. İhtiyacımız olan, gözetleyen ve ayırt eden gözlere sahip olan pastörlerdir, çünkü genellikle başkalarının gördüğü şeyi görmekte kör olabiliriz.

Üçüncü neden, sürüklenme olasılığıdır ve bu mektubun yazarı için temel bir endişedir. İbraniler 2:1’de şunları okuruz: “Bu nedenle, akıntıya kapılıp sürüklenmemek için işittiklerimizi daha çok önemsemeliyiz.”. Dayanıklılığın öneminden ve sürüklenme olasılığından bahsediyor. Pastörel hizmet, Tanrı’nın koruyucu lütfunu iletebileceğimiz bir araçtır, böylece dayanabiliriz.

Pastörler, ruhlarımızı gözlemlemekle görevlendirilir ve bunu Pazar ibadeti, öğreti ve küçük gruplar aracılığıyla yaparlar. Bunları dua, misafirperverlik, kişisel bakım, kişisel düzeltme, öğrencilik, cesaretlendirme ve kilise disiplini yoluyla gerçekleştirirler. Bu, ruhlarımızı gözlemlemenin yoludur. Ve lütfen yanlış anlamayın, bu “gözleme”, sadece günahın tanımlanmasıyla sınırlı değildir. Ruhları gözlemlemenin temel amacı, insanları yaşamlarındaki lütuf belirtilerine dikkat çekmektir. Kutsal Kitap’ta ve Sovereign Grace Kiliselerinde pastörel hizmet, lütuf belirtilerini tanımlamak ve Tanrı’nın yaşamlarında nasıl aktif olduğuna dikkat çekmekle ilgilidir.

Günahın suçluluğunda bile, sadık pastörler kilise üyelerine Tanrı’nın yüreklerinde ve yaşamlarında nasıl ve nerede çalıştığını ayırt etmelerine yardımcı olmak isteyecektir. Pastörler olarak bizim tutkumuz ve amacımız budur. Tutkumuz ve amacımız, sizi günahla suçlamak değil, Tanrı’nın şaşırtıcı lütfuna sizi ikna etmektir.

Bu nedenle pastörel ekibinizin size göz kulak olmak ayrıcalığı ve sorumluluğudur. Ve en önemlisi, sizin ruhunuz onlar için en değerli olanıdır. Bu mektubun yazarı burada bilerek “can” kelimesini kullanır çünkü can, özenli ve kutsal bir pastörün başlıca ilgisidir. “Can” kelimesi, ebedî önem ve anlam taşıyan bir şeye dikkatimizi çeker. Sadık pastörlerin kaygısı, temelde şu anla değil, gelecekle ilgilidir. Pastörlerinizin kaygısı, ruhunuzu o son gün için bugün hazırlamaktır. Biz, ruhlarımızın bu perspektifini ihmal etmeye yatkınız.

Biz, geleceğin bu sonsuz perspektifini ihmal etmeye yatkınız. Yine de pastörleriniz, size bu perspektifi hatırlatmak ve ruhunuzla ilgilenmek üzere dirilmiş Mesih tarafından armağan olarak verilmiş kişilerdir. Pastörlerinizin çok özel bir rolü ve sorumluluğu vardır. Ve bu konferansı uygun bir şekilde sonlandırmanın en uygun yolu, size onların eşsiz rolünü ve sorumluluğunu hatırlatmak için bu kısa anları ayırmaktır.

Yerel Pastörleri Saygıyla Anma

Belki de konferansta yerel pastörünüzün yaptığı değerli katkıdan habersizsinizdir, çünkü muhtemelen konferansta konuşmamışlardır. Ve bu sabah en derin saygınızı ve takdirinizi yerel pastörlerinize gösterdiğiniz için çok kışkırdım. Ve bunun kalbinizde yankılandığını biliyorum! Endişem, beni veya diğer konuşmacıları abartılı bir öneme sahip olarak değerlendirmenizdir. Kutsal Kitap bize, Rab’bin üzerimizdeki otorite sahiplerini, aramızda emek harcayanları yaptıkları iş nedeniyle en yüksek sevgi ve saygıyla sevmemizi söyler. İşte Sovereign Grace Kilisesine katkıda bulunmak istediğim şey budur: Tanrı’ya, konuk konuşmacılar için şükrediyorum. Konuk

konuşmacıları yüksek bir saygı içinde tanımak istiyorum, ancak asla onları en yüksek derecede tutmayı istemiyorum.

Yerel pastörleri en yüksek saygı içinde tutmayı istiyorum. Sıklıkla konferans konuşmacılarına ve çeşitli yazarlara karşı bir coşku olduğunu görüyorum, ancak bunun abartıldığını ve yanlış değerlendirildiğini düşünüyorum. Sıklıkla hepimiz, aramızda olmayanları en yüksek saygı içinde tutmaya meyilliyiz. Aramızdakilerle fazlasıyla tanışık oluruz. Kendi pastörlerinizi en yüksek saygı içinde tutmanızı size tavsiye ediyorum.

Bu bildiğiniz türden duygusal bir konuşma değil. Hemen söyleyebilirim ki konferanslar temelinde hasat etme yerleridir, ancak çoğu zaman hasat ettiğimizde ekenleri unutmak çok kolaydır. Çünkü hasat dramatiktir. Çok açıktır. Genellikle herkese açıktır. Ekmek dramatik değildir. Bu kişisel yapılıdır. Sürekli yapılıdır. Bu nedenle, bu konferansın bir bağlamında hasat deneyimi yaşadığımızda yıllar boyunca kalbimizi o deneyim için hazırlayan tüm bu insanları unutmak çok kolaydır ve bize hizmet eden tüm bu insanlardan ayrı düşünmek çok kolaydır. Bu pastörlerden öteye uzanır. Tanrı'ya ebeveynlerimiz ve küçük grup liderleri ve arkadaşlarımız için de şükretmeliyiz.

Sovereign Grace Kiliselerinde, en yüksek saygı ünlü konuk konuşmacılar için ayrılmamalıdır. Bunun yerine, ulusal sahnede bilinmeyenlere yönlendirilmelidir: Yerel pastörlere, kendi pastörünüze. Geçen yılın kasım ayında yapılan Küçük Grup Liderleri Konferansı'ndan sonra, bolca teşvik edici sözler aldım. Başka bir Sovereign Grace Kilisesi'nden bir adam bana geldi ve "Biliyor musunuz? Seni yılda bir kez

dinlemekten zevk alıyorum, ama sen onun gibi olamazsın...” ve sonra kendi yerel pastörünün adını verdi. Sevinç içindeydim, gözlerim yaşla doldu ve ona “Tamamen haklısın. Ben onun liginde oynamam. Yerel pastörünü tanıdığınız ve en yüksek saygı içinde tuttuğunuz için teşekkür ederim.” dedim. Ona konferansta bu söylediğinden daha anlamlı bir teşvik almayacağımı söyledim.

Vaaz dinlerken pastörünüzden daha fazla heyecan duyacağınız kimse olmamalıdır. Çünkü sizi daha iyi bilen başka hiç kimse yoktur. Size daha fazla farkındalıkla örneklik eden kimse yoktur. Sizi daha çok önemseyen kimse yoktur. Gelecek pazar pastörünüze bu konferanstaki veya gelecekteki herhangi bir konferanstaki konuk konuşmacılara duyduğunuz inançtan daha fazla olmalıdır. Yerel pastörlerinize uygun bir takdir olmalıdır, onların rolü hayati önem taşır.

2. Kilise Üyelerinin Sorumluluğu

Kilise üyelerinin sorumlulukları konusunda, Kutsal Kitap çok şey söyler. Her üye, kilisenin yaşamında ve misyonunda önemli bir rol oynar. Hepimiz birlikte paylaşılan bir yaşama, birlikte deneyimlemeye, birbirimize bakmaya ve birbirimize önem vermeye çağırılırız.

Kilise üyeleri, yeni üyeleri karşılama, ihtiyar adaylarını değerlendirme ve onaylama, sağlam öğretiye sadık kalma, kilisede birlik ve sevgiyi sürdürme gibi görevlerle ilgilenirler. Ancak genellikle ihmal edilen veya küçümsenen bir sorumluluk vardır. Benimle 17. ayete tekrar bakın, açılış cümlesine: “Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı

kalın.” İtaat et ve boyun eğ. Şimdi dinleyin, pastörünüzün bu ayetten vaaz vermek istememesi anlaşılabilir bir durumdur. Bu ayetten vaaz vermek, kendi çıkarına hizmet ediyor gibi görünebilir. Ve birçok pastör, Amerikan Evanjelik olduğu için bunun oldukça cazip olmayan bir ayet olduğunun farkındadır. Ve bu ayetten kaçınırlar veya bu ayet hakkında vaaz verirlerse, genellikle bunu bu ayetin asıl anlamını ve etkisini zayıflatan çok sayıda şartlı ifadeyle yaparlar.

Bilmeniz gereken, pastörlerinizin bu ayetten vaaz vermemeyi istememeleridir. Yani konferansa doğru ilerleyen haftalarda, insanlardan e-postalar ve telefonlar almadım: “Selam, bizi destekleyecek şeyler koyabilir misin? Lütfen bizi savunacak şeyler söyler misin?” gibi. Pastörleriniz duygusal insanlar değiller. “Beni birisi ne zaman onurlandıracak? Kimse benim veya hayatım hakkında bir video yapmadı.” demiyorlar.

Bu, pastörlerinizin hevesle vaaz vermek istediği bir ayet değil. Muhtemelen pastörlerinizin bu konuda vaaz verdiğini hiç duymadınız. Eğer İbraniler kitabını seçselerdi, kesinlikle bu bölümü izole etmezlerdi. Ama tereddüt ederlerdi. İyi haber ise, ben bu bölümü vaaz vermekten tereddüt etmiyorum. Bu bölümü vaaz vermek benim ayrıcalığım. Bu bölümün vaaz verilmesi gerekiyor ve ideal olarak, pastörünüz olmayan biri tarafından vaaz verilmelidir. Bu yüzden bugün utanmadan vaaz veriyorum. Ve biliyorum ki, bu konudaki dikkatinizin çekilmesini takdir eden karşılık veren insanlara vaaz veriyorum, böylece bu bölümü daha iyi itaat ederek ve uygulayarak yapabilirsiniz.

Ancak dikkatinizi çekmek istediğim bir nokta var ki dini manzarayı gözden geçirirseniz -ve bunun farklı derecelerde geçerli olduğundan eminim- birçok evanjelik kullandığım dilden rahatsız olabilir: “Liderlerinize itaat edin ve onlara boyun eğin.”. Birçok kişi bu ifadeden rahatsız olabilir. Ama biliyor musunuz, Kutsal Kitap bu ifadeden rahatsız değil. Eğer kendinizi bu ifadeyle rahatsız hissediyorsanız, lütfen nedenini incelemek için biraz zaman ayırın. Eğer rahatsızsınız, eğer bu ifadeyi sert buluyorsanız, eğer buna karşı bir tepki veriyorsanız ve bu olumsuz bir tepki ise, nedenini incelemek istiyorum.

Birkaç neden olabilir. Belki de sadece Kutsal Yazılar’da yer alan otorite öğretisine aşına değilsinizdir. Ya da günahkâr bir tepki olabilir. Ya da -ve bu benim kalbimi kırıyor- kilise bağlamında otoriter liderlik deneyimi yaşadığınız bir geçmişiniz olabilir. Eğer bu, olumsuz bir tepkinize katkı sağlıyorsa, bilmelisiniz ki bu deneyimi yaşadığınız için üzgünüm. Ve bunun size Tanrı’nın lütfuyla Sovereign Grace Kiliselerinde yaşanmayacağını garanti ediyorum.

Birkaç Nitelikle İlgili Açıklama

Pastörel otoritenin doğası, kapsamı ve amacı hakkında bazı niteleyici açıklamalar yapmak istiyorum. Konu ve yanlış anlaşılma olasılığı göz önüne alındığında bu ifadelerin gerekli ve uygun olduğunu düşünüyorum. Bu niteleyici yorumları kısaca ve hızlı bir şekilde yapacağım. Umarım bu niteleyici ifadeler bu pasajın içeriğini zayıflatmaz. Bunun yerine, sizi bu pasajı anlayıp uygulayabileceğinizi umuyorum. Çünkü bu sabah benim rolüm ve sorumluluğum bu: Bu metnin içeriğini

ve iddiasını size aşlamak ve sizi bu hükmün açık bir şekilde anlaşılmasını sağlamak. Bu yüzden umarım bu sohbete katkıda bulunur ve dikkatinizi ayırmazsınız.

Bunlar üzerinde çalışmak için zamanım yok, ama umarım yardımcı olurlar. *Birincisi*, pastörünüzün ve çobanınızın tutkusu Baş Çoban'ı, Kurtarıcı'yı, Rab İsa Mesih'i sevmeniz ve O'na itaat etmenizdir. Bu onların tutkusu ve amacıdır. Onlar sizin günahlarınız için ölmediler! Onların tutkusu, dikkatinizi ölen kişiye çekmektir. Bu, pastörlerinizi size yol gösterirken, size hizmet ederken, sizinle ilgilenirken ve ruhlarınız üzerinde savaşırken canınızı sıkkan şeydir.

İkincisi, yetkileri Kutsal Yazılar'dan türetilmiştir. Yetkileri asla Kutsal Yazılar'ın yetkisiyle karıştırılmamalıdır. İtaatiniz ve Kutsal Kitap'a boyun eğmek mutlaklıdır. Pastörünüz veya yerel kiliseniz için bağımlı olmanız mutlaklıdır. Ancak, İbraniler 13:17 ve diğer yerlerdeki bu açık emir nedeniyle, liderliğe uygun itaatiniz nihai olarak Kutsal Yazılar'a boyun eğdiğinizin bir ifadesidir ve bununla çelişmez.

Üçüncüsü, otorite Kutsal Yazılar tarafından da tanımlanır. Kutsal Yazılar'dan yola çıkmazlar, Kutsal Yazılar'dan direkt alınırlar. Onların hizmet alanı, Tanrı'nın Sözü'ne ulaşmayı, kilisenin işlerini yönetmeyi ve ruhlarınız üzerinde uygulamayı içerir. Ve sizi temin ederim ki, onlar bu sabah pastörlük otoritesinin doğasını, kapsamını ve amacını anladılar.

Dördüncüsü, normalde sizi pastörel bir ekip olarak yönetirler. Şimdi, kiliselerin kurulduğu zaman bu durumun hemen var olduğu veya var olmadığı başka durumlar da var. Sonunda size hizmet ederler ve birçok pastör size yol gösterir. Yetkileri Kutsal Yazılar tarafından tanımlanır ve karakter

yetkisi bir grup insan tarafından kullanılır. Tek bir lidere bağlı değildir.

Ve son olarak, *beşincisi*, pastörlerinizin sizi gerçekte yürürken izlemekten daha büyük bir neşesi yoktur (3. Yuhanna 1:4).

Şimdi, bunların hepsi önemli şeylerdir. Bunlar nitelikli bakış açılarıdır. Seçilmiş ifadeler tarafından bilgilendirilmeniz önemlidir. Ancak seçilmiş ifadelerden hiçbirinin bu belirli metni zayıflatmaması eşit derecede önemlidir, çünkü yerel pastörlere itaat etmek ve boyun eğmek gereklidir.

Sizler, yerel bir kilisenin üyeleri olarak, kilise liderlerine itaat etmek ve boyun eğmekle sorumlusunuz. Onlar Tanrı'nın Sözü'nü öğrettikleri zaman, kilisenin işlerini yönlendirdikleri zaman ve ruhlarınızı gözettikleri zaman bunu yapmalısınız. Liderlerinize itaat edin ve onlara boyun eğin. Bu, askerî bir astın bir üstüne cevap vermesi durumunu anımsatmaz. Bu, bir çocuğun ebeveynine karşı olan itaati değildir. Ancak burada kesin ve belirli bir boyun eğme ve itaat talep edilmektedir.

Sadık Liderliğe Cevap

Sadık liderliğe uygun olanın ne olduğunu düşündüğümü kısaca anlatayım. *Birinci olarak*, öğretilerine karşı neşeli bir duyarlılık olmalıdır. *İkinci olarak*, yöntemleriyle uyumlu bir sevinç eğilimi olmalıdır. *Üçüncü olarak*, pastörünüz ve pastörel ekibinize güven duyma ve koruma eğilimi olmalıdır. Bu, pastörünüz veya pastörel ekibiniz hakkında yapılan herhangi bir iftira ya da kötü söyleme karşı çıkılması gerektiği

anlamına gelir. Çünkü düşman, kilise birliğini zayıflatmak istiyor ve pastör veya pastörel ekibine şüphe tohumları ekiyor. Kilisenizi düşmanın uzun bir süre boyunca başarılı bir şekilde şüphe tohumları ekmekle zayıflatmasına izin vermemelisiniz. *Dördüncü olarak*, kilisenin toplantılarına neşeyle, sürekli ve etkin bir katılım gösterilmelidir. Çünkü eğer oraya gelmezseniz pastörleriniz ruhlarınızı gözetlemekte zorluk çekerler. Bu nedenle sizi de aynı amaca sahip olmaya davet ediyorum.

3. Pastörler ve Cemaat Arasındaki İlişki

Pastörlerin rolü ile kilise üyelerinin sorumluluğu arasındaki farkı ortaya koyduktan sonra, bu ilişkinin doğasını biraz anlatmak istiyorum. Pastörel liderliğin etkinliği, bir anlamda, uygun bir pastörel liderliğe doğru cevaba bağlıdır. Metin, “Bunu yapınlar” diyor -önderlik et, öğret, kilise işlerini yönlendir, ruhlarınızı gözetle-, “Bunu neşeyle ve sızlanma olmadan yapınlar.”. Ve işte, bu son ifadeyi seviyorum: “Çünkü size bir yararı olmazdı.”. Tanrı mutlu ve neşeli pastörler istiyor. Başka türlü olanlar O’nu yanlış temsil ederler.

Amerikan Evanjelizminin dinî manzarası -bunu büyük bir üzüntüyle söylüyorum- yerel cemaatlerinin teşvikini, itaatini, boyun eğmesini ve desteğini almadıkları için genellikle mutsuz pastörlerle doludur. Bu, Hristiyan bedenini, özellikle yerel kiliseyi, Tanrı’nın amaçladığı kadar etkili olmasını engelleyen ciddi bir sorundur. Ayrıca inanıyorum ki, Tanrı’yı da üzmektedir. Pastörünüzü mutlu etmek için gösterdiğiniz bağlılığınız için sizi tebrik etmek istiyorum. Bu, Kutusal Kitap’a uygundur. Her üye, ben de dahil olmak üzere kendisine şunu sormalıdır: *Pastörümü mutlu ediyor muyum? Ve*

bu arada, bu değerlendirmenizi sadece kilisedeki toplantılara katılımınıza sınırlamayın, demek istiyorum. Biraz daha şüpheli olmalıyız. Değerlendirmeyi genişletmek ve katılımcıları artırmak istemeliyiz. Pastörünüze şunu sormayı düşünün: “Size neşe mi getiriyorum? Eğer getiriyorsam, lütfen nedenini söyler misiniz? Çünkü Kutsal Kitap’a itaat ediyorum. Ve pastörlük eğlenceli olmasını isterim. Ben pastörüm için eğlenceli miyim? Size neşe mi getiriyorum?”

Vurgulamam gereken bir şey daha var: Metin bunun size yarar sağladığını söylüyor. Adeta Tanrı burada kişisel çıkarımıza sesleniyormuş gibi. Aslında bu, Tanrı’nın emirlerinin her zaman iyiliğimiz için olduğu başka bir örnektir. Eğer pastörlerime neşe getiriyorsam, bundan yarar sağlarım. Eğer bunu yapmazsak, bundan hiçbir yarar sağlanmaz. Bu sizin iyiliğiniz içindir. Sonuç olarak, kiliseyi daha etkili hale getirir.

Kutsal Kitapsal Liderlik ve Kutsal Kitapsal Hizmet

John MacArthur uzun yıllar boyunca büyük ve etkili bir kiliseyi yönetti. Kilisesinin 26. yıl dönümünde bir röportajdan alıntı yaptım ve şunları söyledi: “İnsanlar sıkça bana son yirmi altı yıl boyunca Grace Community Kilisesi’nin gelişiminin sırrının ne olduğunu sorarlar.” Dedi ki, “İlk olarak her zaman vurgularım ki Tanrı, kilisenin üyelerini egemen bir şekilde belirler ve sadece sayılar manevi başarının bir ölçüsü değildir.” Ne kadar doğru ve ne kadar bilgece! “Ancak, kilisemizin manevi canlılığı, Kutsal Kitapsal liderliğe ve hizmete dayanıyor.” Yani sayısal olarak büyümeden ruhsal canlılığa geçiş yapıyor ve şu sözlerle ekleme yapıyor, “Öncelikle

Tanrı'nın lütfunun üzerimizde olduğuna inanıyorum çünkü kilise üyelerinin Kutsal Kitap'a dayalı liderliğe ve hizmete güçlü bir bağlılığı var.”⁵¹

Bu bilge bir pastör. Kesinlikle haklı. Aslında şunu söylemek istiyor, Tanrı'nın lütfunun bu kilise üzerinde olduğuna inanıyorum çünkü bu kilise İbraniler 13:17'yi uyguluyor. Ve bu, sadece kilisenin boyutunu değil, aynı zamanda verimliliğini ve etkisini açıklayan gizli bir açıklamadır. Kilise üyeleri Kutsal Kitapsal liderlik ve Kutsal Kitapsal hizmete güçlü bir bağlılığa sahiptir.

Buna, Sovereign Grace kiliselerindeki lütfun sıkça gözden kaçan bir belirtisi olduğunu söyleyebilirim. Ve bu, Sovereign Grace kiliselerinin verimliliğini açıklar: Bu pasajın anlaşılması ve uygulanması, Kutsal Kitapsal liderlik ve Kutsal Kitapsal hizmete güçlü bir bağlılık, liderlerin hayati rolü ve kilise üyelerinin sorumluluğunun liderlerin hayati rolüyle birleşimidir. Herhangi bir pastör bunu yapamaz! İhtiyacımız olan; ilgilenen, Tanrısal pastörlerdir. Hem karakter hem de yetenek açısından niteliklidirler. Sorumluluklarını ciddiye alırlar, çünkü bir gün hesap vereceklerini bilirler. Kendilerine verilen gözetim sorumluluğundaki ruhları gözlerler. Ve yerel cemaatler onları en yüksek saygıyla tutar, Tanrı'nın Sözü'nü öğretirken ve kilisenin işlerini yönlendirirken onlara itaat eder ve boyun eğler. Ve bu birleşim; verimliliği, etkinliği ve etkiyi getirir.

Dinlenmek İçin Duracağınız Yer

Ayrılacakları o gün toplanmış ve üzgün cemaatin ortasında Bayan Fawcett ne dedi? Bayan Fawcett, kocasına “John, gitmeyi kaldıramıyorum. Nasıl gitmem gerektiğini bilmiyorum.” dedi. John da “Ben de kaldıramıyorum.” dedi. Ardından arabaların boşaltılmasını emretti. John Fawcett bu basit kiliseyle birlikte kaldı ve 25 Temmuz 1817’de ölene kadar orada yaşadı.

Sonraki vaazlardan birinde, Fawcett kendi bestelediği bir ilahinin sözlerini paylaştı; iki yüzyıldan fazla bir süredir kilise için anlamlı olan bir ilahidir. Bu ilahiyi tanıyabilirsiniz. O ilahiyi yazan, John Fawcett’in kendisiydi:

“Kalbimizi Hristiyan sevgisiyle

Bağlayan bağ kutlu olsun.

Nazik ruhların paydaşlığı

Gökleri anımsatır.”

Bunu okuduğumda, ne düşündüğümü biliyor musun? Kilise pastörlerimi düşündüm. Kilisenizi düşündüm. Burada temsil edilen pastörleri ve burada temsil edilen kiliseleri düşündüm. Bay ve Bayan Fawcett, pastörlerinizin ve eşlerinin size duyduğu kalbi temsil ediyorlar. Lütfen anlayın, Sovereign Grace olarak bir misyona bağlıyız ve bu bazen fedakârlık ve yer değiştirmeyi içeriyor olabilir. Çeşitli nedenlerle, pastörlerin zaman zaman bir kiliseden başka bir kiliseye geçtiği zamanlar olacaktır. Ancak uzun süreli bir yerde hizmet etmek isteyen pastörler arıyoruz, Tanrı’nın izniyle orada yaşamak isteyenler.

Püriten pastörler hakkında şöyle denir ki, yerleşmek için bir yer arıyorlardı. Biz istikrarsız pastörler aramıyoruz. Pastörlere geçici görevler vermek istemiyoruz. Hayır, yerleşmek isteyen pastörler arıyoruz. John Fawcett gibi pastörler arıyoruz. Tanrı'nın öngörüsüyle, bazen yer değiştirmeyi içerebilir elbette. Ama dinleyin: Sovereign Grace'te, bu istisnadır, kaide değildir.

Yaşlandıkça daha çok hikâyem oldu. Bu hafta sonu bile, yirmili yaşlarımda başında, büyük bir konferans bağlamında kendimi buldum ve orada konuşma ayrıcalığına sahip oldum. Konuşsam da öğrenmek istedim. Bu adamlar benden daha yaşlıydı. Bir hareketi, bir kilise ailesini inşa etmişlerdi. Ve gelecekte etkili hizmet edebilmek için onlardan öğrenmek istedim. Ve bu konferansa geri döndüğümde pek çok kez, her seferinde çok farklı yerlerde olan birçok insanın olduğunu fark ettim. Belki ikinci veya kesinlikle üçüncü kez katıldığım da, daha önce etkileşimde bulunduğum insanların aynı coğrafi konumda olduğunu artık asla varsaymam. Bu, tutkulu bir misyona adanmış bir hareketti. Ve bunun için onları alkışlıyorum, onlara saygı duyuyorum ve onlardan öğrendim. Ancak misyon anlayışları sadece yer değiştirmeyi içeriyordu. O hareket artık yok oldu.

Şimdi, birçok neden var ama nedenlerden biri, düşünüyorum ki pastörlerin gitmeyi öncelikli hale getirmediğidir. Bakın, gitmek radikal bir eylemdi. Ancak iddia ederim ki, kalmak daha da radikaldir. John Fawcett'in, okuduğunuz tüm misyonerler kadar radikal olduğunu düşünüyorum. Bu ne kadar radikal bir şeydi?! “Arabaları durdurun. Ben burada kalacağım.” O zamanlar bunu bilmiyordu, ama John Fawcett, bugün bizim üzerimizde bir etki bırakıyor.

Ve biliyor musunuz? Ben son günün, son gün olarak adlandırıldığı o günün geldiği bir anda, John Fawcett ve cemaati, Mesih'in yargı kürsüsünde görünecekleri bir dönem olacağını biliyorum. John Fawcett ve eşi, o cemaati övüp duracaklar. Başka ne olacağını da söyleyeyim. O cemaat, John Fawcett'in ve eşinin lafını kesip onları övecekler. Ve neredeyse tıpkı bu kitlesel bir tartışma gibi, adeta Kurtarıcı'nın kendisi önünde patlak verecek, birbirlerine karşılıklı övgüler sunarak. Kurtarıcı, bu muhteşem lütfunun, o pastör ve cemaati şeklindeki harika örneğini görerek orada olacak. Size söyleyebilirim ki aynı deneyimi sizin, kilisenizin ve pastörleriniz için de bekliyorum. O son gün, kiliseniz çağrıldığında, pastörünüz ve pastörel ekibiniz çağrıldığında, aynı coşkulu sevinç patlaması yaşanacak.

Ve bu nedenle size teşekkür etmek istiyorum. Bugün pastörünüzü sevindirmek için bir sevinç kaynağı olduğunuz için teşekkür ederim. Pastörünüzün o son günde beklenti içinde olmasını sağladığınız için teşekkür ederim. Liderlerinize itaat edip onlara boyun eğdiğiniz için teşekkür ederim. Onlar, hesap vermek zorunda olanlar olarak ruhlarınızı gözetmenler olarak görev yapıyorlar. Eve dönerken size şunu hatırlatmak istiyorum: “Bunu sevinçle yapmalarına izin verin, iç çekerek değil. Çünkü bu, size bir fayda sağlamaz.”

8

UYGULAMA: GELECEĞİMİZİ KORUMA

2005 Sovereign Grace Pastörler Konferansı

2005'te C. J., pastörler ve eşlerinin yaşamlarımızda ve önderlikteki önemi hakkında bir vaaz verdi. Sovereign Grace tarihini değerlendirerek, Yakup 1'den Söz'ün uygulayıcıları olmamız konusunda bir paylaşımda bulundu. Tanrı'nın Sözü'nün yaşamlarımızda uygulanması başlangıçtan beri önemli bir vurgu noktası olmuştur. Tanrı'nın lütfuyla Sovereign Grace Kiliselerinin gelecekte aynı özelliğe sahip olmasını arzuluyoruz. Vaazın sonuna doğru, C. J., gelecekteki özel bir uygulama hakkındaki endişesini paylaştı ve bu endişesinin oldukça öngörülü olduğu kanıtlandı: Kutsal Kitapsal erkeklik ve kadınlığın gelecek nesle aktarılması. C. J. vaazını tutkulu bir duayla bitirdi. Mesih'in yüceliği için kurulan Sovereign Grace Kiliselerinin gelecek nesiller için sabretmesini istedi.

“Tanrı sözünü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun. Yoksa kendinizi aldatmış olursunuz. Çünkü sözün dinleyicisi olup da uygulayıcısı olmayan kişi, aynada kendi doğal yüzüne bakan kişiye benzer. Kendini görür, sonra gider ve nasıl bir kişi olduğunu hemen unuttur. Oysa mükemmel yasaya, özgürlük yasasına yakından bakıp ona bağlı

kalan, unutkan dinleyici değil de etkin uygulayıcı olan kişi, yaptıklarıyla mutlu olacaktır.”

(Yakup 1:22-25)

Doug Moo'nun Yakup Mektubu üzerine yaptığı yorumda, Yakup 1:22 hakkında şunları söylüyor: “Bu azarlama ile kendimizi Yakup'un pastörel endişesinin tam ortasında buluyoruz ve 22. ayet mektubun en iyi bilinen ayeti olarak aklımıza kazınıyor.”⁵² Bu ayet, yalnızca Yakup'un pastörel endişesinin merkezini temsil etmekle kalmaz, aynı zamanda benim de Sovereign Grace Kiliseleri için pastörel endişemi temsil eder. Daha da önemlisi bu ayet bize, Tanrı'nın bize olan nazik endişesini ve pastörler olarak bize verdiği bilge buyruğunu yansıtır.

Erken Bir Ayrıcalık

Bu ayetin şu an veya gelecek için ne kadar önemli olduğuna değinmeden önce, Sovereign Grace Kiliseleri için bu pasajın tarihsel önemini hatırlatmak istiyorum. Başlangıçtan itibaren, Tanrı'nın lütufla motive edilmiş Kutsal Kitap'ı yaşamlarımızda uygulamaya hayatlarımıza değerli bir şekilde yedirmeyi öğrendik. Bu, kiliselerimizin tarihinde kritik bir rol oynamıştır ve Tanrı'nın lütufla kiliselerimizin ayırt edici bir özelliği olmaya devam etmektedir.

Sovereign Grace içinde, bu vurgunun kiliselerimizin tarihindeki rolünden habersiz olanlar olabilir. Bu vurguyu ve geçmişimizin ayrıcalıklarını kaybetmek istemiyorum, bu

yüzden bu anı değerlendirmek istiyorum. Bunları hatırlamalıyız ve geleceğimize taşınmalıyız.

Alçakgönüllü başlangıçlara sahip bir kilise ailesiyiz. Hâlâ çok önceden Sovereign Grace Kiliselerine katılan kardeşler var. Ve kalmaya devam ettiniz. Geriye siz kaldınız. Bizimle birlikte dayandınız. Ve bu insanlar olmadan anlatılacak bir hikâye olmazdı. Bu yüzden hizmet ettiğiniz ve yarattığınız fark için minnettarlığımı kabul edin. Buradaki varlığınız, Tanrı'nın koruyucu lütfunun ve Sovereign Grace Kiliselerine olan iyiliğinin bir kanıtıdır.

Uygulama İçin Bağlam

1975 yılında yirmi bir yaşındaydım. TAG (Al ve Ver) olarak adlandırılan Salı akşamı toplantısında öğreti verme ayrıcalığını yakaladım. Bu hizmet, güncel bir hareket sırasında başladı ve yerel bir kiliseye sunuldu. Ancak yedi yıllık bir dönem boyunca, toplantılarımız Tanrı'nın olağanüstü bir şekilde lütfettiği bir biçimde kutsandı. Bu yıllarda bize olan lütfu için Tanrı'ya şükrediyorum. TAG beklenmedik bir şekilde haftalık 2.000'in üzerinde katılımcıyla büyüdü.

Ancak bu anlamlı kutsama döneminde, kendimi giderek tatmin olmamış bir şekilde buldum. TAG'da ve diğer konferanslarda ve festivallerde vaaz verirken lütufla doluydum, ancak aynı zamanda içsel olarak rahatsızdım çünkü açık bir şekilde deklare ettiğim şeyleri kişisel ve ilişkişel anlamda diğerlerine uygulayamıyordum. Bu dönem boyunca giderek daha çok yerel kilise vizyonuna kapıldım.

Bu büyüyen vizyonda yalnız değildim elbette. Ama Elçilerin İşleri kitabındaki kilise tanımını okurken ve Efesliler Mektubundaki kilise tanımını okurken, yerel kilisenin, müjdenin vaazı ve uygulaması için Tanrı tarafından düzenlenmiş bir bağlam olduğuna giderek daha çok inandım. Tanrı, bizi Söz'ün uygulayıcıları olmaya çağırıyordu, yalnızca işitlenleri değil.

Ve böylece 1977'de, popüler olmayan bir şey yaptık ve bir kilise kurduk. Ve daha sonra akla gelmez bir şey yaptık ve TAG'ı sonlandırdık.

Yerel bir kilise inşa etmek istiyorduk. Ruhsal ilgi sağlamak ve uygulama ile ilişki kurma bağlamı oluşturmak istiyorduk. Lütuf ve kutsallıkta büyümek ve yalnızca gerçeği işitmekle gelen aldatmacadan kaçınmak istiyorduk.

Alçakgönüllü Bir Tarih

Kökenlerimize geri döndüğümüzde, düşünüyorum ki düşünülme ve takdir edilmeye değer pek çok yönümüz var. Aynı zamanda daha fazlasının da alçakgönüllülüğe değer olduğunu düşünüyorum.

Tarihimizin gözden geçirilmesi alçakgönüllülük etkisi yaratmalıdır. Bu tür gözden geçirmeler hiçbir zaman insani liderliği kutlamak için değildir. Tarihimizde farklı bireylerin oynadığı hayati rol için Tanrı'ya şükrediyorum, ancak tarihimizin gözden geçirilmesi insan liderliğini kutlamak için değil, Tanrı'nın nezaketini ve lütfunu kutlamak içindir.

Tanrı'nın nezaketi en erken günlerimizden beri belirlenmiş oldu. O, bizi Söz'ünü sevmeye sebep olan kişidir. Bizi 1973-1975 yıllarında tanımış olsaydınız, Kutsal Kitap'a derin bir bağlılık gözlemleyeceğinizi düşünüyorum. Umuyorum ki durum hâlâ öyledir. Aynı zamanda, Kutsal Kitap'ın içeriği hakkında belirli bir cehalet fark ederdiniz! Cehaletimizin farkındaydık ve endişeliydik. Konferanslara katılır, vaaz kasetleri dinler ve kitapları yutardık, çünkü Kutsal Kitap anlayışımızı artırmak istiyorduk. Bu dönemi ve konferanslara, öğretmenlere, danışmanlığa ve kitap okumaya yönelik bu saldırgan arayışı, alçakgönüllülüğün etkileyici bir ifadesi olarak görmüyorum; basitçe, liderlik ekibimiz resmi teolojik eğitim almamıştı, bu yüzden açıkça yerine getirmemiz gereken bir gereklilikti!

Ancak Tanrı, bize Kutsal Kitap konusunda bilge ve ayırt edici öğretmenler ve Tanrı adamları sağlamıştır. Onlar Sovereign Grace'in bir parçası olmasa da, kiliselerimizin dostlarıdır. Ve bize Jeff Purswell gibi bilgili bir kişiyi de vermiştir.

Dileğim, bu ayrıcalığın, Sevgi ve Kutsal Kitap'a bağlılık duygusunun, bir sonraki nesle aktarılması ve sonunda göremeyeceğimiz bir gelecek nesle aktarılmasıdır. Ancak tarihimiz aynı zamanda ikinci bir ayırt edici özelliği de içerir. Bizi 1977'de tanımış olsaydınız, aynı zamanda Kutsal Kitap'ın uygulanmasını yerel kilisedeki kişisel ilişkilerimiz bağlamında büyütmeye çalıştığımızı görürdünüz.

Kiliseler İçin Bir Arzu

Hiçbir zaman Sovereign Grace'te gerçeğin aktarılışı ve gerçeğin uygulanması konusunda daha fazla endişeli

olmamıştım. Endişem, kiliselerimizin iyiliği, kiliselerimizin geleceği ve kiliselerimizde Tanrı'nın yüceltilmesidir. Belki yaşıyorumdur. Anlayacağınız artık oyuna yedek kulübesinden katılabiliyorum. Veya belki endişeliyim çünkü seyahatlerim sırasında, sağlam doktrine odaklı ve yerinde vurgulama yapılan gördüğüm ortamlarda, genellikle uygulama ile ilgili bir eksiklik fark ettim.

Endişemin kökenlerine bakılmaksızın, bir şey kesin: *Yalnızca doktrinsel doğruluk Sovereign Grace Kiliselerini koruyamaz.* Bu, doktrinsel tanımın ve kesinliğin önemini küçümsemek anlamına gelmez. Ancak geleceğimizin sağlığı da aynı zamanda gerçeğin canlı ve sürekli bir şekilde uygulanmasının takibini gerektirir.

Bu akşamki endişem budur. Endişem, yanlış doktrinin tek başına yeterli olduğu yanılgısıdır. Tanrı'nın lütfuyla, gerçekten de doktrinsel olarak zengin bir hareketiz ve bu konferansı, bu doktrinsel zenginliğin uygulamasının önemini hatırlatmak için kullanmak istiyorum. Böylece gerçeğin dönüştürücü etkisini deneyimleyebilir ve gerçeği gelecek bir nesle aktarabiliriz.

John Owen'ın döneminde yaşamış Richard Baxter, Owen'ı "Büyük Yapıcı"⁵³ olarak adlandırdı. Owen ise mutluluğumuzun Kutsal Kitap'taki şeyleri bilmekte değil, onları yapmakta olduğunu söyledi.⁵⁴ Tanrı, bizleri bir şeyler yapmamız için tasarladı. Bu nedenle, bu önceliğe dikkat etmemiz gerekmektedir.

Vaazda Uygulama

Vaazın önceliğine inanıyoruz. Ancak Tanrı'nın Sözü'nü sadık bir şekilde açıklamanın, Tanrı'nın Sözü'nü uygulamayı gerektirdiğine de inanıyoruz. Vaaz bir araçtır, bir amaç değildir. Vaazın amacı, kilisenin lütuf motivasyonlu itaatle yapılan Tanrı'nın Sözü'ne dayalı olarak inşa edilmesi ve dönüştürülmesidir.

Yakup mektubu üzerine yorumunda Peter Davids, "Gerçek bilgi eyleme öncülük eder ve sonuçta Söz'e itaat sayılır."⁵⁵ diyor. Gerçek bilgi doruk noktası değil, öncüdür. Neye öncü? Eyleme.

Vaazın kritik olduğuna inanıyoruz! Öğretmek temeldir! Ama sadece öğretmek yeterli değildir. Pastoral sorumluluk, hem gerçeği duyurmayı hem de gerçeği uygulamayı içerir. Uygulamaya yeterli dikkat gösterilmezse, vaazlarımızın etkisi minimum olacaktır ve hatta zamanla yanılıcı ve zararlı bir etki yaratabilecektir.

Danışmanlıkta Uygulama

Küçük gruplar ve danışmanlık, kilisede Tanrı'nın Sözü'nü hayatlarımızda uygulamanın stratejik araçları olarak vardır. Tarihsel olarak, bireysel olarak bir kişiye veya bir çifte danışmanlık yaparken yaklaşımım, onlara mümkün olduğunca fazla Kutsal Kitap bilgisi sağlamak olmuştur, bunun onlara hizmet etmenin en etkili yolu olduğunu varsaymışımdır. Ancak dostum David Powlison'dan farklı ve daha etkili bir yaklaşım öğrendim.

David Powlison'ın danışmanlıkta hedefi basittir: Bir gerçeği bir yaşam alanına aktarmak. Etkileyici bir şekilde, geniş bir Kutsal Kitap bilgi yığını ile iletişim kurmaktan kendisini alıkoyar. Bunun yerine, danışanın hizmetine en yardımcı olacak yolun, Kutsal Kitap bilgisini hatırlanması kolay olanlarla sınırlamak ve bir alanı izole etmek olduğunu düşünür. *Bir gerçek, bir yaşam alanı.*

Powlison açıklıyor: “Tam olarak aynı anda her şeyi değiştirmedığımız gibi, bütün gerçeği bir seferde yutmuyoruz. Biz basit insanlarız. Aynı anda on şeyi hatırlayamazsınız. Eğer sadece BİR gerçeği, sınırdığınız anda hatırlayabilirseniz, farklı sonuçlar alırsınız... Gerçekten hatırladığınızda, gerçekten değişirsiniz. Aslında, hatırlamak ilk değişimdir.”⁵⁶

Bence bu bir bilgeliktir. Kutsal Kitap bilgisini sınırlamak ve uygulama için bir alanı izole etmek veya belirlemede bir bilgelik vardır. Neden bir alan? İşte nedeni: Biz basit insanlarız.

Yıllar önce ilk defa David Powlison'ın öğretisini duyduğum anı hatırlıyorum. Birçok seans öncesinde, pastoral olarak duyarlıydı ve hepimizin çok miktarda materyal altında gömülme ve kendimizi eleştirme aracılığıyla felce uğrama ihtimali olduğunun farkındaydı. Bu nedenle, bu olasılığa dikkat çekti. Ve bizi, lütufla uygulamak istediğimiz tek bir alanı seçmeye teşvik etti ve tanrısallıkta büyümeye teşvik etti. Ardından, bu tek bir alanda lütufla uygulamalar yaparken ve tanrısallıkta büyürken, bu alandaki değişimin o alana sınırlı veya kısıtlı olamayacağını belirtti. Bu alandaki değişim, tüm yaşamlarımız boyunca yolunu bulacaktı.

Sabırla Liderlik Etmek

Bunun pastör açısından bir anlamı da önderlik işini sabırla yapmamız gerektiğidir. Sabır, genellikle büyüme sürecinin dramatik bir kriz deneyimi olmayan yavaş ve kademeli bir süreci olduğu için Kutsal Kitapsal önderlikte bir önceliktir. Gerçeği kavrama süreci yavaş ve kademeli olarak gerçekleşir. Gerçeği uygulamak yavaş ve kademeli bir şekilde gerçekleşir. Büyüme yavaş ve kademeli bir şekilde gerçekleşir.

John Newton, otuz yılın üzerindeki hizmet deneyimine dayanarak, “Kendi görüşlerimi oluşturmam otuz yıl sürdü ve bu süre zarfında bazı tepelerime karanlık çöktü, bazı vadilerim gün yüzüne çıktı; bunun aynı şekilde hızlıca başka bir kişide gerçekleşmesini beklemek nasıl mantıklı olur ki.”⁵⁷ diye yazmıştır.

Başkalarına sabırlı olamadığımda, Rab’bin bana karşı olan sabrını düşünmeyi unutmuşum demektir. Büyük sabrını hatırladıkça, diğerleriyle benzer bir nezaket ve sabır içinde ilişki kurabilme gücüne sahip olurum. Biz büyümenin, Tanrısal olgunluğun inşasının, hatta yerel bir kilisenin inşasının *onlarca yıl* sürdüğünü tanımamız gerektiğini bilmeliyiz -haftalar değil, aylar değil, hatta yıllar değil, *onlarca yıl* sürer-. Bu nedenle uygulamaya odaklandığımızda son derece sabırlı olmalıyız.

Özel Bir Uygulama

Sovereign Grace Kiliseleri için belirli bir endişeyi vurgulamak istiyorum, o da Kutsal Kitap’ta belirtilen erkeklik ve

kadınlık kavramlarının gelecek nesle aktarılmasıdır. Bu, şu anki ve yakın gelecekteki en baskın endişemdir.

Bu endişem zamanla sadece arttı. Ne yazık ki, Amerikan Evanjelik manzarası, erkek ve kadınların görüşünde öncelikli olarak eşitlikçidir. Ve bu eğilimin artacağı görünüyor. Hristiyan liderler, seminerler, kampüs hizmetleri, yayınevleri ve birçok diğer kişi, Kutsal Kitap'ın tamamlayıcılık ilkesini terk etmiştir. İnanıyorum ki gelecekteki pastörler, geçmişte karşılaştığım zorluklardan daha büyük zorluklarla karşılaşacaklar.

Buna hazır mısınız? Kiliseniz hazır mı? Kilise üyelerini sadece içgüdüsel değil, bilinçli olarak tamamlayıcılığı anlayan bireyler olarak donatmalıyız. Bir sonraki yıl içinde kilisenizin üyelerine Kutsal Kitap'ta belirtilen erkeklik ve kadınlık hakkında öğretiyi nasıl aktarmayı planlıyorsunuz? Kilisenizde erkeklik ve kadınlığı Kutsal Kitap'a uygun bir şekilde nasıl kutluyorsunuz?

Bu önemlidir çünkü Kutsal Kitap'ta belirtilen erkeklik ve kadınlık sayesinde, müjdenin yaşam dönüştürücü etkisi tam olarak görünür. Benim görüşüme göre, tamamlayıcılık pozisyonunun en etkili savunması, Tanrı'nın bir erkek ve bir kadın için planının güzelliğini ve bilgeliğini yayan evlilikler, aileler ve bekârlar olacaktır. Ve bir kilise, Tanrı'nın tasarısını öğretmeye, uygulamaya ve onurlandırmaya adandığında, bu gerçeğin güzelliğini güçlü bir şekilde gösterir.

Müjde Uğruna

Cinsiyet hakkındaki gerçekleri veya herhangi başka bir konuyu uygularken her zaman müjdeye odaklanılmalıdır ve sadece Tanrı'nın yüceliği amaçlanmalıdır. Kendimizi uygulama noktasında geliştirmemizin amacı budur: Öyle ki Tanrı'nın lütfuyla, müjde, göremeyeceğimiz nesillere aktarılınsın. Kendi nesillerimize müjdeyi açıklamaya adandık ancak Tanrı müjdenin gerçeğini geleceğe taşımak için bizi kullanacaktır.

Göksel Babamız, bu aramızdaki herkese karşı merhametini açığa çıkarınsın. Rab gelecek nesillere hizmet ediyoruz ve asla göremeyeceğimiz nesillere hizmet etmek istiyoruz. Kiliselerimizi başlangıçta kurduğumuz bu misyonunu hatırlamak istiyoruz. Senin adına kurulan şeyler korunsun. Çocuklarımızın, çocukları ve onların çocukları ve onların çocukları da dayansın ve değişsin. İsa Mesih'in adıyla, Amin.⁵⁸

DİPNOTLAR

Linkler kitabın orijinalinden alındığı için bazı linkler çalışmayabilir

1. Sinclair Ferguson, *The Christian Life: A Doctrinal Introduction* (Edinburgh, Scotland: Banner of Truth, 1977), 33.
2. Gordon D. Fee, *The First Epistle to the Corinthians* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1987), 36.
3. David Priot, *The Message of 1 Corinthians* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1985), 23.
4. Steve Rushin, *That Magic Moment, Sports Illustrated*, 15 Mart 1999.
5. R. Kent Hughes, *Mark: Jesus, Servant and Savior, Volume Two* (Wheaton, IL: Crossway, 1989), 146.
6. *Matthew Henry's Commentary on The Whole Bible, Volume V* (McLean, VA: Macdonald Publishing Company), 546.
7. Alec Motyer, *The Message of James* (Downers Grove, IL: InverVarsity, 1985), 109, 78.
8. C. H. Spurgeon, "To Lovers of Jesus: An Example" (#1834) 2 Kasım 1884'te Metroplotin Tabernacle'da C. H. Spurgeon tarafından iletilmiştir.
9. Bryan Chapell, *Holiness by Grace: Delighting in the Joy That Is Our Strength* (Wheaton, IL: Crossway, 2001), 183-184.
10. Charles H. Spurgeon, *Morning and Evening* (Wheaton, IL: Crossway, 2003), Evening, 30 Mart.
11. C. H. Spurgeon, "To Lovers of Jesus: An Example" (#1834) 2 Kasım 1884'te Metropolitan Tabernacle'da C. H. Spurgeon tarafından iletilmiştir.
12. J. C. Ryle, *Expository Thoughts on Mark* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 2000), 301.

13. Modern Reformation'dan bir alıntı, 10. Cilt, 6. Sayı, Kasım/Aralık 2001, sayfa 6.
14. C. S. Lewis, *Aslan, Cadı ve Dolap* (New York: Macmillan, 1950), 15. Bölüm, "Zamanın Başlangıcı Öncesinden Bir Büyü"
15. Derek Tidball, *The Message of the Cross* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2001), 101.
16. Franz Delitzsch, *Keil and Delitzsch Commentary on the Old Testament: Updated Edition* (Hendrickson Publisher, 1996), Yeşaya 53 ile ilgili giriş yorumları.
17. Alec Motyer, *The Prophecy of Isaiah* (Downers Grove, IL: InterVarsity, 1993), 426.
18. Ernest Gordon, *Through the Valley of the Kwai* (New York: NY: Harper & Brothers, 1962). Republished as *To End All Wars* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2002).
19. J. I. Packer, "What did the Cross Achieve?: The Logic of Penal Substitution", in *Tyndale Bulletin* 25, 1974, 25.
20. Sinclair B. Ferguson, *Grow in Grace* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 1989), 56, 58.
21. C. S. Lewis, *Aslan, Cadı ve Dolap* (New York: Macmillan, 1950), 15. Bölüm, "Zamanın Başlangıcı Öncesinden Bir Büyü"
22. Paul David Tripp, *A Shelter in the Time of Storm* (Wheaton, IL: Crossway, 2009), 56-57.
23. David Powlison, *Seeing with New Eyes* (Phillipsburg, NJ: P&R Publishing, 2003), 218.
24. Charles Spurgeon, "Sweet Stimulants for the Fainting Soul" from Metropolitan Tabernacle Pulpit Volume 48, preached December 16, 1860.

25. Charles Spurgeon: *Preaching Through Adversity*, 1995 Bethlehem Conference for Pastor, www.desiringgod.org/messages/charles-spurgeon-preaching-through-adversity
26. C. H. Spurgeon, *Lectures to My Students, Book I*, (Pasadena, TX: Pilgrim Publications, 1990) 173-174.
27. George M. Marsden, *Jonathan Edwards: A Life* (Harrisonburg, VA: R. R. Donnelley and Sons, 2004), 112-113.
28. D. Martyn Lloyd-Jones, *Spiritual Depression: Its Causes and Cure* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 2002), 20-21.
29. Charles H. Spurgeon, *Morning and Evening* (Wheaton, IL: Crossway, 2003), Morning, 15 Ocak.
30. Bu vaaz ilk olarak 2004'te vaaz edildi, ancak daha yakın zamanda da vaaz edildi. C. J.'nin yaşadığı döneme ilişkin açıklamalar daha sonraki bir vaazı yansıtmaktadır.
31. John Stott, *The Message of Acts* (Downers Grove, IL: InterVarsity, 2014), 24.
32. "Powlison on Lusts of the Flesh: Question 4" www.thegospelcoalition.org/blogs/justin-taylor/powlison-on-lusts-of-flesh-question-4/
33. "Powlison on Lusts of the Flesh: Question 4" www.thegospelcoalition.org/blogs/justin-taylor/powlison-on-lusts-of-flesh-question-4/
34. Peter H. Davids, *The First Epistle of Peter* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1990), 177-178.
35. Thomas R. Schreiner, *1, 2 Peter, Jude: An Exegetical and Theological Exposition of Holy Scripture* (Nashville, TN: B&H Publishing Group, 2003), 234.
36. J. N. D. Kelly, *Epistles of Peter and Jude* (London: A. and C. Black, 1969), 201.
37. David Edmond Hiebert, *First Peter* (Chicago, IL: Moody Press, 1984), 285.

38. Charles H. Spurgeon, *The Treasury of David, Volume 2* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 2014), 233.
39. C. H. Spurgeon, *Lectures to My Students, Book 1* (Pasadena, TX: Pilgrim Publications, 1990), 183.
40. C. H. Spurgeon, *Lectures to My Students, Book 1* (Pasadena, TX: Pilgrim Publications, 1990), 183.
41. Bu alıntı, John Piper'in Ocak 2014'te Southern Baptist Theological Seminary'de vaaz ettiği bir mesajdan alınmıştır.
42. Desiring God, "Never Let the Gospel Get Smaller", March 17, 2009.
43. Desiring God, "Never Let the Gospel Get Smaller", March 17, 2009.
44. Bir gün C. J.'in arabada giderken dinlediği ismi bilinmeyen bir sesli dersten alıntıdır. Arabasını hemen kenara çekip yazmış.
45. J. I. Packer, *A Quest for Godlines: The Puritan Vision of the Christian Life* (Wheaton, IL: Crossway, 1990), 286.
46. Gordon D. Fee, *God's Empowering Presence: The Holy Spirit in the Letters of Paul* (Peabody, MA: Hendrickson, 1994), 8.
47. Christopher Love, *Grace: The Truth, Growth, and Different Degrees* (London: W. Baynes and W. Button, 1810), 66.
48. Ed. Gerald F. Hawthorne ve Ralph P. Martin, *Dictionary of Paul and his Letters* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press), 69.
49. Peter T. O'Brien, *Introductory Thanksgiving in the Letters of Paul* (Leiden: E. J. Brill, 1977), 263.
50. C. H. Spurgeon, *Lectures to My Students, Book II* (Pasadena, TX: Pilgrim Publications, 1990), 28.
51. John MacArthur, *Pastoral Ministry: How To Shepherd Biblically* (Nashville, TN: Thomas Nelson, Inc., 2005), xiii. Bu noktada MacArthur, kilisenin son 35 yılına gönderme yapıyor. (Bu alıntı daha sonra aynı kitapta yayımlandı.)

52. Douglas J. Moo, *The Letter of James* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 2000), 89.
53. John Piper’ın “The Chief Design of My Life: Mortification and Universal Holiness, Reflections on the Life and Thought of John Owen” adlı eserinden alıntı yapılmıştır. 1994 Bethlehem Conference for Pastors. www.desiringgod.org/messages/the-chief-design-of-my-life-mortification-and-universal-holiness
54. John Piper’ın “The Chief Design of My Life: Mortification and Universal Holiness, Reflections on the Life and Thought of John Owen” adlı eserinden alıntı yapılmıştır. 1994 Bethlehem Conference for Pastors. www.desiringgod.org/messages/the-chief-design-of-my-life-mortification-and-universal-holiness. From Owen, Works, XIV, p. 311.
55. Peter H. Davids, *New International Biblical Commentary: James* (Peabody: Hendrickson Publishers, 1983), 41.
56. David Powlison, Making All Things New: Restoring Pure Joy to the Sexually Broken (Part 2), www.ccef.org/making-all-things-new-restoring-pure-joy-sexually-broken-0/
57. John Piper’ın “John Newton: The Tough Roots of His Habitual Tenderness” adlı eserinden alıntı. 2001 Bethlehem Conference for Pastors, <https://www.desiringgod.org/messages/john-newton-the-tough-roots-of-his-habitual-tenderness>

*“Eleştiri konusunda doğuştan uzmanız.
Ancak Tanrı'nın lütfunun kanutlarını ayırt
etme konusunda da uzman olmak istiyorum.
Pavlus Korint kilisesinde lütfu bulabiliyorsa
kesinlikle biz de kiliselerimizde lütfu
bulabiliriz. Bu, ilahi bir bakış açısının
dönüştürücü etkisidir. Lütfu görmek ve
kutlamakla, sadece Pavlus'un örneğini takip
etmiyoruz; Tanrı'nın kendi örneğini de takip
ediyoruz.”*

C. J. MAHANEY

*“Tanrısal Bakış Açısının Dönüştürücü Etkisi”
bölümünden bir alıntı*

C. J. MAHANEY, Sovereign Grace Church of Louisville'de Pastör olarak hizmet etmektedir. Alçakgönüllülük: Gerçek Büyüklük kitabı da dahil olmak üzere birçok kitabın yazarıdır. C. J. ve oğı Carolyn'ın, evli üç kızı, evli bir oğlu ve on iki torunu vardır.

QR kodu okutarak kitabı
cep telefonlarınızdan da
rahatlıkla okuyabilirsiniz.

